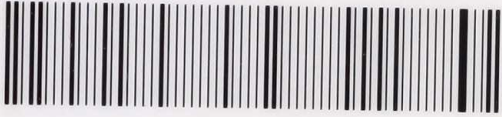

58, - 67.

Vol.

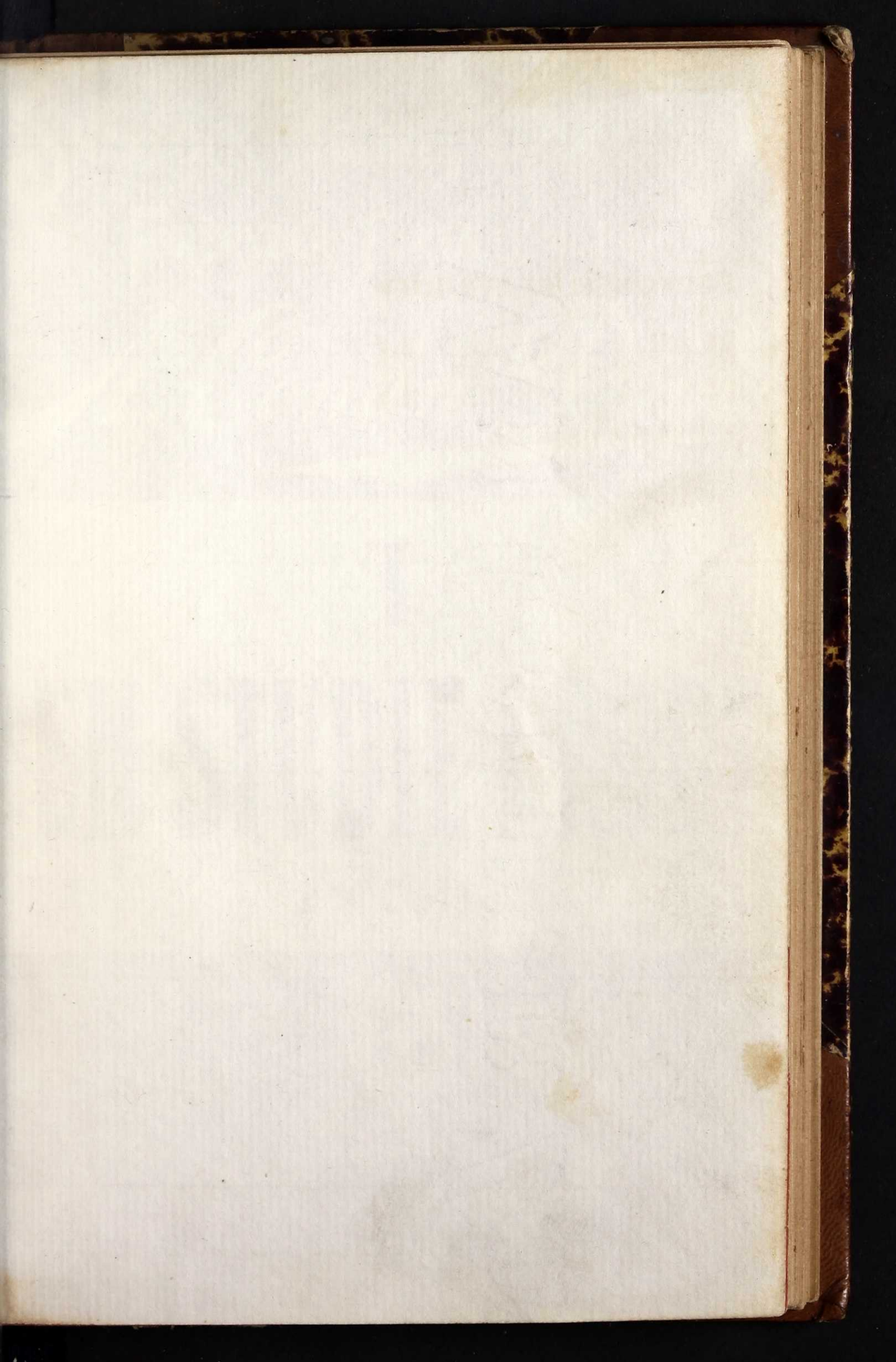
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

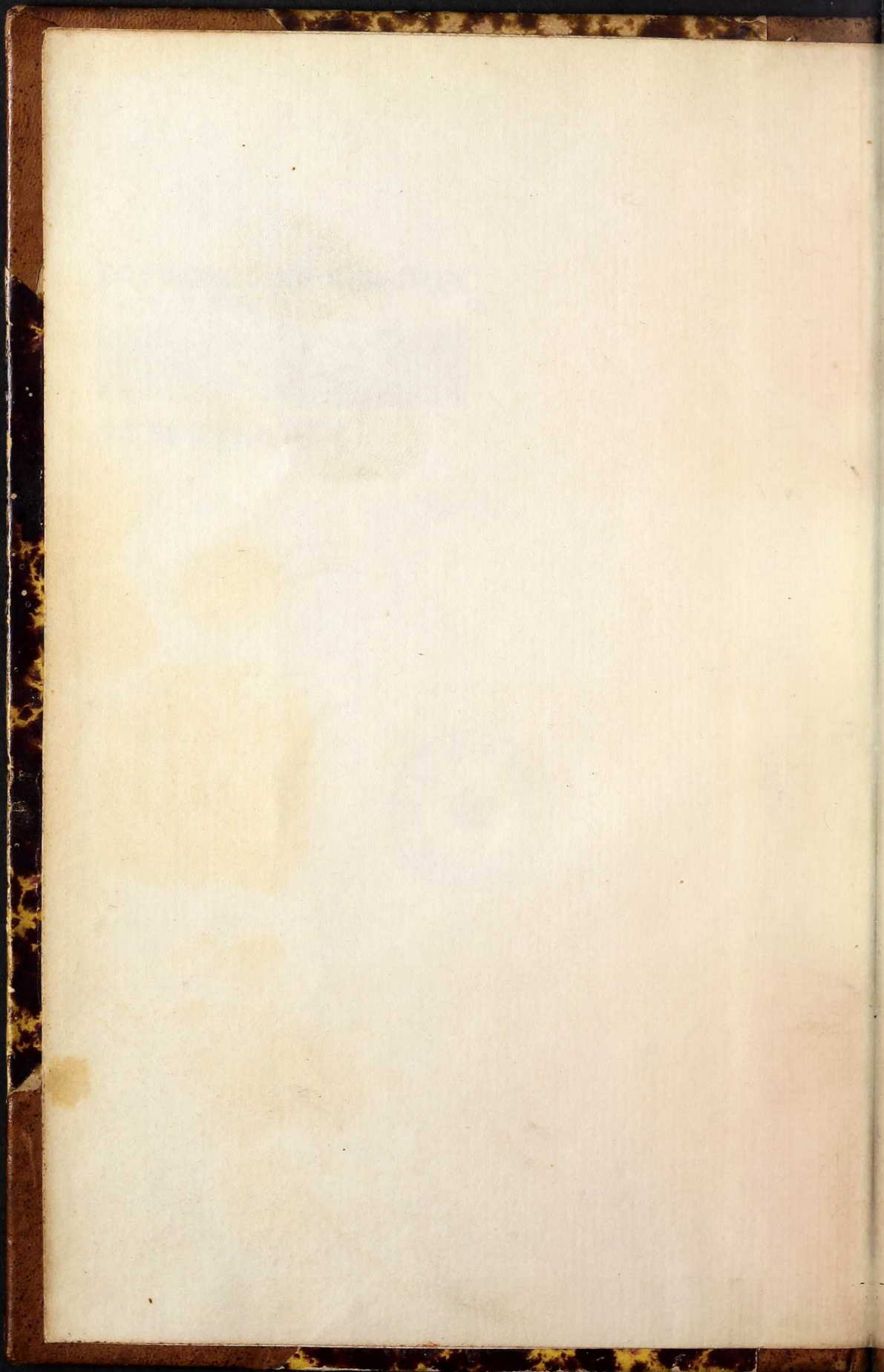

1 1 58 0 8 03045 X

+ REX

SHERLOCK HOLMES OPDAGELSER

FORBRYDER FORTÆLLINGER

AF

A. Conan Doyle

I

EN STUDIE I RØDT

2^{det} Oplag

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1898.

»En Studie i Rødt« udkom i 1893 i 1ste Oplag og modtoges saavel af Pressen som af Publikum med stor Velvillie. Det betydelige Oplag har været udsolgt i over et Aar, men den stadige Efterspørgsel har tvungen os til nu at udsende 2det Oplag, skøndt der paa vort Forlag foreligger ikke færre end 7 Bind i samme Genre og af samme Forfatter.

Vi hidsætte nogle af Pressens Udtalelser ved 1ste Oplags Fremkomst:

»Avisen«: Den første i Rækken hedder »En Studie i Rødt« og efter denne Begyndelse tør man spaa Foretagendet al ønskeligt Held Forbryderlitteraturen har altid havt et stort Publikum, men det er kun faa af den Art Bøger, der læses med saa stort Udbytte og saa ublandet Fornøjelse som »Sherlock Holmes' Opdagelser«. Gaboriau og hans Lecocq kunne foreløbig betragte sig som distancerede.

»Dannebrog«: Fortællingen er meget underholdende og vil sikkert finde et stort og interesseret Publikum.

»Adresseavisen«: Vi anbefale derfor »Sherlock Holmes' Opdagelser« som en saa underholdende Bog, at man ikke lægger den fra sig, før man er kommen til Enden.

»Aarhuus Stiftstidende«: Man slipper ikke Bogen, før det sidste Blad er vendt i Beundring for den Opdager-Videnskab, til hvis Apotheose Bogen er skreven.

EN STUDIE I RØDT

A. Conan Doyle:

Lys i Mørket	2.25.
De fires Tegn	2.50.
Rødbøgene	2.25.
Den blaa Karfunkel	2.25.
Det gule Ansigt	2.00.
Sherlock Holmes' Død	2.00.
Fantastiske Fortællinger ...	1.50.

A. CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

I.

EN STUDIE I RØDT

— 2. OPLAG —

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1898

Autoriseret Oversættelse ved *P. Jerndorff-Jessen*.

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI.

INDHOLD.

Første Del:

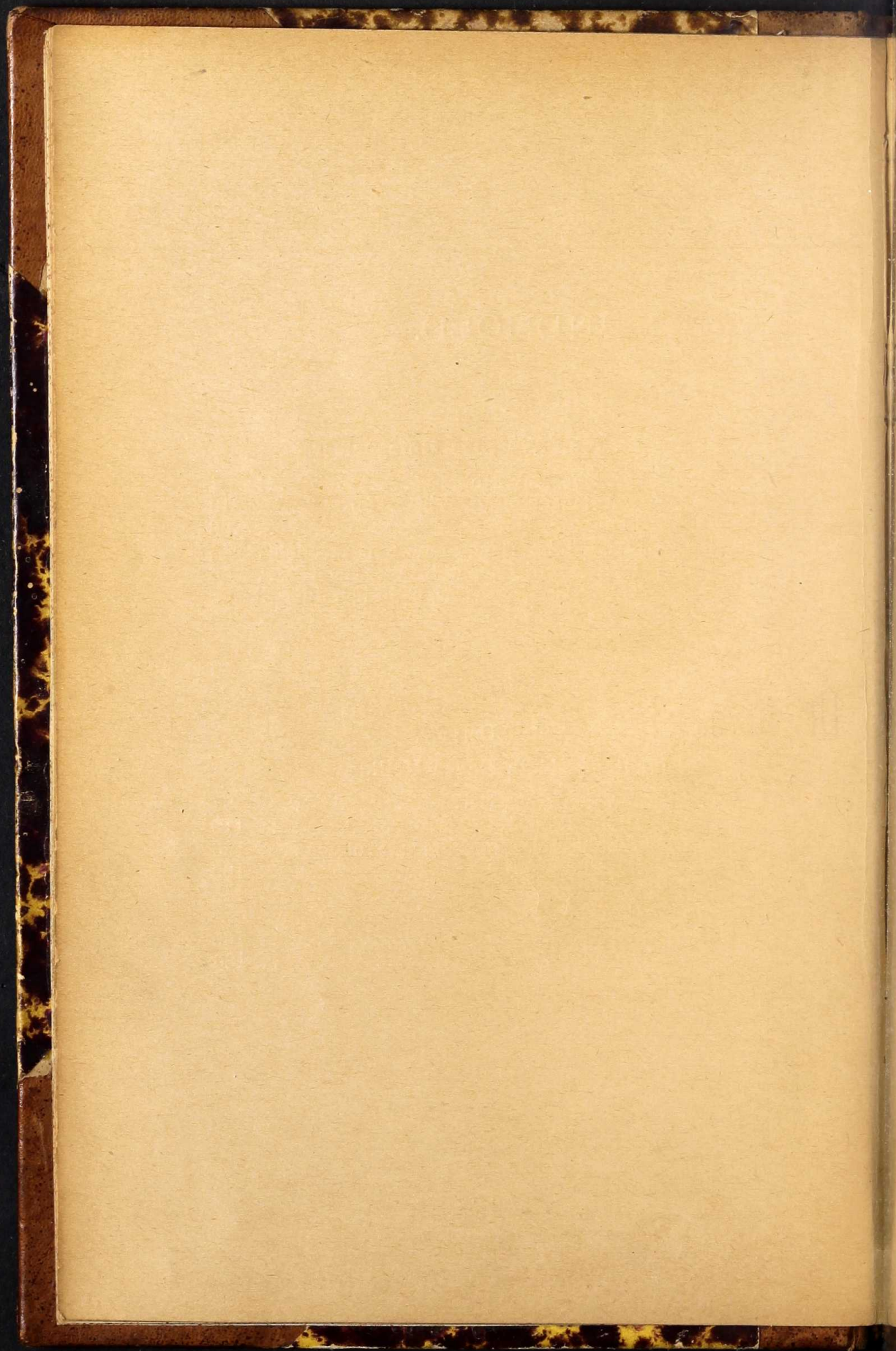
Af Dr. M. John Watsons Optegnelser.

Første Kapitel.	Mr. Sherlock Holmes	1
Andet —	Slutningsfølgernes Videnskab	13
Tredje —	Lauriston Havens Mysterium	28
Fjerde —	Hvad John Rance havde at meddele .	44
Femte —	Vort Avertissement bringer en Gæst .	55
Sjette —	Tobias Gregson viser, hvad han duer til	65
Syvende —	Lys i Mørket	80

Anden Del:

Blandt de sidste Dages Hellige.

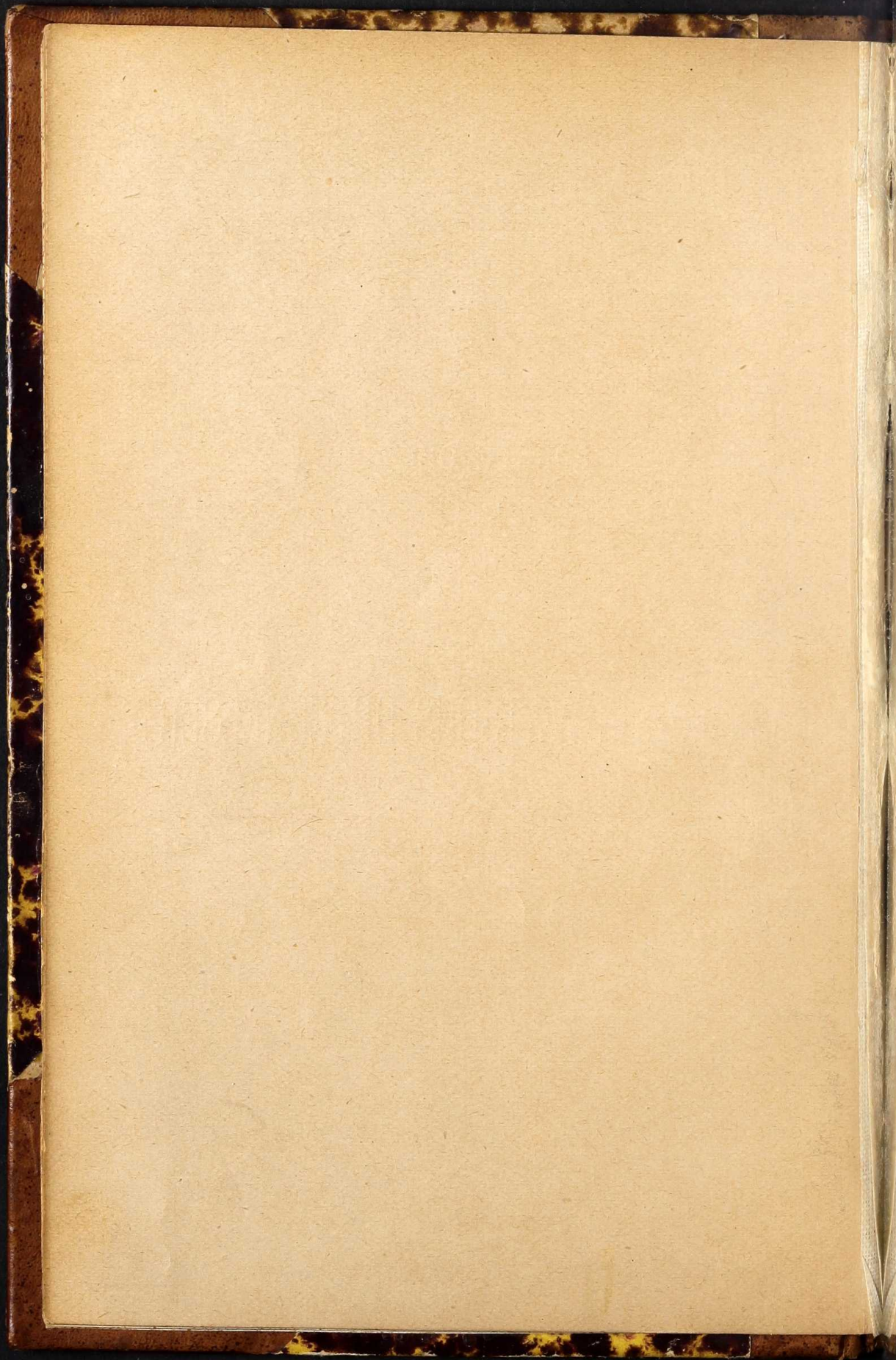
Første Kapitel.	Paa den store Saltslette	97
Andet —	Utahs Blomst	112
Tredje —	John Ferrier taler med Profeten	123
Fjerde —	En Flugt for Livet	130
Femte —	De hævnende Engle	145
Sjette —	Fortsættelse af Dr. Watsons Opteg- nelser	160
Syvende —	Slutning	180

FØRSTE DEL

AF

Dr. med. JOHN WATSONS OPTEGNELSER

Første Kapitel.

Mr. Sherlock Holmes.

I Aaret 1878 tog jeg medicinsk Embedsexamen fra Universitetet i London og lod mig umiddelbart derpaa optage paa Netley-Institutet for at gennemgaa det Kursus, som er foreskrevet de Læger, der agte at gaa til Armeen. Da jeg var færdig med dette, blev jeg straks ansat ved femte Northumberland Fusilierer som Underlæge. Regimentet laa paa den Tid i Garnison i Indien, og før jeg var kommen derved, var den anden afghanske Krig udbrudt. Da jeg steg i Land i Bombay, erfarede jeg, at mit Korps var afmarscheret, havde forceret de nordlige Passer og allerede befandt sig dybt inde i Fjendens Land. Imidlertid fulgte jeg straks efter det i Følge med en Del Officerer, der vare i samme Situation som jeg selv, og det lykkedes os velbeholdne at naa Candahar, hvor jeg fandt mit Regiment og straks begyndte min Tjeneste.

Krigen bragte mange Ære og Forfremmelse, men mig forskaffede den kun Genvordigheder og Ulykker. Jeg forflyttedes fra min Brigade til de

lettere Tropper, Berkshireerne, med hvem jeg deltog i den uheldige Træfning ved Maiwand. Her ramtes jeg i Skulderen af en Jezail Kugle, der knuste Noglebenet og strejfede Noglebens-Arterien, og jeg vilde være falden i Hænderne paa de vilde morderiske Ghazier, hvis ikke min brave Oppasser Murway midt under Kugleregnen, og medens vort Kompagni trak sig tilbage, havde baaret mig hen til en Pakhest. løftet mig op paa den og ført mig i Sikkerhed tilbage til de engelske Linier.

Forpint af mit Saar og svækket af de mange haarde Strabadser, som jeg havde gennemgaaet, blev jeg tillige med en hel Del andre saarede sendt ned til Hospitalet i Peshawur. Her forblev jeg i længere Tid og var allerede kommen saa meget til Kræfter, at jeg kunde gaa omkring i Fællessalen, ja endog sidde og slikke Solskin ude paa Verandaen, da jeg atter blev kastet paa Sygelejet af Klimatfeberen, denne vore indiske Besiddelsers Svøbe. I flere Maaneder svævede jeg mellem Liv og Død, og da Krisen endelig var overstaaet og Feberen forbi, var jeg saa svag og medtaget, at Lægerne ikke vilde lade mig blive i Indien en eneste Dag længere end højst nødvendigt. Jeg blev altsaa sendt hjem med »Orontes«, det første af Marinens Skibe, der afgik, og landede en Maaned senere i Portsmouth med fuldstændig nedbrudt Helbred, men med den faderlige Regerings Tilladelse til at bruge de næste tre Fjerdingaar til at forsøge at faa det sat paa Fode igen.

Jeg havde hverken Slægt eller Venner i England og var derfor saa fri som Fuglen i Luften — det vil sige saa fri, som en Gage af ti Shilling om Dagen kan tillade en Ungkarl at føle sig. Det faldt af sig selv, at jeg under disse Omstændigheder tyede

til London, den store Malstrøm, der suger alle Rigets Lediggængere og ensomme Eksistenser til sig. Der boede jeg saa i nogen Tid i et Hotel i Strand, og førte en trøstesløs og meningsløs Tilværelse, der dog slugte alle de Penge, jeg havde at raade over, og endda lidt til. Til sidst blev min Status saa foruroligende, at det stod klart for mig, at jeg enten maatte forlade Hovedstaden og søge ud i Provinsen for at vegetere et eller andet Sted, eller ogsaa maatte der ske en grundig Forandring i min Levevis. Jeg valgte den sidste Udvej, idet jeg bestemte mig til at forlade Hotellet og opslaa mit Kvarter i en mindre fordringsfuld og bekostelig Bolig.

Den selvsamme Dag, som jeg havde fattet denne Beslutning, stod jeg og kiggede ind ad et Boghandlervindu i Strand, da en forbigaaende bankede mig paa Skulderen, og da jeg vendte mig om, saa jeg, at det var den unge Stamford, der i sin Tid havde gaaet paa Hospitalet sammen med mig. Synet af et kendt og venligt Ansigt midt i Londons Vrimmel gør den ensomme godt. Paa Hospitalet havde jeg aldrig givet mig meget af med Stamford, men nu hilste jeg paa ham med stor Varme, og det lod ogsaa til, at det glædede ham at se mig. I min overstrømmende Henrykkelse indbød jeg ham til at spise Frokost sammen med mig i min Stamkafé i Holborn; han tog imod Indbydelsen, og vi satte os op i en Cab og kørte sammen derhen.

»Hvad har De dog gjort ved dem selv, Watson?« spurgte han med uforstilt Forbavselse, idet vi rullede gennem Londons tætfyldte Gader. »De er jo saa tynd som en Stage og saa brun som en Kastanje.«

Jeg gav ham et kort Udtog af mine Hændelser

og var lige bleven færdig hermed, da vi holdt stille uden for Kaféen.

»Stakkels Fyr,« sagde han medlidende, idet vi stod af, »og hvad tager De Dem saa for nu?«

»For Øjeblikket er jeg paa Jagt efter et billigt Logis,« svarede jeg, »i disse Dage tænker jeg ikke paa andet end Løsningen af det Spørgsmaal, hvorvidt det er muligt at skaffe sig et Par hyggelige Værelser for en rimelig Pris.

»Det er et løjerligt Træf,« bemærkede min Ledsager, »De er den anden, der i Dag har brugt dette Udtryk til mig.«

»Hvem var da den første?« spurgte jeg.

»En Herre, der for Tiden eksperimenterer i det kemiske Laboratorium oppe i Hospitalet. Han beklagede sig netop i Morges over, at han ikke kunde faa nogen til at være halvt med sig om nogle meget hyggelige Værelser, han havde fundet, men som bleve ham for dyre, naar han skulde være ene om dem.«

»Nej virkelig,« udbrød jeg, »nu — ønsker han en til at dele sine Værelser og Udgifter, da er jeg netop den rette Mand, jeg vil heller end gerne være halvt med ham.«

Stamford saa lidt betænkelig hen til mig over sit Vinglas. »De kender nok ikke Sherlock Holmes,« sagde han, »hvis De gjorde det, vilde De maaske ikke saa ivrig ønske at have ham til stadigt Selskab.«

»Saa? — hvad er der da at udsætte paa ham?«

»Der er ikke det mindste at udsætte paa ham — det er ikke Meningen; men han har adskillige løjerlige Ideer, er for Resten en meget ivrig Dyrker af visse Videnskabsgrene.«

»Han studerer vel saa Medicin?« bemærkede jeg.

»Nej — jeg ved forøvrigt slet ikke, hvad Formaal han har med sine Studier. Han er grundig inde saavel i Anatomien som Kemien, men saa vidt jeg ved, har han aldrig taget nogen Eksamen. Hans Studier ere meget spredte og ekscentriske, men paa den anden Side har han samlet sig en saa stor Mængde Udenomskundskaber, at Professorerne vilde blive højlig forbavsede, om de bleve gjorte bekendt med dem.«

»Har De da aldrig spurgt ham, hvad hans Fremtidsplaner gaar ud paa?« spurgte jeg.

»Nej, han er ikke af den Slags Folk, man let bliver fortrolig med, skøndt han ellers kan være meddelsom nok, naar det stikker ham.«

»Jeg kunde have stor Lyst til at faa fat paa Manden,« sagde jeg. »Skal jeg bo sammen med nogen, skal det helst være med et roligt, studerende Menneske; thi jeg er endnu saa svag, at jeg ikke godt kan taale ret megen Støj og Sindsbevægelse; de to Ting har jeg faaet saa rigelig af i Afghanistan, at jeg har nok for hele min øvrige Levetid. Hvorledes skal jeg faa fat i Deres Ven?«

»Han er sikkert at træffe i Laboratoriet,« svarede Stamford, »enten sætter han ikke sin Fod der i flere Uger, eller ogsaa arbejder han der fra Morgen til Aften. Hvis De synes, kan vi jo køre derom ad, naar vi ere færdige med Frokosten.«

»Ja, lad os det,« svarede jeg, og derefter begyndte vi at tale om andre Ting.

Medens vi kørte fra Kaféen og hen til Hospitalet, gav Stamford mig nogle flere Oplysninger om den Herre, hvem jeg vilde foreslaa at dele Værelse med mig.

»De maa ikke blive vred paa mig, hvis det

viser sig, at De ikke kan komme ud af det med ham,« sagde han. »Mit Kendskab til ham er meget overfladisk og skriver sig kun fra vore Sammentræf i Laboratoriet. Det var Dem selv, der foreslog dette Arrangement, og jeg vil være fri for alt Ansvar.«

»Ja, kan vi ikke komme ud af det med hinanden, saa er det jo meget let at blive skilt ad igen, det er da heldigvis ikke noget Giftermaal, det drejer sig om,« svarede jeg. »Det forekommer mig for Resten, Stamford,« tilføjede jeg og saa stift paa min Ledsager, »at De maa have en eller anden Grund til at trække Dem tilbage fra denne Sag, De er saa ivrig til at vadske Deres Hænder. Er denne Fyrs Karakter da saa mistænkelig, eller hvad er der i Vejen? Er der noget, maa De helst sige mig det nu.«

»Naa — det er ikke let at udtrykke det uforklarlige,« svarede han smilende. »Holmes er lidt *for* videnskabelig efter min Smag — det grænser nær op til koldblodig Hensynsløshed. Jeg kunde f. Eks. godt tænke mig ham give en Ven en lille Dosis af det sidst opdagede vegetabiliske Giftstof — slet ikke af Ondskab, forstaar De, men blot af ren videnskabelig Nysgerrighed for at faa nøjagtig Rede paa Stoffets Virkning. Men — for at yde ham fuld Retfærdighed — jeg tror, at han vilde være lige saa parat til at tage det selv, for saaledes er han nu — han tænker ikke paa andet end paa at tilfredsstille sin Tørst efter bestemt, nøjagtig Kundskab.«

»Nu — deri er der da ikke noget ondt.«

»Ja — jeg ved dog ikke, hvad jeg skal sige til det, naar det drives til saadanne Yderligheder, som her. Naar det gaar saa vidt, at han prygl

Ligene i Dissekerkammeret med en Stok, saa synes jeg nok, at denne Kundskabstrang antager en lidt frastødende Form.«

»Prygler Ligene?«

»Ja, for at se, hvorvidt Slagene kan virke paa Nerverne efter Døden. Jeg har selv set ham gjøre det.«

»Og saa paastaar De endda, at han ikke studerer Medicin.«

»Nej, Vorherre maa vide, hvad Hensigt han har med sine Studier. Men nu er vi her, og nu kan De selv danne Dem Deres Mening om ham efter Selvsyn.« Idet han sagde dette, drejede vi ned ad et snævert Stræde, og efter at have passeret en smal Sidedør, kom vi ind i en Fløj af det store Hospital. Jeg stod nu paa kendt Grund og trængte ikke til nogen Fører, men gik hastig op ad den store Stentrappe og ned gennem den lange Korridor med de nøgne hvide Vægge og mange graafarvede Døre. Tæt nede ved den anden Ende førte en Sidegang med buet Loft ind til det kemiske Laboratorium.

Dette var en meget høj og rummelig Sal, opfyldt af utallige Glas, Flasker og Kolber; rundt omkring paa Gulvet stod der brede, lave Borde, spækkede med Retorter, Prøveglas og smaa Bunsenske Lamper med blaa, flimrende Flammer. Men der var kun et eneste Menneske i hele det store Rum; han stod bøjet over et Bord i den anden Ende af Salen; helt optaget af sit Arbejde; men da han hørte Lyden af vore Skridt, saa han sig om og rettede sig derpaa med et Glædesudbrud.

»Jeg har fundet det! Jeg har fundet det!« raabte han til min Ledsager, idet han løb hen mod

os med et Prøveglas i Haanden, »jeg har fundet et Stof, der præcipiterer (danner Bundfald) med Hæmoglobin*) og med intet andet.« Om han havde opdaget en righoldig Guldmine, kunde hans Ansigt ikke have straalet af større Fryd.

»Dr. Watson — Mr. Sherlock Holmes«, præ-senterede Stamford.

»Ah, det glæder mig at gøre deres Bekendtskab,« sagde Sherlock Holmes hjertelig og trykkede min Haand med en Kraft, som jeg langtfra havde tiltroet ham. »Jeg ser, at De nylig er kommen fra Afghanistan.«

»Hvor i al Verden kan De dog vide det?« spurgte jeg højlig forbavset.

»Bryd Dem blot ikke om det,« lo han saa smaat, »foreløbig drejer Spørgsmaalet sig om Hæmoglobinen; De har vel allerede forstaaet, hvor vigtig min Opdagelse er?«

»Ja, rent theoretisk taget kan den jo være meget interessant; men praktisk set —.«

»Hvad, De troer ikke, den har nogen praktisk Betydning, da maa jeg dog sige Dem, at det er den vigtigste praktisk-medicinske Opdagelse, der er gjort i flere Aar. Forstaar De ikke, at dette Stof er den mest ufejlbare Prøvesten for Blodpletter? Kom med herhen —«, i sin Ivrighed greb han mig ved Frakkeærmet og trak mig hen til Bordet, ved hvilket han havde staaet og eksperimenteret. »Lad os nu faa noget frisk Blod,« sagde han og stak en tyk Naal langt ind i en af sine Fingre, hvorpaa han lod de

*) Blodfarvestof, den vigtigste Bestanddel af de røde Blodlegemer, og det Stof, der især er virksom ved Iltens Optagelse i Blodet. O. A.

frempiblende Bloddraaber dryppe ned i et lille Glas. Nu sætter jeg disse Bloddraaber til en Pot Vand — her skal De se, Blandingen ligner fuldstændig rent Vand, hvilket da heller ikke er saa sært, da Blodmængden forholder sig til Vandet omtrent som een til en Million: men jeg tvivler dog ikke om, at vi nok skal faa den karakteristiske Reaktion.« Idet han sagde dette, kastede han nogle smaa hvide Krystaller ned i Vandet og tilsatte derefter nogle faa Draaber af en gennemsigtig Vædske. Øjeblikkelig antog hele Indholdet en mørk Mahognifarve, og et brunt Pulver bundfældedes i Glasset.

»Se der, — hvad sagde jeg!« udbrød han, idet han klappede i Hænderne og saa lige saa fornøjet ud som et Barn, der har faaet nyt Legetøj. »Hvad siger De til det?«

»Det ser jo ud til at være et meget fint Prøvemiddel,« bemærkede jeg.

»Fortrinligt, fortrinligt! Det gamle Guajak-Prøvemiddel var meget plumpt og usikkert, og lige saa usikker er den mikroskopiske Undersøgelse, der har til Opgave at finde Blodlegemerne — den er aldeles værdiløs, naar Blodpletterne blot er nogle faa Timer gamle. Men dette Middel synes at virke lige godt, enten Blodet er gammelt eller nyt. Hvis dette var bleven opdaget tidligere, da er der Hundreder af Mennesker, som nu gaa fri og frank omkring, som vare komne til at lide Straffen for deres Forbrydelser.«

»Ja, umuligt er det ikke,« mumlede jeg.

»I Tilfælde af Drab afhænger Opdagelsen af den skyldige tit af denne ene Omstændighed. Et Menneske bliver mistænkt for Mord mange Maaneder efter, at dette er begaaet; hans Klæder og Linned

blive undersøgte, og man opdager, at der findes brunlige Pletter paa dem. Er det nu Blodpletter? Eller er det Pletter af Smuds, Rust, Frugt eller andre Ting? Det er et Spørgsmaal, som har sat mange, selv de mest erfarne, i Forlegenhed, og hvorfor? Fordi man ikke har haft noget paalideligt Prøvemiddel. Nu har vi det Sherlock Holmes'ske, og nu behøver man ikke længere at være i Forlegenhed.«

Hans Øjne ligefrem straaede, medens han talte, og han lagde Haanden over Hjertet og bukkede som for et Auditorium, hans Fantasi havde fremtryllet for ham.

»Saa maa jeg da ønske Dem til Lykke,« sagde jeg meget forbavset over hans Begejstring.

»Der var nu den von Bishoff'ske Sag i Frankfurt i Fjor,« fortsatte han uden at svare paa min Lykønskning, »den Fyr vilde uden al Tvivl være bleven et Hoved kortere, hvis dette Middel havde eksisteret den Gang. Ligeledes var der Mason i Bradford og den bekendte Müller og Leferre fra Montpellier og Samson fra New Orleans. Jeg kunde nævne Snese af Tilfælde, hvor det vilde have været afgørende.«

»Det lader til, at De er en vandrende Forbryderliste,« sagde Stamford leende. »De kunde jo starte et Blad med den Opgave at holde Verden à jour med alle kriminelle Sager og kalde det Universel-Politinyt.«

»Ja, der kunde godt skrives meget læseværdigt herom,« bemærkede Sherlock Holmes og lagde et lille Stykke Hefteplaster over Naalestikket paa Fingeren. »Jeg maa være forsigtig,« fortsatte han og vendte sig mod mig med et Smil, »for jeg eksperimen-

menterer en hel Del med Gift.« Han holdt Haanden frem, idet han talte, og jeg saa, at den var helt over-
saaet med smaa Plastre og farvet af stærke Syrer.

»Det er for Resten i Forretningsanliggender, vi komme,« sagde Stamford, idet han satte sig ned paa en høj, trebenet Stol og stødte en anden lignende hen imod mig med Foden. »Min Ven her ønsker at leje nogle Værelser, og da De i Formiddags beklagede Dem over, at De ikke kunde faa nogen til at være halvt med Dem om en Lejlighed, saa mener jeg, at jeg nu har gjort Dem begge to en Tjeneste ved at føre Dem sammen.«

Det lod til, at Sherlock Holmes blev overmaade glad ved Tanken om at komme til at bo sammen med mig. »Jeg har netop Kig paa nogle Værelser i Baker Street,« sagde han, »som vil passe udmærket for os. Jeg haaber ikke, at De lader Dem genere af stærk Tobak?«

»Nej, jeg ryger altid selv af de stærkeste Sorter,« svarede jeg.

»Det er udmærket. I Almindelighed har jeg en hel Del Kemikalier hjemme hos mig, og eksperimenterer af og til — har De noget mod det?«

»Ikke det fjerneste.«

»Lad mig se — hvilke andre Fejl og fæle Vaner har jeg nu — jeg kan være meget uselskabelig og tavs, der kan gaa hele Dage, hvor jeg ikke aabner min Mund; men derfor maa De ikke tro, at jeg er gnaven eller vred, lad mig blot skotte mig selv, saa kommer alt igen i den gamle Gænge. — Hvad har De saa at bekende, saadanne Fyre som vi, der agte at slaa os sammen for længere Tid, maa helst kende hinandens Uvaner, før vi begynder Samlivet.«

Jeg lo lidt ad dette Krydsforhør. »Jeg har

en stor Hundehvalp hos mig,« sagde jeg, »og kan ikke taale Støj, fordi mine Nerver er saa medtagne. Jeg staar tit op paa ganske urimelige Tider af Dagen, og er ganske umanerlig doven. Naar jeg er rask, har jeg forskellige andre Lyder, men disse her ere for Øjeblikket de væsentligste.«

»Regner De Violinspil med til det, De kalder Støj?« spurgte han noget ængstelig.

»Ja, det beror paa den spillende,« svarede jeg; »en veltrakteret Violin er en Fryd for Guderne, men en daarlig Spiller —.«

»Aah — De behøver ikke at fortsætte,« udbrød han, »jeg tror nok, at vi skal komme ud af det med hinanden, og kan vel altsaa betragte Sagen som afgjort — det vil sige, hvis De synes om Værelserne.«

»Naar kan de besés?«

»Vil De komme her hen i Morgen Kl. 12, saa kan vi følges ad hen at se dem og afgøre Sagen,« sagde han.

»Godt — i Morgen Kl. 12 skal jeg være hos Dem,« sagde jeg og trykkede hans Haand.

Han var atter travlt beskæftiget med sine Kemi-kalier, inden vi forlod Salen.

»Det er sandt,« sagde jeg pludselig, idet jeg standsede og vendte mig mod Stamford, »hvor Pokker kunde han vide, at jeg var kommen fra Afghanistan?«

Min Ledsager smilede paa en hemmelighedsfuld Maade. »Ja, det hører med til hans Ejendommeligheder,« sagde han. »Der er en hel Del Mennesker, som har været meget nysgjerrige efter at vide, hvorledes han udfører sligt.«

»Ah, det er et Mysterium — naa saaledes,«

udbrød jeg og gned mig i Hænderne. »Det bliver jo mere og mere interessant. Jeg er Dem overmaade forbunden, fordi De har ført os sammen. Den værdigste Genstand for Menneskets Studier er Mennesket, ved De nok.«

»Ja, studer De ham blot,« sagde Stamford, idet han bød mig Farvel. »Han vil blive Dem en haard Gaade at faa løst; jeg vil indestaa for, at han faar hurtigere Rede paa Dem, end De paa ham. Farvel.«

»Farvel,« sagde jeg og drev af Sted hen imod mit Hotel, meget optaget af mit ny Bekendtskab.

Andet Kapitel.

Slutningsfølgernes Videnskab.

Efter Aftale mødtes vi næste Dag og besaa Værelserne i Nr. 221 B i Baker Street, som Sherlock Holmes havde omtalt Dagen i Forvejen. De bestod af et Par hyggelige Soveværelser og en stor, luftig Dagligstue, særdeles smukt møbleret og forsynet med to meget brede Fag Vinduer. Lejligheden forekom os saa indbydende og Vilkaarene saa rimelige, at vi straks lejede Værelserne og tog dem i Besiddelse med det samme. Samme Eftermiddag flyttede jeg mine Ejendele derhen fra Hotellet, og den følgende Formiddag fulgte Sherlock Holmes efter med forskellige Kasser og Kufferter. I de første Dage havde vi travlt med at udpakke vore Sager og an-

bringe dem paa de Steder, hvor de tog sig bedst ud, og da det var bestilt, begyndte vi at komme i Ro og gøre os det bekvemt mellem vore nye Omgivelser.

Holmes var et overmaade behageligt Menneske at bo sammen med; hans Væsen var meget roligt og stiltfærdigt, og hans Levevis særdeles regelmæssig. Det hørte til de store Sjældenheder, at han var oppe efter Kl. 10 om Aftenen, og han havde altid spist sit Morgenmaaltid og var gaaet ud, før jeg stod op. Undertiden tilbragte han Dagen i det kemiske Laboratorium, undertiden i Dissekerkamret, og en Gang imellem foretog han sig lange Spadsere-ture, der, saa vidt jeg kunde forstaa, altid førte ham ud til Byens elendigste Kvarterer. Ingen kunde udfolde en saadan Energi som han, naar Anfaldene af Arbejdslyst kom over ham, men efter et saadant Anfald fulgte gerne en Reaktion, og saa kunde han flere Dage i Træk ligge paa Sofaen inde i vor Dagligstue saa godt som uden at sige et Ord og uden at røre en Muskel fra Morgen til Aften. Ved saadanne Lejligheder bemærkede jeg et saa drømmende, aandsfraværende Udtryk i hans Øjne, at jeg gerne kunde have ham mistænkt for at være forfalden til Brugen af et eller andet narkotisk Middel, naar ikke hele hans øvrige Maadehold og Ordentlighed havde udelukket en saadan Mistanke.

Alt som Tiden gik, blev min Interesse for ham og min Nysgerrighed med Hensyn til hans Livsopgaver og Hensigter større og større. Hele hans Person og Fremtræden var saadan, at de maatte tiltrække sig selv den flygtigste Iagttagers Opmærksomhed. Han var omtrent sine tre Alen høj og saa ualmindelig mager at han endda syntes at være

betydelig højere. Hans Øjne vare skarpe og gennemtrængende, naar han ikke havde et af hine Dvale-Anfald, som jeg ovenfor har omtalt, og hans tynde, høgeagtige Næse gav hele hans Ansigt et ejendommeligt aarvaagent og resolut Udtryk, hvortil ogsaa den fremstaaende og skarpt skaarne Hage bidrog sin Del. Hans Hænder vare altid plettede af Blæk og spættede af ætsende Kemikalier, og dog var han i Besiddelse af usædvanlige smidige og fintmærkende Fingre, hvad jeg tit havde Lejlighed til at bemærke, naar jeg sad og iagttog ham, medens han behandlede sine fine Instrumenter.

Naar jeg bekender, i hvor høj Grad dette Menneske vakte min Nysgerrighed og beskæftigede mine Tanker, og hvor ofte jeg bestræbte mig for at bryde igennem den Tavshed, hvormed han omgav sin Person og alt, hvad der angik ham selv, vil Læseren formodentlig synes, at jeg befattede mig lovlig meget med andres Sager; men før man dømmer mig, vil jeg dog gøre opmærksom paa, hvor lidt jeg havde at tage mig for, og hvor faa Lejligheder jeg havde til andre Iagttagelser. Min Sundhedstilstand forbød mig at vove mig ud, med mindre Vejret var usædvanlig godt, og jeg havde ingen Venner, der kunde besøge mig og bryde mit daglige Livs Ensformighed. Under disse Omstændigheder kom det gaadefulde, der omgav min Kontubernal, mig særdeles til Pas, og jeg tilbragte en stor Del af min Tid med Forsøg paa at løse hans Væsens Gaade.

Han studerede ikke Medicin; han havde selv som Svar paa et direkte Spørgsmaal bekræftet Stamfords Formodning angaaende dette Punkt. Det lod heller ikke til, at han havde givet sig af med andre

regelmæssige, systematiske Studier, der havde en Eksamen til Maal og kunde kvalificere ham til offentlig Ansættelse eller aabne ham Porten til den lærde Verden, og dog udfoldede han en næsten enestaaende Ihærdighed i sine Undersøgelser, og indenfor visse Grænser — Grænser, der vare lige saa ekscentriske som han selv — vare hans Kundskaber saa grundige og detaillerede, at det ligefrem forbavsede mig. Man kunde ikke tænke sig, at noget Menneske vilde arbejde saa haardt og erhverve sig en saa nøjagtig Viden, med mindre han havde en bestemt Hensigt dermed — og et bestemt Maal i Sigte. Overfladiske Granskere udmærke sig sjælden ved nøjagtige Kundskaber, og intet Menneske anstrenger sin Hjerne med minutiøse Forskninger, med mindre han har en eller anden bestemt Grund til at gøre det.

Hans Uvidenhed var imidlertid lige saa mærkelig som hans Viden. I Nutidens Literatur, Filosofi og Politik var han saa godt som fuldstændig blank. Da jeg en Gang kom til at nævne Thomas Carlyle, spurgte han paa den naiveste Maade, hvem han var, og hvad han havde udrettet. Min Forbavselse naaede imidlertid dog sit Højdepunkt, da jeg tilfældigvis kom efter, at han var fuldstændig uvidende om den Kopernikanske Theori og om vort Solsystem. At et civiliseret Menneske i Slutningen af det nittende Aarhundrede kunde være uvidende om, at Jorden drejede sig om Solen, forekom mig at være saa urimeligt, at jeg næppe kunde tro det.

»Det synes at forundre Dem,« sagde han og smilede ad min Forbavselse; »men nu, da jeg har hørt om det, skal jeg gøre mit bedste for at glemme det igen saa snart som muligt.«

»At glemme det?«

»Ja — for ser De,« forklarede han, »det er nu min Theori, at et Menneskes Hjerne fra først af er at ligne ved et lille tomt Kammer, som det senere bliver Menneskets Opgave at fyldø efter eget Valg. En Taabe slæber alt det Ros ind i den, som han træffer paa, saa at den Kundskab, han kunde drage virkelig Nytte af, til sidst bliver trængt udenfor eller i heldigste Tilfælde klemt inde mellem eller dækket af en hel Mængde unyttige Ting, hvoraf Følgen bliver, at han har en gruelig Ulejlighed med at faa fat paa den, naar han skal bruge den. Den betænksomme Haandværker er derimod meget nøjeregnende med, hvad han lægger ind i sit Arbejdsrum. Han vil ikke have andet derinde end det Værktøj, han skal bruge til sit Arbejde, men af det har han saa til Gengæld et stort Udvalg, der er ordnet med den største Nøjagtighed efter hans Behov. Det er en ren Fejltagelse, naar man tror, at Hjerne-kammeret har elastiske Vægge og kan lade sig udvide til saa stor Udstrækning, man ønsker. De kan være aldeles forvisset om, at der vil komme en Tid, da De for hver ny Kundskab, De propper derind, vil glemme en, De har haft der før; derfor er det af yderste Vigtighed, at man ikke befatter sig med unyttig Viden, der kun tjener til at skubbe den nyttige ud.«

»Ja — men Solsystemet!« udbrød jeg.

»Ja, hvad i al Verden kommer det dog mig ved?« afbrød han mig utaalmodig. »De siger, at vi dreje os rundt om Solen; men selv om jeg nu troede, at vi i Stedet for gik rundt om Maanen, hvad Forskel vilde det saa gøre paa mig og mit Arbejde?«

Jeg var lige ved at spørge ham om, hvad dette

Arbejde da var, men der var noget i hans Væsen, som sagde mig, at dette Spørgsmaal vilde være ham uvelkomment; jeg grublede imidlertid videre over vor korte Samtale og søgte at drage mine Slutninger af den. Han sagde at han ikke vilde erhverve sig nogen Kundskab, der ikke havde noget med hans Formaal at gøre, altsaa kunde jeg gaa ud fra, at al den Viden, han besad, maatte være nyttig for ham. Nu fremdrog jeg i Tankerne alle de forskellige Omraader, paa hvilke han havde vist mig, at han var usædvanlig godt velunderrettet. Til sidst tog jeg endogsaa min Blyant og nedskrev dem. Jeg kunde ikke lade være at smile ad Optegnelsen, da den var færdig. Den saa saaledes ud:

Sherlock Holmes Kundskaber og deres Begrænsning.

1. Kendskab til Literatur Ingen.
2. " " Filosofi Ingen.
3. " " Astronomi Ingen.
4. " " Politik Meget ringe.
5. " " Botanik Meget spredt. Er udmærket inde i Belladonna, Opium og andre Giftstoffer samt deres Virkning; men kender ikke det mindste til praktisk Havebrug.
6. " " Geologi Praktisk, men meget begrænset. Skelner ved et eneste Blik forskellige Jordarter fra hinanden. Efter Spadsereture har han vist mig Stænk paa sine Benklæder og af deres Farve og Konsistens afgjort og fortalt mig, i hvilken Del af London, han havde hengt dem.

7. Kendskab til Kemi Fortrinlig.
 8. „ „ Anatomie Indgaaende, men meget usystematisk.
 9. „ „ Sensationel Literatur Rig. Det synes, som om han kender enhver Enkelthed af de Rædselsgerninger, der ere begaaede i den kendte Verden i det sidste Aarhundrede.
 10. Spiller udmærket Violin.
 11. Er en fortrinlig Gymnastiker, Boxer og Fægter.
 12. Har en grundig og praktisk Kendskab til den engelske Lov.

Da jeg var kommen saa langt i min Liste, kastede jeg den i Fortvivlelse paa Ilden. »Er det kun ved at forlige alle disse Fuldkommenheder og opdage en Bestilling, i hvilken der er Brug for dem allesammen, at jeg kan udfinde, hvad Mennesket har sat sig til Maal, saa kan jeg ligesaa godt opgive det hele straks,« sagde jeg til mig selv.

Jeg ser, at jeg i det ovenstaaende ogsaa har hentydet til hans Færdigheder paa Violinen. Disse vare ogsaa meget betydelige, men derhos lige saa ekscentriske som hans øvrige Færdigheder. At han kunde spille almindelige Musikstykker og det tilmed temmelig vanskelige Stykker, vidste jeg godt, da han paa min Anmodning havde spillet baade Haydns og Schumanns Sonater samt en Del af Mendelsohns Lieder for mig; men naar han var overladt til sig selv, spillede han sjælden noget af den Slags eller i det hele taget nogen bestemt Melodi. Det var gerne i Mørkningen, han tog Violinen frem, saa satte han sig magelig tilrette i Lænestolen, lagde Violinen hen over sine Knæ, lukkede Øjnene og lod Buen glide temmelig skødesløst hen over Strengene.

Undertiden var det velklingende, men melankolske Toner, han saaledes frembragte, men stundom var det ogsaa meget muntre og fantastiske. Det var tydeligt nok, at de udtrykte de Tanker, der for Øjeblikket besjælede ham; men om Tonerne hjalp til at frembringe disse Tanker, eller om Spillet simpelt hen var Resultatet af et Lune — en Fantasi, kan jeg naturligvis ikke afgøre. Jeg vilde rimeligvis have gjort Indsigelse mod disse meget ukunstneriske Soloer, naar de ikke for det meste vare endte med, at han i hurtig Rækkefølge spillede en hel Serie af mine Yndlingsmelodier for mig som et lille Vederlag for den Taalmodighedsprøve, han havde ladet gaa forud.

I den første Uge af vort Samliv havde vi slet ingen Besøg, og jeg begyndte allerede at tro, at min Husfælle var lige saa venneløs, som jeg selv. Det varede imidlertid ikke længe, før jeg erfarede, at han havde mange Bekendtskaber, og det i de mest forskellige Samfundsklasser. Der var en lille gul, mørkøjet Fyr med Rottefytiologi, der blev præsenteret for mig som Mr. Lestrade, og som kom hos ham tre—fire Gange i een Uge. En Formiddag kom en ung, meget moderne klædt Dame, der havde en Samtale paa over en halv Time med ham. Samme Dags Eftermiddag bragte en graahaaret, luvslidt Besøgende, der nærmest saa ud som en Tiggerjøde, og som forekom mig at være i en meget ophidset Sindstilstand. Lige efter, at han var gaaet, kom der en gammel Kone med Slæber paa Fødderne. Ved en anden Lejlighed var det en pæn, gammel hvidhaaret Herre, der konfererede med min Husfælle, og ved en anden igen en Jærnbandedrager i sin Fløjlsjakke.

Saa snart Sherlock Holmes fik den Slags Besøgende, plejede han at anmode mig om at gaa ind i mit Soveværelse og lade ham være ene med de fremmede i Dagligstuen. Bagefter gjorde han mig altid Undskyldninger for dette: »Jeg er nødt til at benytte Stuen som Forretningslokale,« sagde han; »thi disse Mennesker er mine Klienter.« Her havde jeg igen en god Lejlighed til at gøre ham et Spørgsmaal angaaende hans »Forretninger«; men min Finfølelse forbød mig atter at tiltvinge mig hans Fortrolighed. Jeg bildte mig den Gang ind, at han havde en eller anden gyldig Grund til ikke at betro sig til mig, men denne Formodning kuldkastede han dog snart ved selv af egen Drift at lade Spørgsmaalet komme paa Tale.

Den 4de Marts — en Dato, som jeg har god Grund til at erindre — stod jeg op noget tidligere end sædvanlig og fandt, at Sherlock Holmes endnu ikke var færdig med sit Morgenmaaltid. Vor Husholderske var bleven saa tilvant med min sene Opstaaen, at der slet ikke var dækket til mig, derfor ringede jeg paa Klokken og lod hende vide, at jeg var parat til at spise, hvorefter jeg tog et Maanedsskrift, der laa paa Bordet, og begyndte at kigge i det for at forslaa Ventetiden, medens Sherlock Holmes i Tavshed tyggede videre paa sin Skinke. En af Maanedsskriftets Artikler var mærket med en blaa Blyantsstreg, og ifølge en meget naturlig Indskydelse begyndte jeg derfor at kigge paa den.

Dens noget fordringsfulde Titel var »Livets Bog«, og den søgte at paavise, hvor meget en omhyggelig Iagttager kunde lære ved en nøjagtig og systematisk Undersøgelse af alt det, der kom indenfor hans Synskreds. Den forekom mig at være en mærke-

lig Blanding af Skarpsind og Forskruethed. Tankegangen var skarp og logisk, men Slutningen forekom mig meget overdreven og urimelig. Forfatteren paa-stod ved et øjeblikkeligt Udtryk, en Muskelbevægelse eller et enkelt Øjekast at kunne udforske et Menneskes lønligste Tanker. Efter hans Mening var al Forstillelse og alt Bedrag ugørligt, naar vedkommende stod over for en øvet lagttager og Menneskekender. Saa overraskende vare de Resultater, Forfatteren efter eget Sigende havde opnaaet, at enhver, der var uindøvet i hans Fremgangsmaade, nødvendigvis maatte tro et af to: enten at han var en Pralhans eller noget af en Troldmand.

»Af een eneste Draabe Vand,« skrev Forfatteren, »kan Logikeren slutte sig til et Atlanterhavs eller et Niagarafalds Tilstedeværelsesmulighed, uden hverken at have set eller hørt nogen af dem. Saaledes er hele Livet en stor Kæde, hvis Natur kan kendes, saa snart et enkelt Led af den bliver os forevist. Men Følgeslutningernes og Analysens Videnskab kunne som alle andre Videnskaber kun erhverves ved et langt og taalmodigt Studium, og et Menneskes Levetid er for kort til, at han i den kan opnaa den rette Fuldkommenhed heri. Lad imidlertid den, som vil trænge ind i hin Videnskab, begynde at løse lette elementære Problemer, før han giver sig i Kast med de sjælelige Undersøgelser, som frembyde de største Vanskeligheder. Lad ham, naar han træffer en Person, han ikke har set før, lære ved et eneste Blik at slutte sig til denne Persons Historie samt den Livsstilling, han indtager. Saa simpel og barnlig en saadan Øvelse end kan synes, saa skærper den dog lagttagelsesevnen og lærer vedkommende, hvorhen han skal se, og hvad

han skal se efter. Af et Menneskes Negle, af hans Frakkeærme, af hans Støvler, af hans Buxe-Knæ, af den haarde Hud paa hans Tommel- eller Pegefingre, af hans Talemaader, af hans Skjortebryst — af enhver af disse Ting kan en Mands Livsstilling udledes, og at de alle forenede skulde kunne undgaa at give den kompetente Undersøger de Oplysninger, han søger, grænser ligefrem til det utrolige.«

»Uf! hvilket forbistret Vrøvl!« udbrød jeg og slængte Hæftet henad Bordet. »Aldrig i mit Liv har jeg dog læst noget saadant Nonsens.«

»Hvad er det?« spurgte Sherlock Holmes.

»Aa, det er denne Artikel her,« sagde jeg og pegede paa den med min Æggeske, idet jeg satte mig til Bords. »Jeg kan tænke mig, at De har læst den, eftersom De har mærket den. Jeg vil ikke benægte, at den er godt skrevet, men alligevel irriterer den mig. Den er øjensynlig forfattet af en eller anden Stuelærd, der opstiller alle disse smukke Paradokser og Theorier inde mellem alle sine Bøger og uden at have haft ringeste Lejlighed til at praktisere dem. Det skulde mere mig at se ham stoppet ind i en tredje Klasses Kupé mellem en hel Del simple Mennesker med Paalæg om at afgøre hver enkelts Livsstilling. Jeg vilde vædde Tusinde mod en paa, at han vilde komme artig til kort.

»Saa vilde De tabe Deres Penge,« bemærkede Holmes tørt. »Hvad Artiklen der angaar, saa er den for Resten skreven af mig.«

»Af Dem?«

»Ja; jeg har en Svaghed baade for Iagttagelser og Slutninger. Alle de Theorier, som jeg har opstillet der, og som forekommer Dem at være saa

kimæriske, er i Virkeligheden meget lette at udføre, saa lette, at det er dem, som skaffer mig mit daglige Brød.«

»Hvorledes dog det?« udbød jeg uvilkaarlig.

»Jo, jeg har nu mit eget Haandværk, og jeg tror nok, jeg er ganske ene om det. Jeg er raadgivende Opdager, dersom De kan forstaa, hvad det vil sige. Her i London findes der nok af saavel offentlige som private Opdagere; naar disse Fyre kommer til kort, henvender de sig til mig, og jeg bringer dem da paa rette Spor. De gør mig rede for alt, hvad der foreligger om Forbrydelsens Enkeltheder, og ved Hjælp af mit Kendskab til Forbrydelsernes Historie er jeg i Almindelighed i Stand til at kunne hjælpe dem til rette. Alle Misgerninger har en stærk Familielighed med hinanden, og naar man kan alle det første Tusindes Enkeltheder paa sine Fingre, skulde det gaa løjerligt til, om man ikke kunde opklare den Tusind og ente. Lestrade er f. Eks. en meget bekendt Opdager; han løb for nylig fast i en Falskneri-Sag, og det var derfor, jeg fik Æren af hans Besøg, som De nok erindrer.«

»Og de andre Mennesker?«

»De bliver for det meste sendt her hen af private Opdagere, det er i næsten alle Tilfælde Folk, som er i Forlegenhed med et eller andet, og som derfor ønsker nogle Oplysninger. Jeg hører paa deres Forklaringer, og de hører paa *mine*, hvorefter jeg modtager mit Honorar for Hjælpen.«

»Er det da saaledes at forstaa,« sagde jeg, »at De, uden at forlade Deres Værelse, kan opklare Gaader, som andre Mennesker ikke formaar at løse, skøndt de har haft Lejlighed til at se enhver af Sagens Detailler?«

»Ja, akkurat. Jeg besidder en Slags Instinkt, som for det meste hjælper mig paa rette Vej. En Gang imellem forekommer der dog et mere indviklet Tilfælde, og saa maa jeg omkring og se paa Tingene med egne Øjne; De ved jo, at jeg har en Del Specialkundskab, som jeg anvender ved Problemets Løsning, og som i høj Grad letter mig mit Værk. De Regler for Følgeslutninger, som jeg har fremsat i den Artikel, De nys udtalte Deres Foragt for, er mig til uvurderlig Nytte i min Gerning. Iagttagelsen er hos mig bleven en anden Natur. De lod til at blive meget forbavset, da jeg ved vort første Møde fortalte Dem, at De var kommen fra Afghanistan.«

»Naa — det havde De vel faaet at vide fra anden Haand.«

»Nej, aldeles ikke — jeg kunde *slutte* mig til, at De kom fra Afghanistan. Paa Grund af lang Vane løb min Tankerække saa hastig igennem mit Sind, at jeg kom til Slutningen uden at være mig de mellemliggende Trin bevidst, men desuagtet var de der. Min Tankegang saa saaledes ud: Her er en Herre af den medicinske Type, men med en militær Holdning — altsaa tydelig nok en Militærlæge. Han er for nylig kommen fra Troperne; thi han er meget mørk, og dette er ikke hans oprindelige Hudfarve, thi hans Haandled er dygtig lyse. Han har døjet adskillige Strabadser og Sygdom, hvilket let ses af hans udtærede Ansigt, desuden er hans venstre Arm bleven saaret, thi han holder den hele Tiden i en stiv og unaturlig Stilling. Paa hvilket Sted under Troperne kan en engelsk Militærlæge have gennemgaaet saadanne Strabadser og faaet sin Arm saaret? Naturligvis i Afghanistan. Hele denne Følgeslutning varede knap et Sekund. Derpaa be-

mærkede jeg, at De kom fra Afghanistan, og derover blev de meget forbavset.«

»Ja, nu da De forklarer det, ser det jo overmaade simpelt og naturligt ud altsammen,« svarede jeg smilende. »De minder mig for Resten om Edgar Allen Poes Dupin; men jeg havde rigtignok ikke troet, at slige Personer forekom uden for Romanerne.«

Sherlock Holmes rejste sig og tændte sin Pibe. »De troer uden Tvivl, at De siger mig en stor Kompliment, naar De sammenligner mig med Dupin,« bemærkede han; »men efter min Mening var denne Dupin rigtignok en temmelig ordinær Person. Han besad ganske vidst noget Talent for Analyse, men var ellers paa ingen Maade et saadant Fænomen, som Poes synes at mene.«

»Har De læst Gaboriaus Bøger?« spurgte jeg. »Naar maaske heller ikke Lecoq op til Deres Ideal af en Opdager?«

Sherlock Holmes lo haanligt. »Lecoq var en elendig Gøgler,« sagde han i en foragtelig Tone; »han havde kun een eneste god Egenskab, og det var hans Energi. Den Bog væmmedes jeg ligefrem ved, Spørgsmaalet var kun at identificere en ukendt Arrestant. Det skulde jeg have besørget i Løbet af fire og tyve Timer, medens Lecoq brugte et halvt Aar eller mere dertil. Jeg betragter nærmest den Bog som et Værk, der er skrevet til Skræk og Advarsel for alle Opdagere, og for at vise dem, hvad de ikke skal gøre.«

Jeg følte mig i høj Grad indigneret ved denne overlegne og haanlige Behandling af to af de Romanhelte, jeg hidtil havde skænket min Beundring. Uden at svare paa hans sidste Angreb gik jeg hen til Vinduet og gav mig til at se ned paa den stærkt

befærdede Gade. »Den gode Sherlock Holmes kan maaske være meget dygtig og skarpsindig; men han er sandelig ogsaa meget indbilsk,« tænkte jeg ved mig selv.

»Men i vore Dage sker der ingen ordentlige Forbrydelser og findes der ingen Forbrydere, som det er værd at røre sig for,« sagde han i en klagende Tone. Til hvad Nytte er det at være i Besiddelse af et godt Hoved i vor Forretning. Jeg ved med mig selv, at jeg ejer Egenskaber, der kunde gøre mit Navn berømt. Der lever ikke og har aldrig levet det Menneske, som til Opdagelsen af en Forbrydelse har kunnet medbringe et saadant Fond af Kundskaber og medfødte Evner som jeg. Men hvad Resultat faar jeg deraf? Der er ingen Forbrydelser at opdage, eller i det højeste en eller anden uoverlagt Skurkestreg med Motiver saa iøjnefaldende, at selv en skotsk Gadebetjent straks vilde kunne gennemskue den.«

Jeg følte mig mere og mere led ved al denne Selvros og søgte derfor at føre Talen hen paa noget andet.

»Hvad mon den Fyr staar og kigger efter?« spurgte jeg og pegede paa en sværtbygget, simpelt klædt Person, der gik meget langsomt hen ad Fortovet lige over for og kiggede nøje paa de forskellige Husnumre.

»Mener De den forhenværende Marinesergent?« spurgte Sherlock Holmes.

»Pjat og Pral!« tænkte jeg ved mig selv, »han ved godt, at jeg ikke kan overbevise ham om, at han tager fejl.«

I det samme saa vi, at Manden dernede havde faaet Øje paa vort Husnummer og derefter straks

ilede tværs over Gaden. Derpaa hørte vi en lydelig Banken paa Gadedøren og straks efter tunge Skridt op ad Trappen.«

»Til Mr. Sherlock Holmes,« sagde Manden, idet han traadte ind ad Døren og rakte min Ven et Brev.

Her var nu en god Lejlighed til at give ham en lille Snært for hans Indbildskhed. Da han saa rask bestemte Manden til at være forhenværende Marinesergent, tænkte han naturligvis ikke paa, at han skulde komme indenfor vore Døre.

»Tillad mig at spørge Dem,« sagde jeg i den høfligste Tone, »hvad er Deres Bestilling?«

»Bybud, Herre,« svarede han noget mut; »men min Trøje er henne til Reparation i Dag.«

»Og hvad har De været før?« spurgte jeg med et lidt onskabsfuldt Sideblik til min Husfælle.

»Sergent, Sir, i den kongelige Marine. Intet Svar tilbage, Sir? Vel Sir.«

Han slog Hælene sammen paa militær Vis, førte Haanden op til Huen og gik.

Tredje Kapitel.

Lauriston Havens Mysterium.

Jeg indrømmer, at dette ny Bevis paa min Husfælles skarpe Iagttagelsesevne forbavsede mig højlig, samtidig med at min Respekt for hans Teorier voksede i betydelig Grad. Her kunde jo ikke være

Tale om noget Bedrageri i Følge forudgaaende Aftale, thi hvad Hensigt kunde han have hermed? Da jeg saa hen til ham, var han bleven færdig med at læse Brevet, og hans Øjne havde antaget det aandsfraværende, indadvendte Blik, der altid var et Tegn paa, at han var i dybe Tanker.

»Hvor i Alverden kunde De dog slutte det?« spurgte jeg.

»Slutte hvad?« spurgte han lidt vrippent.

»At Manden var en forhenværende Marinesergent?«

»Ja, nu har jeg ikke Tid til at gaa ind paa saadanne Bagateller,« svarede han affærdigende; men straks derpaa tilføjede han med et Smil: »Undskyld min Uforsømmethed; men De afbrød mig midt i mine Tanker, — nu, det var maaske meget heldigt. Kunde De da ikke selv se, at Manden havde været Marinesergent?«

»Nej, hvorledes skulde jeg kunne se det?«

»Ja, da var det egentlig lettere at se det, end det er at forklare, hvoraf det kunde ses. Hvis man bad Dem om at bevise, at to og to er fire, vilde det maaske i Øjeblikket falde Dem lidt vanskeligt, og dog er De ganske sikker paa, at de to Tal udgøre den nævnte Sum. Jeg kunde her fra Vinduet se, at Manden havde et stort, blaat Anker tatoveret paa Bagsiden af den ene Haand, det smagte en Del af Søen; men derhos havde han en militær Holdning og studsede Bakkenbarter, der havde vi Marineren; saa besad Manden desforuden en vis selvbevidst Mine og noget bydende i sin Holdning — lagde De ikke Mærke til den Maade, hvorpaa han bar Hovedet og svingede med Stokken — og endelig var han efter Ansigtstudtrykket at dømme en

stot, respektabel, midaldrende Mand — altsammen Egenskaber, der fik mig til at antage, at han maatte have været Sergent.«

»Mærkværdigt!« udbød jeg.

»Aldeles lige ud ad Landevejen,« sagde Holmes, skønt jeg af den Tone, hvori han sagde det, og Udtrykket i hans Ansigt kunde se, at min Overtalelse og Beundring fornøjede ham. »Jeg sagde lige nys, at der ikke længere fandtes nogen Forbrydere; det ser dog ud, som om jeg ikke har Ret heri — se der!« Han kastede Brevet, som Bybudet havde bragt, hen til mig.

»Hvad!« udbød jeg, da jeg havde læst det, »det er jo forfærdeligt.«

»Ja, det synes at være lidt udenfor det mest dagligdags,« bemærkede han rolig. »Vil De ikke være saa god at læse det højt for mig en Gang?«

Jeg læste Brevet for ham — det lød, som følger:

»Kære Mr. Sherlock Holmes.

Der er forøvet en Forbrydelse sidste Nat i Lauriston Haven ved Brixton Road. Den vagthavende Betjent blev Kl. 2 om Natten opmærksom paa, at der brændte Lys der, og da han vidste, at Huset var ubeboet, fik han Mistanke om, at der var noget galt paa Færde. Han gik derind, fandt Døren aaben og opdagede straks i det forreste Værelse, hvori der ikke fandtes et eneste Møbel, Liget af en velklædt Herre, i hvis Lomme han fandt en Del Visitkort med Navnet »Enoch J. Drebber, Cleveland, Ohio, U. S. A.« Liget var ikke bleven plyndret, og der foreligger ikke det mindste, der kan give Oplysning om, hvorledes Manden er bleven dræbt. Der findes vel Blodpletter omkring i Værelset, men Liget frem-

viser ikke et eneste Saar. Det er aldeles uforklarligt, hvorledes han er kommen ind i Huset, og i det hele taget sætter denne Sag os i stor Forlegenhed. Hvis det er Dem muligt at se hen til Huset en Times Tid før Kl. 12, vil De finde mig der. Jeg har ladet alting ligge, som det laa, for at De kan se det med egne Øjne. Hvis det er Dem umuligt at komme, skal jeg senere give Dem alle de fornødne Oplysninger, og jeg vil være Dem overordentlig forbunden, i Fald De vil lade mig vide Deres Mening om den hele Historie.

Deres ærbødige

Tobias Gregson.«

»Gregson er den mest drevne af Londons Opdagere,« bemærkede min Ven, »han og Lestrade er de udsøgte af en temmelig daarlig Flok. De er begge meget raske og energiske, men gammeldags — frygtelig gammeldags, og saa er de tilmed saa misundelige og skinsyge paa hinanden som et Par offentlige Skønheder. Det vil blive evige Løjer, hvis de begge er satte ud paa denne Sag.«

Jeg blev højlig forundret over den Gemytlighed og Ro, hvormed han tog det hele. »Ja, men her er jo ikke et Øjeblik at spille,« udbød jeg, »skal jeg ikke straks gaa ned og bestille Dem en Cab?«

»Ja — jeg er slet ikke enig med mig selv om, hvorvidt jeg vil tage derhen. Jeg er den mest uforbederlige dovne Djævel, der kan gaa i et Par Sko — det vil sige, naar det Anfald er over mig, for ellers kan jeg være levende nok.«

»Hvorledes?« — dette her er jo netop et saadant Tilfælde, som De har gaaet og længtes efter.«

»Kære Ven — hvad tror De, jeg vil faa ud

af hele Historien? Opdager jeg den skyldige, saa kan De være vis paa, at Gregson, Lestrade & Co. dog vil tilrane sig hele Æren derfor — det er Følgen af ikke at være Embedsmand.«

»Ja, men han beder Dem jo dog om at hjælpe sig.«

»Ja, han ved, at jeg er hans Overmand og anerkender det over for mig selv, men ellers vil han hellere rive sin Tunge ud end indrømme dette overfor tredje Person. — Naa, det er vel alligevel det bedste, at vi tager derhen og ser paa Lejligheden. Jeg vil saa klare Sagen paa egen Haand, og vil da i det mindste faa Lejlighed til at le Dem godt ud. Skal vi saa gaa.«

Han trak i en Fart sin Overfrakke paa og gjorde sig saa hurtig færdig, at jeg kunde se, at Sløvheds-Anfaldet nu var afløst af et energisk.

»Tag Deres Hat,« sagde han.

»Vil De da have mig med?«

»Ja, hvis De ikke har nogen bedre Anvendelse for Deres Tid.« — Et Minut efter sad vi begge i en Cab og kørte i stærk Fart ad Brixton Road til. —

Det var en mørk, fugtig Morgen, en mørkegul Taage hang over Husenes Tage og saa ud som en Afspejling af de snavsede Gader for neden. Min Ledsager var i et udmærket Humør og snakkede lystig op om Cremoneser-Violiner og om Forskellen mellem en Stradivarius og en Amali. Jeg derimod var tavs, thi det triste Vejr og det uhyggelige Ærinde, vi var ude i, virkede nedtrykkende paa mit Sind.

»Det lader ikke til, at De skænker Sagen synderlig mange Tanker,« sagde jeg til sidst, idet jeg afbrød Holmes' Violin-Passiar.

»Jeg har endnu ingen Data,« svarede han.
 »Det er et meget stort Misgreb at begynde at danne sig en Mening om Sagen, før man kender alle dens Omstændigheder; det hilder ens Dømmekraft.«

»Ja, da vil De snart faa disse Data,« bemærkede jeg og pegede ud ad Vinduet; »thi her har vi Brixton Road, og der Huset, hvis jeg ikke tager meget fejl.

Lauriston Have Nr. 3 var ikke nogen tiltalende Bygning at se til. Den udgjorde det ene af fire Huse, der laa noget tilbage fra Vejen, og af hvilke de to vare beboede, medens de to stode tomme. Disse sidste stirrede ud paa Vejen hver med tre Fag tomme, melankolske Vinduer, hvis snavsede Ruder ikke forskønnedes af de gule Sedler, som vare paaklistrede for at underrette Folk om, at Husene vare »Til Leje«. En i Forhold til Længden altfor smal Strimmel Have, i hvilken nogle faa forkrøblede Planter stod og raabte til hinanden, skilte hvert af Husene fra Vejen og blev paa langs gennemskaaret af en snavset og forsømt, smal Gang, som var meget fedtet af den om Natten faldne Vælde. Haverne vare indhegnede af en tre Fod høj Teglstens Mur, der forhøjedes af et paasat spinkelt Træstakit, og mod denne Mur lænede sig for Øjeblikket en høj og svært bygget Politibetjent omringet af en lille Flok Dagdrivere, der rakte Hals og gloede ind gennem Haven for at opfange et Glimt af det, der gik for sig inde i Huset.

Jeg havde tænkt mig, at Sherlock Holmes straks vilde have ilet ind i Huset for saa hurtig som muligt at faa begyndt at undersøge Mysteriet; men heri tog jeg atter grundig fejl. Med en Mine saa ligegyldig, at den under disse Omstændigheder forekom

mig noget affekteret, drev han langsomt frem og tilbage paa Fortovet og stirrede aandsfraværende paa Jorden, Himlen, Husene lige overfor og Rækværkerne. Da han var færdig med disse Undersøgelser, gik han meget langsomt op ad Havegangen eller rettere ad den smalle Græsabat, der fandtes paa hver Side af Gangen, idet han holdt Øjet stift fæstet paa Jorden. To Gange standsede han, og en Gang saa jeg ham smile og hørte ham udstøde et tilfreds Udraab. Der var mange Mærker af Fodtrin paa den vaade, lerede Jord, men eftersom Politiet mange Gange var passeret ind og ud, siden Forbrydelsen var begaaet, var jeg ude af Stand til at indse, hvad min Ledsager haabede at faa at vide ved at undersøge Sporene. Dog havde jeg haft saa slaaende Beviser paa hans hurtige og skarpe Iagttagelsesevner, at jeg ikke tvivlede paa, at han kunde se en hel Del, som var skjult for mit Blik.

Ved Gangdøren mødte vi en høj, bleg Mand, med et hørgult Haar og en Noterbog i Haanden, der straks, da han saa min Ledsager, styrtede frem og med stor Varme trykkede hans Haand. »Det er overordentlig venligt af Dem, at komme,« sagde han; »jeg har ladet enhver Ting være urørt.«

»Undtagen den der!« sagde min Ven og pegede paa Havegangen. »Om en hel Flok Bøfler var faret derhen ad, kunde Sporene ikke være blevne mere forvirrede. Men De havde vel allerede draget Deres egne Slutninger Gregson, før De tillod dette.«

»Jeg har haft saa urimelig meget at gøre inde i Huset,« svarede Opdageren undvigende. »Min Kollega, Mr. Lestrade, er her ogsaa, jeg havde stølet paa, at han havde passet paa dette her.«

Holmes skottede hen til mig og trak spottende

Øjenbrynene til Vejrs. »Ja, naar saadanne to som De og Lestrade er satte paa Sporet, saa vil der nok ikke være meget for en Tredjemand at gøre,« sagde han.

Gregson gned Hænderne paa en meget selvtilfreds Maade. »Ja, jeg tror nok, vi har gjort alt det, der kan gøres,« sagde han. »Men det er et meget mærkeligt Tilfælde, og jeg ved jo, hvorledes De interesserer Dem for den Slags Ting.«

»Kom De hertil i en Cab?« spurgte Sherlock Holmes.

»Nej, Sir.«

»Heller ikke Lestrade?«

»Nej, Sir.«

»Naa — lad os saa gaa ind og se paa Værelset!« Med denne temmelig umotiverede Bemærkning gik han ind i Huset fulgt af Gregson, hvis Ansigt udtrykte stor Forbavselse.

Vi kom først ind i en Korridor med nøgne, støvede Vægge, for Enden af den gik en Dør ind til Køkkenet, medens to andre Døre, en til højre og en til venstre førte ind til Beboelseslejligheden. Den ene af disse Døre havde øjensynlig været lukket i mange Uger, den anden gik ind i Spisestuen, i hvilken det gaadefulde Mord var bleven forøvet. Holmes begav sig straks herind, og jeg fulgte ham med den ejendommelig knugende Følelse om Hjertet, som Dødens Nærværelse frembringer.

Det var et stort, firkantet Værelse, der saa endnu større ud, fordi det ikke indeholdt Spor af Møbler. Et simpelt, spraglet Tapet bedækkede Væggene, men det var paa mange Steder plettet af store, fugtige Skjolde, medens der hist og her hang store, løsrevne Laser ned, som blottede den gule

Mur. Lige overfor Døren var Kaminen med en Hylde af imiteret hvidt Marmor, og paa dennes ene Hjørne var hensat en Stump af et rødt Voksllys. Det eneste Vindue var saa snavset, at der kun faldt et meget dunkelt Lys derigennem, som meddelte enhver Ting i Værelset en graa, trist Tone, der yderligere forhøjedes ved det tykke Lag Støv, som dækkede alt derinde.

Alle disse Enkeltheder saa jeg imidlertid først lidt efter lidt. Da jeg traadte ind, fængsledes hele min Opmærksomhed straks af den enkelte, uhyggelige, ubevægelige Skikkelse, der laa udstrakt paa Gulvets nøgne, støvede Planker og med bristede, hornagtige Øjne stirrede op paa det plettede Loft. Den døde maatte have været en Mand paa midt i Fyrerne, af Middelhøjde, bredskuldret, med stridt, kruset sort Haar og et kort stubbet Skæg. Han var klædt i en svær, sort Klædesfrakke, Vest af samme Stof og lystærnede Benklæder. En høj, sort Hat, vel afstrøgen og af nyeste Façon, stod paa Gulvet ved Siden af ham. Hans Hænder vare knyttede, og hans Arme spredte vidt ud, medens hans sammenslyngede Ben tydede paa, at Dødskampen havde været frygtelig. Paa hans stive, spændte Ansigt stod et Udtryk af Rædsel, og tillige, forekom det mig, af bittert Had, saaledes som jeg aldrig før havde set det paa noget menneskeligt Aasyn. Dette onde og frygtelige Udtryk i Forbindelse med den lave Pande, tykke, uformelige Næse og fremspringende Kæber gav den døde et abelignende Udseende, der yderligere forstærkedes af hans forvredne, unaturlige Stilling. Jeg har set Døden i mange Skikkelser; men aldrig er den fremtraadt for mig i en saa uhyggelig Form som i hint mørke,

triste Værelse, der vendte ud til en af Verdensstadens vigtigste Forstadsveje.

Den magre og ilderlignende Lestrade kom nu til Syne i Døren og hilste paa min Ven og mig.

»Dette her Tilfælde vil vække Røre, saa det kan forslaa, Sir,« bemærkede han. »Det overgaar alt det, jeg hidtil har set, og jeg er dog ikke helt ukendt med den Slags Affærer.«

»Ja, her findes ikke Spor af Nøgler,« sagde Gregson.

»Nej, ikke det ringeste,« bekræftede Lestrade. Sherlock Holmes gik hen til Liget, knælede ned ved dets Side og undersøgte det meget omhyggelig. »De er sikre paa, at der slet ikke findes noget Saar?« spurgte han og pegede paa talrige Blodpletter, som fandtes rundt om.

»Nej, saa maa dette Blod altsaa være kommen fra en anden Person — rimeligvis Morderen, hvis der da er begaaet noget Mord. Dette her minder mig for Resten om de Omstændigheder, der ledsagede Van Jansens Død i Utrecht i Aaret 1834. Husker De det Tilfælde, Gregson?«

»Nej, Sir.«

»Saa skulde De tage Dem over at læse det. Der er intet nyt under Solen; alt er bleven gjort før.«

Medens han talte, for hans smidige Fingre rundt om paa Liget, befølte det, trykkede det, knappede op hist, lagde til rette her, og under alt dette havde hans Øjne det samme aandsfraværende Udtryk, som jeg saa tit før havde lagt Mærke til. Saa hurtig blev Undersøgelsen foretaget, at ingen vilde falde paa at tro, at den var synderlig nøjagtig. Til sidst lugtede han til den Dødes Læber og undersøgte omhyggelig Saalerne paa hans Læderstøvler.

»Er han slet ikke bleven flyttet?« spurgte han.
 »Ikke mer end nødvendigt for vor Undersøgelse,« svarede de.

»Ja, nu kan De godt føre ham til Ligstuen,« sagde Holmes, »der er ikke mere at opdage.«

Gregson havde en Baare og fire Mand ved Haanden. Paa hans Kalden traadte de ind i Værelset, hvorefter Liget blev lagt op paa Baaren og bragt ud. Idet de tog ham op fra Gulvet, faldt en Ring ud og trillede hen over Gulvet. Lestrade snappede den og stirrede paa den med forbavsede Blikke.

»Der har været en Kvinde her,« udbrød han.
 »Dette her er en Kvindes Vielsesring.«

Medens han sagde dette, rakte han den frem i den hule Haand, og vi traadte alle nærmere og stirrede paa den. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at den lille, glatte Guldring i sin Tid havde smykket en Bruds Finger.

»Dette her gør Sagen endnu mere indviklet,« sagde Gregson. »Vorherre skal vide, at den ellers var indviklet nok i Forvejen.«

»Er De sikker paa, at det ikke netop gør den simplere?« bemærkede Holmes. »Det nytter Dem ikke noget, at blive ved at stirre paa den, derved opdager De dog intet. Hvad fandt De ellers i hans Lommer?«

»Det ligger altsammen her,« sagde Gregson og pegede paa en lille Bunke forskellige Genstande, der laa paa det underste Trin af Trappen. »Der er et Guldur Nr. 97,160 fra Barraud, London, med en vedhængende meget tung og solid Guldkæde, en Guldring med Signet, en Guld-Kravatnaal i Form af et Bulddogge-Hoved med Rubin-Øjne, en Visit-

kort-Mappe af Ruslæder, hvori en Del Visitkort med paatrykt Navn: Enoch J. Drebber, Cleveland, hvilket Navn stemmer med Mærket E. J. D. paa Ligets Linned, en Lommebogs-Udgave af Boccaccios »Decameron«, paa hvis Smudsblad er skrevet Navnet Joseph Stangerson, ingen Pung, men løse Mønter til et Beløb af syv Pund og tretten Shilling, to Breve, det ene adresseret til E. J. Drebber og det andet til Joseph Stangerson.«

»Hvortil er det videre adresseret?«

»Til det amerikanske Vexellerkontor, Strand, poste restante. Begge Brevene er fra Guion Dampskibs-Selskabet og indeholder Meddelelse om, hvornaar Selskabets Skibe afgaar fra Liverpool. Det er tydeligt, at den ulykkelige Mand stod i Begreb med at indskibe sig til New York.«

»Har De anstillet nogen Undersøgelse med Hensyn til denne Stangerson?«

»Ja, det gjorde jeg naturligvis straks, Sir,« sagde Gregson. »Jeg har sendt Avertissementer til alle Aviserne, og en af mine Betjente er gaaet til det amerikanske Vexellerkontor; men han er endnu ikke vendt tilbage.«

»Har De forespurgt i Cleveland?«

»Ja, jeg telegraferede straks i Morges.«

»Hvorledes formulerede De Deres Spørgsmaal?«

»Jeg meddelte simpelthen, hvad der var sket, og sagde, at de vilde gøre os en stor Tjeneste, hvis de vilde give os de Oplysninger, de kunde.«

»De forespurgte ikke specielt om et eller andet, som syntes Dem at være af størst Betydning?«

»Jo, jeg spurgte om Stangerson.«

»Ikke om andet? Er der da slet ikke noget

bestemt Punkt, som denne Sag ligesom hviler paa? Har De ikke i Sinde at telegrafere igen?»

»Jeg har forespurgt om alt, hvad der var at spørge om,« sagde Gregson i en fornærmet Tone.

Sherlock Holmes lo saa smaat ved sig selv, og det saa ud, som om han var ved at gøre en Bemærkning, da Lestrade, der havde været inde i det forreste Værelse, medens vi stode ude i Korridoren og talte sammen, kom farende ud og gned sine Hænder med en meget triumferende og selvtilfreds Mine.

»Mr. Gregson,« sagde han, »nu har jeg gjort en Opdagelse af den allerstørste Betydning, og den vilde ikke være bleven gjort, hvis jeg ikke med den største Opmærksomhed havde undersøgt Væggene.«

Den lille Mands Øjne straaledede af Glæde, idet han sagde dette, og skøndt han søgte at skjule det, var han øjensynlig dog yderst henrykt ved at være kommen dette Hestehoved foran sin Kollega.

»Kom med,« sagde han og skyndte sig tilbage til Værelset, hvis Luft og Udseende ligesom var bleven friskere og lysere, efter at dets gyselige Beboer var bleven fjernet. »Bliv nu staaende der!«

Han rev en Tændstik af og holdt den op mod Væggen.

»Se nu engang paa det,« sagde han triumferende.

Jeg har alt bemærket, at Tapetet var faldet af mange Steder; i det Hjørne, Lestrade oplyste, var der netop et meget stort Stykke skallet af, som havde ladet en firkantet Plet af den gule Mur komme til Syne. Over dette nøgne Stykke var der med blodrøde Bogstaver henkastet det ene Ord:

RACHE.

»Hvad siger De om det?« udbrød Opdageren

med en Mine som en Markskriger, der foreviser sine Vidundere. »Dette er bleven overset, fordi det befandt sig i Værelsets mørkeste Hjørne, og fordi ingen har tænkt paa at se nøjere efter. Morderen har skrevet det med sit eget Blod. Se her, hvorledes Blodet er dryppet ned ad Muren! Nu kan der da ikke længere være Tale om noget Selvmord. Hvorfor er dette Hjørne bleven valgt til at skrive det paa? — Det skal jeg sige Dem. Ser De den Lysestump der paa Kaminhylden? Nu vel, den var tændt, da Mordet blev forøvet, og naar den var tændt, saa har dette Hjørne af Værelset været det bedst oplyste, medens det nu er det mørkeste.«

»Og hvad betyder den saa denne store Opdagelse?« spurgte Gregson i en lidt spottende, men tillige modfalden Tone.

»Betyder — nu, den betyder, at den skrivende har været i Færd med at skrive Kvindenavnet Rachel, men er bleven forstyrret, før han eller hun blev færdig med det. Pas paa, saa skal De faa at se, at naar denne Sag bliver opklaret, saa vil det vise sig, at en Kvinde ved Navn Rachel har haft noget med den at gøre. Ja, le De kun Mr. Holmes, De er naturligvis meget klogere, men de gamle Hunde er dog de bedste, naar det kommer til Stykket.«

»Jeg beder dem meget om Forladelse!« sagde min Ledsager, der havde opvakt den lille Mands Hidsighed ved at briste i en hjærtelig Latter. »De har ganske vist Æren af at have været den første til at finde dette, og som De siger, alt tyder paa, at det er bleven skrevet af den anden Medvirkende i Nattens Mysterium. Jeg har endnu ikke haft Lej-

lighed til at undersøge Værelset; men med Deres Tilladelse skal jeg nu begynde paa det.«

Med disse Ord fremtog han af Lommen en lille, spinkel Tommestok og en stor, rund Loupe, og med disse to Instrumenter gik han nu lydløst omkring i Værelset; undertiden standsede han, engang imellem knælede han ned, og een Gang lagde han sig fladt ned paa Maven. Saa optaget var han af sine Undersøgelser, at han ganske syntes at have glemt vor Nærværelse; thi han blev ved at mumle ved sig selv, medens han var beskæftiget, og udstødte dæmpede Udraab, Suk, Fløjt og Smaaskrig, der skulde udtrykke Tilfredshed og Haab. Idet jeg stod og iagttog ham, kunde jeg ikke lade være at ligne ham med en ægte, vel dresseret Jagthund, der farer hid og did gennem Krattet og piber i sin Ivrighed indtil den træffer det tabte Spor. I over tyve Minutter blev han ved med sine Undersøgelser, maalte med den største Nøjagtighed og Omhu Afstanden mellem Mærker der vare fuldstændig usynlige for mig, og holdt Loupen hen til Væggen, uden at jeg kunde indse, at der paa de Steder kunde være det mindste at opdage. Et Sted opsamlede han meget omhyggelig en lille Dynge graat Støv og lagde det ned i en Konvolut. Til sidst undersøgte han med Loupen Skriften paa Væggen, og dvælede længe ved hvert Bogstav. Da han var færdig hermed, lod det til, at hans Undersøgelser vare tilende; thi nu stak han atter Tommestokken og Loupen i Lommen.

Gregson og Lestrade havde med megen Nysgerrighed og en Del Foragt iagttaget deres Amatør-Kollegas Travlhed. De fattede aabenbart ikke, hvad der nu var begyndt at gaa op for mig, at selv

Sherlock Holmes' mindste Foretagender alle vare rettede mod et bestemt og praktisk Maal.

»Naa, hvad mener De saa om det?« spurgte de nu begge to.

»Det vilde jo være at berøve Dem Æren for denne Sag, i Fald jeg vilde paatrænge Dem min Hjælp,« bemærkede min Ven. »De har nu faaet saa godt begyndt, at det vilde være en Skam af andre at blande sig i det.« Der laa en bidende Haan i den Tone, hvori han sagde dette. »Hvis De vil lade mig vide, hvorledes det gaar med Deres Undersøgelser,« fortsatte han, »saa skal det være mig en Fornøjelse at yde Dem den Hjælp, jeg formaar. Nu vil jeg gerne tale et Par Ord med den Betjent, som fandt Liget. Kan De give mig hans Navn og Adresse?«

Lestrade kiggede i sin Lommebog: »John Rance,« sagde han, »han har ikke Vagt for Øjeblikket, De vil kunne træffe ham i Audley Court 46, Kennington Park Gate.«

Holmes nedskrev Mandens Adresse.

»Kom saa, Doktor,« sagde han, »det er bedst, at vi straks kommer af Sted og faar fat i Fyren. Nu skal jeg sige Dem noget, som dog maaske kan hjælpe Dem lidt under Deres Arbejde,« fortsatte han, henvendt til de to Opdagere. »Der er bleven begaaet et Mord, og Morderen er en Mand. Han er omtrent seks Fod høj og i sin bedste Manddomsalder, har temmelig smaa Fødder i Forhold til sin øvrige Størrelse, bar grove Støvler med firkantede Snuder, og endvidere har han røget paa en Trichinopoly Cigar. Han er kommen herhen med sit Offer i en firhjulet Cab, der blev trukket af een Hest med tre gamle Sko og een ny paa det fjærmer

Forben. Efter al Sandsynlighed er Morderen noget rød i Ansigtet, og Neglene paa hans højre Haand er usædvanlig lange. Det er kun nogle faa Fingerpeg; men det kan jo dog være, at de kan komme Dem til Nytte.«

Lestrade og Gregson skottede til hinanden med et vantro Smil.

»Er dette Menneske bleven myrdet, hvorledes er det da gaaet til?« spurgte den første.

»Gift,« sagde Sherlock Holmes kort, og dermed gik han. »Der er dog endnu een Ting, Lestrade,« tilføjede han og vendte sig om i Døren, »»Rache« er det tydske Ord for »Hævn«, saa De skal ikke spille Deres Tid med at lede efter Miss Rachel.«

Efter at have afskudt denne sidste Pil, forsvandt han og lod de to Rivaler staa alene tilbage med aaben Mund og forvirrede Miner.

Fjerde Kapitel.

Hvad John Rance havde at meddele.

Klokken var 1, da vi forlod Lauriston Haven. Sherlock Holmes begav sig allerførst hen til den nærmeste Telegrafstation, hvorfra han afsendte et langt Telegram, derefter fik han fat i en Cab og gav Kusken Ordre til at køre os hen til Huset, hvor vi kunde træffe Betjenten.

»Der er ikke noget saa godt som Førstehaands-

Meddelelser,« bemærkede han. »Naturligvis har jeg allerede dannet mig min bestemte Mening om Sagen, men det er dog lige saa godt, at vi faar alt det at vide, vi kan opsnuse.«

»De forbavser mig virkelig, Holmes,« sagde jeg; »De er da vel ikke saa vis paa alle de Enkeltheder, De før ramsede op, som De lod til at være.«

»Der er ikke Spor af Tvivl om, at det forholder sig, som jeg sagde,« svarede han. »Det allerførste, jeg lagde Mærke til, da jeg kom derhen, var, at Cab'en havde lavet to Spor tæt op til Fortovets Kantsten. Lige indtil sidste Nat har vi ikke haft Regn i en hel Uge, og de Hjul, der har efterladt saa dybe Spor, maa derfor have været der i Løbet af Natten. Saa var der Hestens Spor, som ogsaa var meget dybe; men Mærket af den ene Sko var noget dybere og skarpere end Mærket af de andre tre, hvilket viste, at den var ny. Eftersom Cab'en har været der, efter at Regnen er begyndt, og ikke har været der i Formiddag, — det har jeg Gregsons Ord for — saa følger det af sig selv, at den maa have været der i Nat, og at den altsaa har bragt hine to Personer til Huset.«

»Ja, det lyder jo meget simpelt og naturligt,« sagde jeg, »men nu det om Mandens Højde?«

»Nu — i ni Tilfælde af ti kan en Mands Højde beregnes af hans Skridts Længde, det behøver jeg vist ikke at forklare Dem nærmere. Jeg havde Fyrens Skridt baade ude paa Havegangen og inde i Værelsets Støv, og efter dem blev jeg i Stand til at anstille mine Beregninger. Naar et Menneske skriver paa en Væg, vil han instinktmæssig sætte Skriften i Højde med sine Øjne, og Skriften var

henved seks Fod fra Gulvet. Det er altsammen Børneværk at gøre den Slags Slutninger.«

»Og hans Alder?« spurgte jeg.

»Aa — naar en Mand kan skræve over en Forhindring af fire og en halv Fods Længde uden ringeste Anstrængelse, saa kan vedkommende hverken være meget ung eller meget gammel. Nævnte Maal var Bredden af en Vandpyt i Havegangen, som han øjensynlig havde skridtet lige over. De Patent-Læders vare gaaede uden om Pytten, men de firkantede Snuder var gaaede lige over. Der er ikke det mindste gaadefulde ved noget af dette, jeg anvender simpelt hen her nogle af de Observationer og Slutninger, som jeg omtaler i hin Artikel. Er der ellers andre Ting, De ikke forstaar?«

»Fingerneglene og Trichinopoly Cigaren,« anførte jeg.

»Nu — Skriften paa Muren var lavet med et Menneskes Pegefinger, dyppet i Blod. Min Loupe satte mig i Stand til at se, at Kalken var bleven skrabet en lille Smule herved, hvilket ikke vilde have været Tilfældet, hvis Mandens Negl havde været af almindelig Længde. Dernæst opsamlede jeg nogen Aske, som var spildt hist og her paa Gulvet; den var mørk af Farve og lidt lagdelt, og en saadan Aske kommer kun af Trichinopoly Cigaren. Studiet af Cigaraske er en af mine Specialiteter — ja, jeg har endogsaa skrevet en lille Afhandling om dette Emne. Jeg kan smigre mig med, at jeg ved et eneste Blik kan kende Asken af enhver Slags brugelig Tobak, enten den saa anvendes i Pibe eller i Cigar. Det er netop i slige Smaating, at den dygtige Opdager skiller sig fra Gregson- og Lestrade-Typen.«

»Og det røde Ansigt?« spurgte jeg.

»Ja, det var nu nærmest en dristig Gætning, skønt jeg er temmelig sikker paa, at den holder Stik; men for Øjeblikket maa De ikke spørge mig ud om mere.«

Jeg strøg mig med Haanden over Panden. »Det løber helt rundt for mig,« bemærkede jeg, »jo mere jeg tænker paa det, desto mere gaadefuldt forekommer det mig. Hvorledes kom disse to Mænd — hvis det da har været to Mænd — ind i dette tomme Hus? Hvad er der blevet af Cab-Manden, som kørte dem derhen? Hvorledes kunde det ene Menneske tvinge det andet til at tage Gift? Hvor er Blodet kommet fra? Hvorfor er Manden bleven myrdet, da det dog ikke har været hans Penge, den anden har villet have fat paa? Hvorledes er Kvindens Ring kommen der? Og fremfor alt, hvorfor har den anden Mand villet skrive det tyske Ord RACHE, før han forlod Værelset? Jeg tilstaar, at jeg ikke ser den mindste Udvej til at forlige alt dette sammen.«

Min Ledsager smilede bifaldende.

»De opsummerer der Sagens Vanskeligheder meget nøjagtig og i den rette Orden,« sagde han. »Der er ogsaa meget, som endnu er temmelig uforklarligt, skønt med det væsentlige er jeg kommen paa det rene. Hvad den stakkels Lestrades Opdagelse angaar, da er det kun en Finte af Morderen, bestemt til at sætte Politiet paa Vildspor ved at antyde Socialismen eller hemmelige Selskaber. Det er slet ikke skrevet af nogen Tysker. A'et var, hvis De lagde Mærke til det, til Dels skrevet paa tysk Maner; men en virkelig Tysker vilde i dette Tilfælde have prentet med latinske Bogstaver, derfor

kan man trygt gaa ud fra, at det ikke er nogen Tysker, der har skrevet det, men en ubehændig Efterligner, der har gjort for meget ud af Efterligningen. Det er altsaa simpelt hen en Krigslist, der skal lede Mistanken bort fra den rigtige Retning. Men nu har jeg ellers ikke i Sinde at fortælle Dem mere om Sagen, Doktor. De ved jo nok, at naar en Taskespiller engang har forklaret, hvorledes han udfører sine Kneb, saa høster han ikke mere Ros eller Beundring for sine Kunster, og hvis jeg aabenbarer Dem altfor meget af min Fremgangsmaade, saa vil De let komme til det Resultat, at jeg dog i Grunden er et meget almindeligt Menneske.«

»Nej, det vil jeg aldrig!« udbrød jeg. »De har bragt Opdagerprofessionen saa nær op til den eksakte Videnskab, som den nogen Sinde vil kunne komme i denne Verden.«

Min Ledsager rødmede af Tilfredshed over mine Ord og over den Alvor og Beundring, hvormed jeg udtalte dem. Jeg havde allerede før lagt Mærke til, at han var lige saa modtagelig for Smiger, naar det gjaldt hans Kunst, som en ung Pige er over for sin Skønhed.«

»Nu skal jeg sige Dem en anden Ting,« sagde han, »de Patent Læders og de firkantede Snuder kom i den samme Cap, og de gik op ad Havegangen sammen i al Venskabelighed — Arm i Arm efter al Rimelighed. Og da de kom indenfor, gik de frem og tilbage i Værelset, eller rettere de Patent Læders stod stille, medens de firkantede Snuder gik frem og tilbage. Alt dette kunde jeg læse i Støvet, og jeg kunde endvidere se, at han blev mere og mere ophidset, alt som han gik; det kunde jeg se deraf, at hans Skridt bleve længere og længere. Han talte

rimeligvis hele Tiden og arbejdede sig op til et sandt Raseri. Derefter har saa Tragedien fundet Sted. Nu har jeg sagt Dem alt det, jeg selv ved, Resten er kun Gætninger og Formodninger; imidlertid har vi dog et godt Grundlag at bygge videre paa. Men vi maa skynde os, for jeg har i Sinde at gaa hen til Halls Koncert i Aften og høre Norman Neruda.«

Denne Samtale have fundet Sted, medens vor Cab rullede hen gennem en lang Række af triste Smaaveje og snavsede Stræder. I den mest snavsede og triste af disse standsede Kusken endelig med et Ryk. »Dette her er Audley Court,« sagde han og pegede paa en snæver Smøge, der afbrød den snavsede Murflade. »Jeg skal blive holdende her, til De kommer tilbage.«

Audley Court var ikke noget hyggeligt Sted. Den snævre Passage førte os ind paa en firkantet Plads, brølragt med Kampesten og omgivet af snavsede, forfaldne Huse. Vi maatte bane os Vej gennem Flokke af smudsige Børn og mellem flere Snore med fattigt Linned, ophængt til Tørring, før vi kom til Nr. 46, hvis Gangdør var prydet med en lille Messingplade, paa hvilket Navnet Rance var indgraveret. Paa vor Forespørgsel om Betjenten var hjemmê, svarede der, at han laa i Sengen, og vi bleve derefter viste ind i den lille Dagligstue, for at vente, indtil han var staaet op.

Det varede ikke længe, før han kom, men han var meget gnaven over at være bleven vækket af sin gode Søvn. »Jeg har afgivet min Rapport til Stationen,« sagde han.

Holmes tog en halv Sovereign op af Lommen og legede med den som i Tanker. »Vi syntes, at

vi helst vilde høre det altsammen af Deres egen Mund,« sagde han.

»Ja, det skal ogsaa være mig en stor Fornøjelse at give Dem al den Besked, De ønsker,« svarede Betjenten med et Sideblik til den lille Guldmønt.

»Ja, lad os saa høre, hvorledes det altsammen gik til.«

Rance satte sig ned i den slidte Sofa og rynkede som Panden, om han rigtig vilde gøre sig Umage for ikke at glemme noget i sin Meddelelse.

»Jeg skal fortælle Dem det altsammen lige fra Begyndelsen af,« sagde han. »Min Tid er fra ti Aften til seks Morgen; ved Ellevetiden var der et Slagsmaal i »Hyde Hjerter,« men efter det var der meget roligt i hele Kvarteret. Henved Kl. 1 begyndte det at regne, og jeg mødte Harry Murcher — han der har Holland Grove Kvarteret — og vi stode og snakkede lidt sammen ved Hjørnet af Henrietta Street. Noget efter — da kunde Klokken vel være henad 2 — faldt det mig ind, at jeg vilde gaa en Runde ned ad Brixton Road til, for at se, hvorledes det stod til der. Det var et væmmeligt Vejr. Vejen var bleven fælt opblødt, og der var ikke en Sjæl ude, jeg mødte kun et Par tomme Cab'er paa hele Vejen. Allerbedst som jeg drev derved ad og gik og tænkte paa, at det kunde gøre Fandens godt at faa noget varmt i Livet, saa jeg lige paa een Gang et Glimt af et Lys i Vinduet i det omtalte Hus. Nu vidste jeg meget godt, at de to Huse i Lauriston Haven stode tomme, fordi at han, der ejer dem, ikke vil lade Grunden dræne, endda at den sidste Lejer, som boede i det ene af dem, døde af Tyfus. Derfor faldt det mig straks for Brystet, da jeg saa dette her Lys i Vinduet, og jeg tænkte lige paa Stedet,

at der maatte være Ugler i Mosen. Da jeg kom hen til Døren —«

»Standse De og gik igen tilbage til Have-
laagen,« afbrød min Ven ham, »hvorfor gjorde
De det?«

Det gav et Sæt i Rance, han sprang halvt op af Sofaen og stirrede paa Sherlock Holmes med den største Forbavselse præget i hver Mine. Derpaa satte han sig atter.

»Ja, det er meget sandt, Sir,« sagde han; »men hvordan De har faaet det at vide, det begriber jeg rigtignok ikke. »Jo, ser De, da jeg kom hen til Døren, saa syntes jeg, at der var saa gruelig stille og ensomt, og at det kunde være meget rart at have et Menneske med sig. Det er ikke, fordi jeg er bange af mig — naar det bare er rigtig levende Mennesker, jeg har med at gøre, saa gaar jeg ikke af Vejen for nogen; men jeg tænkte, at det kanske var denne hersens Fyr, der døde af Tyfus, som nu gik omkring og saa paa Fugtigheden, der havde gjort det af med ham. Se, det var derfor, jeg gik tilbage til Laagen for at kigge efter, om jeg ikke kunde faa Øje paa Murchers Lygte, men der var ikke Spor at se af ham eller noget andet Menneske.«

»Der var altsaa ingen at se paa Vejen?«

»Ikke en levende Sjæl, Sir — ikke saa meget som en Hund. Saa tog jeg Mod til mig og gik tilbage og stødte Døren op. Der var helt stille derinde, og derfor gik jeg videre ind i Værelset, hvor Lyset kom fra. Der stod et Lys og brændte paa Kaminhylden — et rødt Voxlys — og paa Gulvet saa jeg —«

»Ja, jeg ved godt, alt hvad De saa, De gik rundt i Værelset flere Gange, derefter knælede De

ned ved Liget, og saa gik De ud og prøvede Køkendøren, hvorpaa —«

John Rance sprang igen op, denne Gang ganske forfærdet, og med lidt Mistro i Blikket. »Hvor var De da skjult, siden De saa alt det?« udbød han, »det forekommer mig, at De ved en hel Del mere end De skulde.«

Holmes gav sig til at le og kastede sit Kort tværs over Bordet til Betjenten. »Gaa bare ikke hen og arrester *mig* for Mordet,« sagde han; »jeg er en af Hundene og ikke Ulven; det vil Mr. Gregson og Mr. Lestrade indestaa for. Gaa saa blot videre — hvad gjorde De derefter?«

Rance satte sig igen uden dog at miste sit forbavsede Udtryk. »Saa gik jeg tilbage til Laagen og stødte i min Fløjte — det bragte snart Murcher og to andre til Stede.«

»Var Vejen da endnu tom?«

»Ja vel var den det — det vil da sige saa godt som.«

»Hvad mener De med »saa godt som?«

Et bredt Grin viste sig paa Betjentens Ansigt. »Jeg har set mangen drukken Kavalier paa mine Poster,« sagde han; »men aldrig nogen Sinde har jeg dog set saa døddrukkent et Svin som den Karl. Han stod ved Laagen, da jeg kom derud, og lænede sig op imod Muren, og saa sang han af fuld Hals — eller skraalede var det nu snarere, om Kolumbines ny gule Forklæde eller noget andet Sludder af den Slags. Han kunde ikke engang staa ene og endnu mindre gaa.«

»Hvad var det ellers for en Fyr?« spurgte Sherlock Holmes.

Det lod til, at John Rance blev noget gnaven

ved denne Afbrydelse. »Han var, som jeg siger, en døddrukken Kabyler,« sagde han, »og han vilde straks være bleven slæbt paa Stationen, hvis vi ikke havde været saa optaget af det andet.«

»Ja, men hans Ansigt — hans Dragt — lagde De slet ikke Mærke til dem?« faldt Holmes utaalmodig ind.

»Jo, vel lagde jeg Mærke til dem, det kunde jeg nok ikke godt blive fri for, eftersom jeg maatte stive ham op — jeg og Murcher maatte tage ham imellem os. Han var en lang Fyr med et rødt Ansigt og med et stort Tørklæde om —«

»Det er tilstrækkeligt,« udbrød Holmes — »og hvad blev der saa videre af ham?«

»Ja, ser De, vi havde jo nok at gøre med det derinde, saa vi havde ikke Tid til at blive ved at staa og glo paa ham,« svarede Betjenten i en halv fornærmet Tone. »Han ravede vel nok hjemad til sidst.«

»Hvorledes var han klædt?«

»En brun Kappe.«

»Havde han en Pisk i Haanden?«

»En Pisk? — nej.«

»Saa har han ladet den blive tilbage,« mumlede min Ledsager for sig selv. »De hørte eller saa slet ikke nogen Cab efter det?«

»Nej.«

»Der har De en halv Sovereign,« sagde min Ledsager, idet han stod op og tog sin Hat. »Jeg er bange for, Rance, at De aldrig avancerer i Tjenesten; Deres Hoved skulde nemlig ikke alene være til Pynt, men ogsaa til Nytte; De kunde have skaffet Dem Overbetjents-Snoren sidste Nat lige saa let, som De kan klø Dem bag Øret. Den Person,

som De havde imellem Hænderne, det er netop det Menneske, som har Nøglen til hele denne Gaade — det Menneske, som vi allesammen søger efter. Naa — det nytter jo ikke at ærgre sig over det bagefter; men De skal dog vide, at saaledes forholder det sig. Kom saa med, Doktor.«

Vi skyndte os begge to ud i Cab'en og lod vor Meddeler sidde ene tilbage i Sofaen, endnu lidt vantro, men øjensynlig temmelig ærgerlig paa sig selv.

»Den forbistrede Idiot!« sagde Holmes arrig, da vi kørte tilbage til vor Bolig, »at tænke sig, at have en saa urimelig god Lejlighed til at gøre sin Lykke, og saa ikke benytte sig af den.«

»Ja, det hele er rigtignok endnu temmelig sort for mig. Ganske vist stemmer Beskrivelsen af den drukne Mand jo temmelig nøje med det Billede, De i Tankerne har dannet Dem om den anden Person i Mysteriet; men hvorfor i al Verden skulde han komme tilbage til Huset efter at have forladt det?« Saaledes plejer Forbrydere jo dog ikke at bære sig ad.«

»Ring, Menneske, Ring! Det var den han kom tilbage efter; og kan vi ikke fange ham paa anden Maade, saa har vi altid den og kan sætte paa Krogen som Madding. Jeg skal nok faa fat i ham, Doktor, — jeg vil vædde med Dem to mod een, at jeg skal faa ham, og det er Dem, jeg kan takke for det; thi havde De ikke været og skyndet paa mig, saa var jeg næppe taget derhen, og saa var jeg gaaet Glip af en af de bedste Studier, jeg nogen Sinde er truffen paa — en Studie i rødt, hvad? Hvorfor skulde vi ikke benytte os af Kunstner-Jargon. Gennem Livets sammenfildrede farveløse Garnfed løber Mordets skarlagensrøde Traad, og nu

er det vor Bestilling at opvikle den, isolere den og lægge hver Tomme af den frem. Naa — nu hjem til Lunch og saa til Norman-Neruda. Hendes Buestrøg og Tone er aldeles uforlignelige, hvorledes er nu den af Chopin, som hun spiller saa aldeles betagende — naa: Tra-la-la-lira-lira-ley.«

Idet denne Amatør-Blodhund lænede sig tilbage i Cab'en, begyndte han at synge og slaa Triller som en Lærke, medens jeg sad og grublede over den menneskelige Sjæls Mangesidethed.

Femte Kapitel.

Vort Avertissement bringer en Gæst.

Vor Morgenudflugt havde været for meget for mit svage Helbred, og hele Eftermiddagen var jeg dødtræt. Efter at Holmes var gaaet til Koncert, lagde jeg mig paa Sofaen og søgte at faa mig et Par Timers Søvn, men forgæves. Mit Sind var blevet altfor ophidset ved alt det, jeg havde oplevet, og de underligste Fantasier og Formodninger spøgede i min Hjerne. Hver Gang jeg lukkede Øjnene, saa jeg for mig den myrdedes fortrukne, abelignende Ansigt, og saa uhyggeligt var det Indtryk, som dette Ansigt havde gjort paa mig, at jeg fandt det vanskeligt at føle andet end Taknemlighed mod ham, der havde befriet Verden for dets Ejermand. Hvis noget menneskeligt Ansigt har udtrykt Ondskab af den

modbydeligste Art, saa gjorde Enoch J. Drebbers det visselig. Alligevel erkendte jeg, at der maatte kræves Retfærdighed, og at Offerets Nedrighed ikke var nogen Undskyldning i Lovens Øjne.

Jo mere, jeg tænkte over det, desto mærkeligere forekom mig min Ledsagers Hypothese, at Manden var bleven taget af Dage ved Gift. Jeg huskede jo nok, hvorledes han havde lugtet til hans Læber, og da havde han uden Tvivl mærket noget, der havde indgivet ham denne Tanke. Men paa den anden Side — var Manden ikke dræbt ved Gift, hvad havde da bevirket hans Død? Der var jo hverken Saar eller Tegn til Kvælning at se paa ham; dog — hvis Blod var saa det, der laa saa tykt paa Gulvet? Der var intet, som kunde tyde paa Kamp, og Offeret havde heller intet Vaaben, hvormed han havde kunnet saare sin Modstander. Saa længe alle disse Spørgsmaal endnu vare uløste, vilde det være vanskeligt at falde i Søvn, følte jeg, baade hvad mig selv og Holmes angik. Hans rolige selvtillidsfulde Miner sagde mig, at han allerede havde dannet sig en Teori, som forklarede alle Kendsgerningerne ved Mordet, men hvorledes denne Teori ellers var, havde jeg ikke Spor af Formodning om.

Det var meget sent, han kom hjem — saa sent, at jeg var vis paa, at Koncerten ikke havde kunnet opholde ham saa længe. Aftensmaden var allerede paa Bordet, da han traadte ind.

»Det var fortræffeligt,« sagde han, idet han satte sig ved Bordet. »Husker De, hvad Darwin siger om Musik? Han paastaar, at Evnen til at frembringe og nyde den har været til Stede hos Mennesket, endnu før Taleevnen har udviklet sig.«

»Det var ellers en temmelig dristig Ide,« bemærkede jeg.

»Ja, ens Ideer maa nu engang være lige saa dristige som Naturen, naar de skal forklare Naturen,« svarede han. »Men hvad er der i Vejen med Dem? De ser jo ikke ud, som De plejer — er det denne Brixton Road Affære, der har taget saa stærkt paa Dem?«

»Ja, det er, naar jeg skal være ganske ærlig,« sagde jeg, »skønt efter mine afghanske Erfaringer burde jeg jo rigtignok være mere hærdet mod den Slags Anfald. Jeg saa dog ved Maiwand mine Kammerater blive huggede i Smaastykker, uden at det tog meget paa mine Nerver.«

»Ja, jeg forstaar nok, hvorledes det hænger sammen; her er noget gaadefuldt bag ved, som op-hidser Fantasien — hvor der ingen Fantasi er, der er heller ingen Rædsel. Har De set Aftenaviserne?«

»Hvorfor?«

»Se engang dette Avertissement,« svarede han. »Jeg sendte straks et ligelydende til alle Bladene i Formiddags, umiddelbart efter at vi havde været i Brixton Road.«

Han kastede Avisen over til mig, og jeg saa efter paa det Sted, hvor han havde peget. Det var den allerøverste Bekendtgørelse i Spalten med »Fundne Sager«. »I Brixton Road,« stod der, »er der i Morges funden en glat Vielsesring paa Strækningen mellem Værtshuset »Hvide Hjerte« og Holland Grove; Ejeren behage at henvende sig til Dr. Watson, 221 B. Baker Street, mellem Kl. 8 og 9 i Aften.«

»De undskylder nok, at jeg har taget mig den Frihed at benytte mig af Deres Navn,« sagde han.

»Hvis jeg brugte mit eget, er jeg bange for, at nogle af disse Kvæghoveder vilde genkende det og faa Lyst til at blande sig i Sagen.«

»Det er mig en stor Fornøjelse at kunne være Dem til Nytte,« sagde jeg; »men sæt nu, at der kommer nogen efter Ringen? — jeg har jo ingen Ring.«

»Jo, vist har De saa,« sagde han og rakte mig en. »Denne her kan godt gælde for den rigtige, den er næsten Magen til den anden.«

»Men hvem tror De nu vil lade sig lokke herhid af dette Avertissement?«

»Nu — Manden i den brune Kappe, vor rød-mussede Ven med de firkantede Støvlenæser, og kommer han ikke selv, vil han nok sende en af sine fortrolige.«

»Tror De ikke, han vil anse det for altfor farligt?«

»Nej, paa ingen Maade; dersom mit Syn paa Sagen er korrekt, og det har jeg al mulig Grund til at tro, da vil Manden hellere vove alt, hvad det saa skal være, end miste Ringen. Efter hvad jeg antager, har han tabt den, medens han stod og bøjede sig over Drebbers Lig, og har ikke savnet den straks. Men efter at han har forladt Huset, har han opdaget, at den var borte, og har saa skyndt sig tilbage, men allerede fundet Politiet i Besiddelse af Huset paa Grund af hans egen Dumhed at lade Lyset staa og brænde i Vinduet. Han maatte da spille døddrukken for at bortlede den Mistanke, der ellers vilde opstaa ved hans Nærværelse ved Laagen. Sæt nu Dem selv i denne Mands Sted. Efter senere at have tænkt over Sagen, maa det jo være faldet ham ind, at der var Mulighed for, han havde tabt Ringen

paa Vejen efter at have forladt Huset. Hvad vil han saa gøre? Naturligvis meget ivrig se efter i Aftenbladene i det Haab at træffe den der mellem de fundne Sager. Hans Øjne vil da falde paa min Bekendtgørelse; han vil blive umaadelig glad, og hvorfor skulde han frygte for en Fælde? Set fra hans Standpunkt, vil der jo ikke være nogen Grund til at antage, at Ringens Fund staar i nogen som helst Forbindelse med Politiet. De skal faa at se, han kommer nok — han vil være her, inden der er gaaet en Time.«

»Og saa?« spurgte jeg.

»Saa skal De blot overlade ham til mig. Har De nogen Vaaben?«

»Ja, jeg har min gamle Felt-Revolver og nogle faa Patroner.«

»Saa gør De bedst i at rense den og lade den. Han vil blive bragt til Fortvivlelse, og skøndt jeg vel tager ham uforberedt, er det dog bedst at være belavet paa alt muligt.«

Jeg gik ind i mit Soveværelse og fulgte hans Raad med Hensyn til Revolveren. Da jeg kom tilbage med den, var der bleven taget af Bordet, og Holmes var optaget af sin Yndlingsbeskæftigelse at gnide paa Violinen.

»Det trækker sammen til en Afgørelse,« sagde han, da jeg traadte ind; »jeg har lige nu faaet Svar paa mit Telegram til Amerika. Mit Syn paa Sagen er fuldstændig rigtig.«

»Og det er?« spurgte jeg ivrig.

»Den E-Streng springer snart,« bemærkede han. »Stik nu Pistolen i Lommen, og naar Fyren kommer, saa tal til ham saa ligegyldig, De kan.

Overlad Resten til mig og gør ham blot ikke mistænksom ved at se for stift paa ham.«

»Ja, nu er Klokken otte,« sagde jeg og saa paa mit Uhr.

»Det vil vist heller ikke vare mange Minutter, før Manden er her. Lad os faa Døren aabnet paa Klem og faa Nøglen sat indvendig, Tak skal De have, Nu husker De nok — naa, der har vi nok vor Mand, antager jeg.«

Der hørtes en skarp Ringen paa Klokken; Sherlock Holmes rejste sig lydløst og flyttede sin Stol hen i Nærheden af Døren, vi hørte Tjenestepigen gaa igennem Korridoren og Laasens Klikken, idet hun aabnede Gadedøren.

»Er det her Dr. Watson bor?« lød det fra en noget hæs Røst. Vi kunde ikke høre Tjenestepigens Svar, men Døren blev lukket, og der var nogen, som begyndte at gaa op ad Trappen. Fodtrinene lød saa løjerlig ubestemte og famlende. Et skuffet og overrasket Udtryk gled over min Kammerats Ansigt, idet han lyttede. Trinene kom langsomt hen ad vor Korridor, og derefter hørttes en sagte Banken paa Døren.

»Kom ind!« raabte jeg.

I Stedet for Voldsmanden, som vi havde ventet at se, kom en meget gammel og rynket Kælling humpende ind i Værelset. Det lod til, at hun blev blændet ved det stærke Lys, hun pludselig kom ind til, og efter at have gjort et Kniks for os blev hun staaende og blinkede med de hornagtige Øjne, medens hun med de svage rystende Fingre famlede omkring i sin Lomme. Jeg skottede hen til Sherlock Holmes — hans Ansigt havde antaget et saa forbavset

Udtryk, at det var alt det, jeg kunde bare mig for at briste i Latter.

Kællingen trak en Aftenavis frem og pegede paa vort Avertissement. »Det er dette her, som jeg kommer for, go'e Herrer,« sagde hun og gjorde nok et Kniks. »En Guld-Vielsesring i Brixton Road. Den tilhører min Datter Sally, som blev gift for et Aars Tid siden, hendes Mand er Stewart paa en Amerikafarer, og det vilde blive en gal Historie for min Sally, om han kom hjem og saa, at hun havde forlist Ringen, for han er slem nok til dagligdags, men naar han har faaet lidt at drikke, er han helt desperat. Jeg skal sige Dem, hun gik i Cirkus i Aftes tilligemed —«

»Er det hendes Ring?« spurgte jeg hende.

»Aah, Gud være evig takket — ja, det er lige bestemt den!« udbød den gamle. »Aah Gud, hvor Sally vil blive glad, naar jeg kommer hjem med den — jo, det er meget rigtig den.«

»Maa jeg bede om Deres Adresse?« spurgte jeg og tog min Blyant frem.«

»Duncan Street 13, Houndsditch; ja, det er en lang Vej herfra.«

»Brixton Road ligger jo slet ikke mellem nogen Cirkus og Houndsditch,« sagde Sherlock Holmes skarpt.

Kællingen drejede Ansigtet og saa vist paa ham med de smaa rødkantede Øjne. »Herren der bad jo om *min* Adresse,« sagde hun; »men Sally, hun bor i Mayfield Place Nr. 3, Peckham.«

»Og Deres Navn er?«

»Mit Navn er Sawyer — ja, det er saamænd; men hendes er Dennis, for hendes Mand hedder Tom Dennis, en rigtig nydelig og pæn Fyr er han

saamænd, Tom, saa længe han er paa Søen, og der er ingen af Selskabets Stewarter, der er mere estimeret; men naar han kommer i Land — ja, det er de Kvindfolk og saa den Whisky — dem kan han ikke holde sig fra, og —«

»Her er Deres Ring, Mrs. Sawyer,« afbrød jeg hende paa et Tegn fra min Kammeret: »det er jo temmelig sikkert, at den tilhører Deres Datter, og det glæder mig, at jeg har haft Lejlighed til at skaffe den til Veje igen.«

Med mange Velsignelser og Taknemlighedsytringer stak den gamle Ringen i Lommen og stavrede ned ad Trappen. I samme Øjeblik hun havde lukket Døren, sprang Sherlock Holmes op og styrtede ind i sit Værelse. Nogle faa Sekunder efter kom han tilbage, indhyllet i en lang Ulster og med Kraven oppe om Ørene. »Jeg følger efter hende,« sagde han hastig; »hun maa være en Medskyldig og vil kunne vise mig Vej til ham. Bliv her, til jeg kommer igen.«

Gadedøren var næppe slaaet i efter vor Gæst, før Holmes var nede ad Trapperne. Jeg gik hen til Vinduet og kunde herfra se hende stavre langsomt og besværligt af Sted paa Fortovet lige over for, medens hendes Forfølger fulgte hende i nogen Afstand. »Enten er hans Formodninger splittergale, eller ogsaa vil han nu blive ført lige ind i Mysteriet,« tænkte jeg ved mig selv. Han havde ikke behøvet at bede mig om at sidde oppe, til han kom hjem; thi jeg følte tydeligt, at der ikke kunde være Tale om nogen Søvn, før jeg havde faaet Resultaterne af hans Eventyr at vide.

Klokken var lige ved ni, da han tog af Sted. Jeg havde ingen Ide om, hvor længe det kunde

vare før han kom igen, men jeg blev taalmodig siddende og røg af min Pibe, medens jeg — dog uden stort Udbytte — forsøgte at forkorte Tiden ved at kigge i en Bog. Klokken blev ti, og jeg hørte Pigen gaa op i Seng, — elleve, og vor Husholderskes mere værdige Trin lød forbi min Dør i samme Anledning. Den var lige ved tolv før jeg hørte den skarpe Lyd af Sherlock Holmes's Smæklaasnøgle. I samme Øjeblik, han traadte inden for Døren, kunde jeg se paa hans Ansigt, at han ikke havde haft Held med sig. Lystighed og Ærgrelse syntes at strides om Herredømmet i hans Ansigtstudtryk, indtil det første pludseligt fik Overhaand, og han brast i en hjertelig Latter.

»Jeg vilde ikke for alt i Verden have, at de andre Opdagere skulde faa Nys om dette her,« udbrød han og lod sig falde ned i en Stol; »jeg har spottet saa meget over dem, at de aldrig vilde opføre sig at rive mig dette i Næsen. Men heldigvis kan jeg tillade mig at le, fordi jeg ved, at jeg dog til sidst vil komme uden om dem i denne Kappestrid.«

»Hvad er der dog?« spurgte jeg.

»Ja, hvorfor skal jeg skjule det, selv om jeg er bleven holdt for Nar — nu skal De blot høre: Kællingen havde kun gaaet et lille Stykke, da hun begyndte at halte og vise alle mulige Tegn paa at være daarlig til Bens. Snart maatte hun staa helt stille, og da der kort efter kom en lukket Cab rullende forbi, raabte hun den an. Jeg sørgede for at komme saa nær hen til hende, som det gik an, for at høre Adressen; men det havde jeg slet ikke haft nødig; thi hun raabte den saa højt, at det godt kunde høres ovre ved den anden Side af Gaden. »Til Duncan Street Nr. 13, Houndsditch,« raabte

hun. »Dette her begynder jo at se meget troværdigt ud,« tænkte jeg, og da hun var kommen godt til Sæde inden i, satte jeg mig til rette bag paa. Det er en Kunst, som enhver Opdager burde have Øvelse i. Naa, vi rullede da hastig af Sted og standsede ikke, før vi havde naaet den omtalte Gade.

Jeg hoppede af, før vi naaede Døren, og drev ned ad Fortovet paa en meget naturlig, ligegyldig Maade. Jeg saa Cab'en standse; Kusken sprang ned og jeg saa ham aabne Døren og staa og vente. Men der kom ingen ud. Da jeg naaede hen til ham, stod han aldeles rasende og ragede om i den tomme Vogn og gav sin Harme Luft i den smukkeste Samling Eder, jeg nogen Sinde har hørt. Men der var som sagt ikke mindste Spor af Passageren at opdage, og jeg er bange for, at det vil vare en god Tid, før han faar sit Tilgodehavende. Da vi hørte ind i Nr. 13, fik vi at vide, at Huset tilhørte en meget respektabel Papirhandler ved Navn Keswick, og at man ikke kendte det mindste til nogen af Navnet Sawyer eller Dennis.«

»Det er da vel ikke saaledes at forstaa,« udbrød jeg i stor Forbavselse, »at den gamle affældige Kælling har været i Stand til at springe ud af Cab'en, medens den var i fuld Fart, og det uden at De eller Kusken har set det mindste til det?«

»Gammel Kælling — ja, gid Fanden havde det!« sagde Sherlock Holmes arrigt. »Det var os, der var gamle Kællinger, siden vi saaledes kunde lade os tage ved Næsen. Det maa have været en ung Mand — en ung behændig Fyr, og det tilmed en, der har kunnet spille brillant Komædie; thi hans Maske og hele Fremtræden var jo aldeles uigennemskuelig. Han har uden Tvivl opdaget, at han blev

forfulgt, og har saa benyttet sig af dette Middel til at slippe fra mig. Dette viser imidlertid, at Manden, vi er paa Jagt efter, ikke er slet saa enlig, som jeg fra først af antog, men at han har Venner, der er rede til at vove en Del for ham. Naa — men De ser jo helt medtagen ud, Doktor, følg nu mit Raad, og gaa til Sengs.»

Jeg følte mig ganske vist meget træt, og derfor fulgte jeg hans Opfordring. Da jeg forlod Holmes, havde han sat sig magelig tilrette foran Kaminen, og til langt ud paa Natten, hørte jeg hans Violins dybe, melankolske Klage-toner. Jeg vidste da, at han endnu sad oppe og grublede over det sælsomme Problem, som han havde foresat sig at løse.

Sjette Kapitel.

Tobias Gregson viser, hvad han duer til.

Næste Dag var alle Aviserne naturligvis fulde af »Brixton Mysteriet«, som de kaldte det. Hver af dem havde en lang udførlig Meddelelse om Sagen, og nogle af dem havde Ledere om den oven i Købet. Der forekom her forskellige Oplysninger, som jeg ikke før havde vidst. Jeg opbevarer endnu

i min Scrap-Bog en hel Del Udklip og Uddrag af disse Artikler. Her følger et Udtog af dem:

Daily Telegraph bemærker, at i Forbrydernes Historie træffer man kun sjælden paa en Tragedie, der frembyder saa sælsomme Omstændigheder. Offerets tyske Navn, Mangelen paa ethvert tænkeligt Motiv og den uhyggelige Indskrift paa Væggen — alt tydede paa, at her var politiske Flygtninger og revolutionære med i Spillet. Socialismen havde mange Tilhængere i Amerika, den myrdede havde uden Tvivl overtraadt deres uskrevne Love og var derfor bleven forfulgt og ryddet af Vejen af sine tidligere Meningsfæller. Efter meget selvbehagelige Hentydninger til Vehmgericht, aqua tofona, Carbonari, Marchioness de Birnvilliers, Darwins Teori, Malthus' Lære og de Ratcliffske Landevejsmord, sluttede Artiklen med at opfordre Regeringen til at holde et mere vaagent Øje med Udlændinge i England.

Standard begyndte med at slaa fast, at den Slags lovløse Udskejelser sædvanligvis fandt Sted under en liberal Regering. De hidrørte fra den Uro og Utilfredshed, som Agitationen blandt den store Mængde fremkaldte, og af Autoritetens Svækkelse. Den myrdede var en amerikansk Herre, der i nogle Uger havde opholdt sig i Hovedstaden. Han havde boet i et Pensionat hos en Madam Charpentier i Torquay Terrace, Camberwell. Han havde gjort mange Rejser, og var paa disse altid ledsaget af sin Privatsekretær Mr. Joseph Stangerson. Disse to havde Torsdagen den 4de Marts sagt Farvel til deres Værtinde og vare tagne til Euston Station i den Hensigt at komme med Iltoget til Liverpool. Senere vare de blevne sete sammen paa Perronen;

men efter den Tid havde man ikke set mere til dem, før man, som alt meddelt, fandt Mr. Drebbers Lig i et ubeboet Hus i Brixton Road, mange Mil fra Euston. Hvorledes han var kommen derhen, og hvorledes hans Skæbne der havde indhentet ham, er Spørgsmaal, som endnu henstaa uopklarede. Ingen ved noget om, hvor Stangerson opholder sig. Det glæder os at kunne meddele, at baade Mr. Lestrade og Mr. Gregson, vore to bekendte, dygtige Opdagere, have taget Sagen i deres Haand; thi det er da at haabe, at der snart vil blive kastet Lys over den uhyggelige Affære.

Daily News bemærker, at der ikke kunde være megen Tvivl om, at det var en politisk Forbrydelse, her forelaa. Despotismen og Hadet til Liberalismen, der nu gennemsyrede Fastlandets Regeringer, havde haft til Følge, at en Mængde Mennesker, der kunde være bleven fortræffelige Borgere, hvis de ikke vare blevne ophidsede ved alt det, de maatte gennemgaa, nu bleve drevne op paa vore Kyster. Iblandt disse Mennesker herskede der en stiltiende streng Æreslov, for hvis Overtrædelse Døden straks fulgte som Straf. Alle Bestræbelser burde nu rettes paa at finde Sekretæren Stangerson samt paa at faa Oplysning om den myrdedes tidligere Liv og Forbindelser. Een vigtig Oplysning havde man allerede forskaffet sig, idet man havde faaet at vide, i hvilket Pensionat han havde opholdt sig — et Resultat, der udelukkende kunde tilskrives den bekendte Opdager Mr. Gregsons Skarpsindighed og Energi.

Sherlock Holmes og jeg læste disse Artikler igennem, medens vi sad ved Frokosten, og de lod til at volde ham umaadelig Fornøjelse.

»Ja, jeg sagde Dem det jo i Forvejen, at hvad der saa end skete, saa skulde Lestrade og Gregson nok faa Æren derfor.«

»Ja, det kommer dog vel an paa, hvorledes Udfaldet bliver.«

»Aah, Gud velsigne Dem! Nej, det har saamænd ikke det mindste at sige. Bliver Manden nappet, saa er det sket *paa Grund af* deres Anstrengelser, og undslipper han, saa bliver det *til Trods for* deres Bestræbelser. Hvad de saa end gør, vil de dog altid beholde deres trofaste Beundrere. »*Un sot trouve toujours un plus sot qui l'admire.*« (En Taabe finder altid en større Taabe, der kan beundre ham.)

»Hvad i al Verden er dog dette her?« udbrød jeg; thi i det samme hørtes der Klappen af mange Fodtrin nede i Korridoren og op ad Trapperne, ledsaget af meget lydelige Mishagsytringer fra vor Værtinde.

»Det er Baker Street Afdelingen af Politiets Opdager-Korps«, sagde min Kammerat alvorlig, og idet han talte, kom en halv Snes af de mest snavsede og lasede Gadedrenge, jeg nogen Sinde har set, ind i Værelset.

»Trød an!« raabte Sherlock Holmes i en meget bydende Tone, og de ti snavsede Smaaslyngler stillede sig i en snorlige Række og blev staaende saa stille som Statuer. »For Fremtiden maa I sende Wiggins alene op for at aflægge Rapport, og Resten maa imens vente nede paa Gaden. Naa — har i fundet det, Wiggins?«

»Nej, vi har ikke, Sir«, sagde den ene af de haabefulde Ynglinge.

»Ja, det havde jeg nu heller ikke ventet; men

nu maa I blive ved at hænge i, indtil I faar noget ud af det. Her har I Eders Løn,« dermed rakte han hver af dem en Shilling. »Naa, stik saa af med jer, og kom med bedre Besked næste Gang.«

Han vinkede med Haanden, og de hoppede og tumlede ned ad Trapperne ligesom en Flok Rotter. Et Øjeblik efter hørte vi deres skingrende Stemmer nede paa Gaden.

»Der er mere Nytte i saadan en lille Tiggerunge end i et helt Dusin store, tunge Betjente,« bemærkede Holmes. »Det blotte Syn af en Politiform stopper Munden paa de fleste Mennesker; men disse her smaa Tyveknægte borer sig ind alle vegne og hører alt muligt, og saa er de lige saa drevne som en gammel Smugler, det eneste, de mangler, er Organisation«.

»Er det i Brixton Road Sagen, De har sat dem i Bevægelse?« spurgte jeg.

»Ja, der er et enkelt Punkt, som jeg skal have opklaret, og det er kun et Tidsspørgsmaal, naar de faar Besked om det. Naada! Nu skal vi ellers høre Nyt! Der kommer Gregson gaaende ned ad Gaden med en forfærdelig vigtig Mine. Han skal naturligvis herind! — Ja, det tænkte jeg nok. Der har vi ham!«

Der hørtes en meget stærk Ringen paa Klokken, og nogle faa Sekunder efter kom den lyshaarede Opdager op ad Trappen med tre Trin ad Gangen og styrtede ind i vor Dagligstue.

»Kære Mr. Holmes!« udbød han og trykkede Holmes' fremrakte Haand, »gratuler mig, jeg har nu faaet hele Sagen fuldstændig opklaret.«

Det forekom mig, at der gled ligesom en Skygge

af Ængstelse over min Kammerats udtryksfulde Ansigt.

»Mener De, at De er kommen paa det rigtige Spor?« spurgte han.

»Det rigtige Spor! Nej, ved De, hvad vi har, Sir? vi har den rigtige Mand under Laas og Lukke«.

»Og hans Navn er?«

»Hans Navn er Arthur Charpentier, Underløjtnant paa hendes Majestæts Flaade!« udbrød Gregson pompøst, idet han gned sine fede Hænder og derefter slog sig for Brystet.

Der undslap Sherlock Holmes et Lettelsens Suk, og han begyndte at smile.

»Værsgod og tag Dem en Stol og prøv en af disse Cigarer,« sagde han, »vi er meget nysgerrige efter at vide, hvorledes De er kommen efter det. Vil De ikke have noget Whisky og Vand?«

»Nej, jeg tror ikke, det gaar an,« svarede Opdageren, »de frygtelige Anstrengelser, som jeg har maattet udfolde de sidste Par Dage, har fuldstændig udmattet mig. Det er ikke saa meget den legemlige Anstrengelse, forstaar De, som Tankearbejdet. Det kan De nok sætte Dem ind i, Mr. Sherlock Holmes, for vi arbejder jo begge to med Hjernen.«

»Aah, De gør mig altfor megen Ære,« sagde Holmes højtidelig. »Men lad os høre, hvorledes De er kommen til dette tilfredsstillende Resultat?«

Opdageren satte sig tilrette i en Lænestol og begyndte velbehagelig at udsende Røgskyer fra Cigaren; men saa paa een Gang brød han ud i en skadefro Latter.

»Det grinagtigste af det hele er, udbrød han, »at det Fæ til Lestrade, der mener om sig selv, at han er saa Fandens snu, er slaæet ind paa et rent

forkert Spor. Han er efter Sekretæren Stangerson, som ikke har mere med det hele at gøre end det Barn, der blev født i Gaar. Jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at han nu allerede har nappet ham.«

Denne Tanke gottede Gregson i den Grad, at han igen var nær ved at dø af Latter.

»Naa, og hvorledes kom De saa paa det rette Spor?«

»Jo, nu skal De bare høre; jeg har ikke noget imod at fortælle Dem det; men det følger af sig selv, at det bliver imellem os tre. Den første Vanskelighed, vi havde at overvinde, var at udfinde Amerikanerens Forhistorie. Der var naturligvis dem, der vilde have ventet til deres Avertissementer blev besvarede, eller til der af sig selv meldte sig Menne-sker, som var villige til at afgive Forklaring; men det er nu ikke Tobias Gregsons Maade at tage saadan en Sag paa. De husker vel nok Hatten, der stod ved Siden af den døde?«

»Jo, vist husker jeg den,« sagde Holmes; »den var fra John Underwood & Søn, Camberwell Road 129.«

Gregson saa helt modfalden ud.

»Det er aldrig faldet mig ind, at De lagde Mærke til det,« sagde han. »Har De været derhenne?«

»Nej.«

»Ikke!« udbrød Gregson i en lettet Tone; man skal ellers aldrig undlade at benytte sig af nogen Chance, selv om den kan synes nok saa lille.«

»Nej, for de store Aander er jo intet smaat,« bemærkede Holmes med næsten umærkelig Spot.

»Naa — jeg gik altsaa straks hen til Underwood og spurgte ham, om han havde solgt en Hat

af den og den Størrelse og det og det Udseende. Han saa sine Bøger igennem og traf ogsaa snart paa det. Han havde sendt Hatten til en Mr. Drebber, der den Gang boede i Madame Charpentiers Pensionat, Torquay Terrace. Se, saaledes fik jeg fat i hans Adresse.«

»Snildt — meget snildt!« mumlede Sherlock Holmes.

»Dernæst begav jeg mig hen til Madame Charpentier,« fortsatte Opdageren. »Jeg lagde straks Mærke til, at hun var meget bleg og bedrøvet. Hendes Datter befandt sig ogsaa i Værelset — en usædvanlig smuk Pige for Resten, hun saa ligeledes meget bedrøvet ud, hendes Øjne var ganske forgrædte, og hendes Læber dirrede, da jeg begyndte at tale til hende. Dette undgik naturligvis ikke min Opmærksomhed, og jeg begyndte at ane, at her var Ugler i Mosen. De kender nok den Følelse, man har, naar man kommer ind paa det rigtige Spor, Mr. Sherlock Holmes — ligesom en Kildren gennem alle Nerver. »Har De hørt om Deres sidste Logerendes, Mr. Enoch J. Drebbers gaadefulde Død?« spurgte jeg uden nogen Indledning.

Moderen nikkede; det saa ud, som om hun ikke var i Stand til at faa et eneste hørligt Ord frem. Datteren brast i Graad, og nu var jeg end mere vis paa, at disse Mennesker kendte noget til Sagen.«

Hvad var Klokken omtrent, da Mr. Drebber forlod Dem for at køre til Stationen?« spurgte jeg.

»Den var bestemt otte,« svarede hun, idet hun gispede for at tvinge Graaden tilbage. »Hans Sekretær, Mr. Stangerson, sagde, at der gik to Tog —

et Kl. 9.15 og et andet Kl. 11, og saa bestemte han sig til at tage med det første.«

»Og var det saa det allersidste, De saa til ham?«

»Konens Ansigt undergik en frygtelig Forvandling, da jeg gjorde hende dette Spøgsmaal, det blev helt askegraat, og det varede nogle Sekunder, før hun kunde faa Svaret frem, og det var endda kun det ene Ord »Ja«, som hun fremtvang i en hæs, unaturlig Tone.«

»Nu blev der en trykkende Tavshed i nogle Øjeblikke, indtil Datteren tog Ordet og med rolig, klar Stemme sagde:

»Der kan aldrig komme noget godt ud af at give en saadan falsk Forklaring, Moder; lad os tale aabent og ærligt til denne Herre; vi *saa* jo Mr. Drebber igen.«

»Aah, Gud forlade Dig, hvad er det, Du har gjort!« udbrød Madame Charpentier, idet hun slog Hænderne sammen og sank tilbage i Stolen — »nu har Du jo taget Livet af din gode Broder!«

»Arthur vil dog hellere dø end have, at vi skal sige Usandhed,« svarede den unge Pige med Fasthed.

»Ja, nu gør De bedst i at komme frem med hele Sandheden,« sagde jeg, »halv Fortrolighed er værre end slet ikke. Desuden ved De jo slet ikke, hvor meget vi kender af Sagen.«

»Det kommer over dit Hoved, Alice!« raabte Moderen; derefter vendte hun sig til mig og sagde: »Nu skal jeg fortælle Dem det altsammen, Sir. De maa endelig ikke tro, at min store Sindsbevægelse og Skræk for at faa min Søn indblandet i denne Sag skriver sig fra, at jeg er bange for, at han

skulde have haft noget at gøre med det skrækkelige Mord; nej, det er han fuldstændig uskyldig i. Det, jeg er saa angest for, er, at han i Deres og i andres Øjne skulde komme til at se ud, som skyldig. Men skyldig *kan* han ikke være, det er umuligt; baade hans prægtige Karakter, hans Livsstilling, hans tidligere Opførsel — alt forbyder det.«

»Ja, De gør i alle Tilfælder bedst i at komme frem med alt det, De ved,« svarede jeg, »og De kan stole paa, at hvis Deres Søn er uskyldig, saa vil han heller ikke komme i nogen Forlegenhed.«

»Saa er det vidst bedst, at Du gaar ud og lader os være ene to, Alice,« sagde Moderen, hvorpaa Datteren trak sig tilbage. »Nu Sir,« sagde hun, da vi var bleven ene, »jeg havde slet ikke haft i Sinde at fortælle Dem alt dette; men efter som min stakels Datter har røbet det, saa er jeg jo nødt til det. Og da jeg nu engang har besluttet mig til at aabenbare Dem det, vil jeg heller ikke fortie en eneste Omstændighed.«

»Det er ogsaa det klogeste for Dem,« sagde jeg.

»Mr. Drebber har boet hos os i omtrent tre Uger; han og hans Sekretær, Mr. Stangerson, havde før de kom hertil, rejst omkring i det øvrige Europa; jeg lagde saaledes Mærke til, at der paa en af deres Kufferter sad en Seddel med Navnet »København« paa, og paa en anden stod der »Dresden«. Stangerson var en stille, tilbageholden Herre; men Mr. Drebber var desværre alt andet; han var meget raa i sine Manerer og brutal i sin Opførsel. Samme Aften, han kom hertil, blev han helt beruset, og under Resten af sit Ophold her var han meget sjælden ædru efter Kl. 12 om Formiddagen. Hans Optræden over for Tjenestepigerne var altid meget fri,

ja, jeg kan godt sige upassende, og det værste af det hele var, at han ogsaa snart viste sig paa samme Maade over for min Datter, Alice. Han tiltalte hende meget ofte paa en Maade, som hun heldigvis er for uskyldig til at forstaa, og en Gang greb han endogsaa fat i hende og vilde omfavne hende — en Raahed, der fik selv hans egen Sekretær til at træde op imod ham med Bebrejdelser og Dadel.«

»Men hvorfor fandt De Dem i alt det?« spurgte jeg, »De kan jo dog vel komme af med Deres Pensionærer, saa snart De selv ønsker det.«

Madame Charpentiere rødmede ved denne lidt nærgaaende Bemærkning. »Ja, aah Gud give at jeg havde skilt mig af med ham den første Dag, han kom,« sagde hun; »men Fristelsen til at beholde dem var saa stor, for de betalte et Pund om Dagen for deres Ophold — fjorten Pund om Ugen, og det var netop i den allersløjeste Tid, de kom. Jeg er Enke, maa De huske paa, og min Dreng, som har gaaet Kadetskolen igennem, har kostet mig meget, derfor vilde jeg nødig undvære disse Penge. Jeg handlede efter min bedste Overbevisning; men til sidst blev det mig dog for meget, og da han havde opført sig over for min Datter, saaledes som jeg har fortalt Dem, sagde jeg ham op. Det var Grunden til, at han skulde rejse.«

»Nu — og saa videre.«

»Det var med et let Hjerte, jeg saa ham køre bort. Min Søn har netop Orlov for Tiden; men jeg havde ikke sagt ham et Ord om dette, for han er meget hidsig af Naturen, og han holder saa ubeskrivelig meget af sin Søster. Da jeg lukkede Døren efter dem, var det, som om der faldt en Sten fra mit Hjerte! men ak! der var neppe gaaet en Time,

før det ringede paa Klokken, og Tjenestepigen sagde, at Mr. Drebber var kommen tilbage. Han var meget ophidset og dertil tydelig beruset. Han brød halvt med Magt ind i Dagligstuen, hvor jeg sad med min Datter, og gjorde en eller anden menigsløs Bemærkning om, at han var kommen for sent til Toget. Derefter vendte han sig til Alice og foreslog hende i min Nærværelse, at hun skulde rejse bort med ham. »De er jo myndig,« sagde han, »saa der er ingen, der kan holde Dem tilbage. Jeg har Penge nok, saa De skal faa det meget bedre, end De har det herhjemme, bryd Dem bare aldrig om den gamle Kælling der, men følg med mig lige straks, saa skal De komme til at leve som en Prinsesse.«

»Den stakkels Alice blev forfærdelig elendig ved dette her og vilde gaa ud for at slippe fri for ham; men han greb hende om Haandleddet og forsøgte at trække hende med sig hen imod Døren, da begyndte jeg at skrigе, og ved mit Skrig kom min Søn Arthur til. Hvad der nu skete, kan jeg ikke gøre Rede for, jeg hørte Eder og rasende Udbrud og derefter en forvirret Støj af Slagsmaal; men jeg var altfor forskrækket til at turde se op. Da der endelig blev mere Ro, og jeg dristede mig til at løfte Hovedet, saa jeg Arthur staa i Døren og svinge med en Stok, som han havde i Haanden. Med en hjertelig Latter sagde han: »Ja, nu tror jeg nok, at vi for Fremtiden vil faa Fred for den pæne Herre; men jeg vil dog gaa bag efter ham for at se, »hvad han nu vil foretage sig«. Med disse Ord tog han sin Hat og for af Sted ned ad Gaden. Næste Morgen var det, at vi hørte om Mr. Drebbers gaadefulde Død.« —

»Hele denne Redegørelse blev afgivet med mange Gisp og Pavser; flere Gange sænkede Madame Charpentier endogsaa Stemmen saa dybt, at jeg næppe kunde høre, hvad hun sagde. Imidlertid nedskrev jeg alt, hvad hun havde meddelt, for at der ikke skulde finde nogen Misforstaaelse Sted.«

»Dette her er jo overmaade spændende,« sagde Sherlock Holmes med en dyb Gaben. — »Naa, hvad skete der saa videre?«

»Da Madam Charpentier havde endt sin Forklaring,« fortsatte Opdageren, »indsaa jeg straks, at hele Sagen nu drejede sig om et eneste Punkt. Jeg fæstede Blikket paa hende og det paa en Maade, som jeg altid har funden særdeles virksom, naar jeg havde med Kvinder at gøre, og spurgte hende saa, hvad Tid hendes Søn var kommen tilbage.«

»Det ved jeg ikke,« svarede hun.

»Hvad — ved De det ikke?«

»Nej, han har sin egen Smæklaasnøgle og lukker altid sig selv ind.«

»Var det efter, at De var gaaet i Seng?«

»Ja.«

»Hvornaar gik De i Seng?«

»Omtrent Kl. 11.«

»Saa var Deres Søn altsaa borte mindst i to Timer?«

»Ja.«

»Maaske i fire — fem?«

»Ja.«

»Hvad har han saa taget sig for i al den Tid?«

»Det ved jeg slet ikke,« sagde hun og blev aldeles dødbleg.

»Efter dette havde jeg naturligvis ikke mere at gøre der. Jeg skaffede mig Underretning om,

hvor Løjtnant Charpentier var at finde, tog to Betsjente med mig og arresterede ham. Da jeg lagde Haanden paa hans Skulder og befalede ham straks at følge med os, svarede han helt fræk: »Jeg antager, at De arresterer mig, fordi De tror, at jeg er meddelagtig i Mordet paa den Skurk til Drebber« — ja, saaledes sagde han. Vi havde ikke nævnt et Ord til ham om det, saa denne Hentydning lød jo rigtignok højst mistænkelig.«

»Ja, højst mistænkelig,« sagde Holmes.

»Han bar endnu den tunge Stok i Haanden, som hans Moder havde fortalt, at han havde med sig, da han fulgte efter Drebber, det var en svær Egeknippel.«

»Naa — men hvad er saa Deres Mening om det hele?«

»Min Mening er, at han har fulgt efter Drebber lige til Brixton Road, der har han indhentet ham, og de er straks kommen i Slagsmaal igen. Under dette har Drebber faaet et Slag af Knippelen paa et eller andet farligt Sted — i Hjertekulen f. Eks., og det har dræbt ham uden at efterlade noget Mærke. Natten var saa regnfuld, at der slet ingen var ude, og derfor har Charpentier uforstyrret kunnet trække sit Offer ind i det ubeboede Hus. Hvad Lyset angaar og Blodet og Skriften paa Væggen samt Ringen, saa er det ikke andet end lutter Kneb, der skulde tjene til at føre Politiet paa Vildspor.«

»Ja, det er godt udspekuleret,« sagde Sherlock Holmes i en opmuntrende Tone. »De har forbedret Dem storartet, Gregson, der kan blive en udmærket Opdager af Dem endnu.«

»Ja, jeg smigrer mig med, at jeg har skilt mig meget pænt ved dette her,« svarede Opdageren stolt.

»Den unge Fyr prøvede rigtignok at binde mig noget paa Ærmet, han fortalte, at efter at han havde fulgt Drebber i nogen Tid, opdagede denne ham og tog en Cab for at slippe fra ham. Paa Hjemvejen mødte han saa en gammel Kammerat og gik en lang Tur med ham; men da jeg spurgte ham, hvor *den* Kammerat boede, kunde han ikke give mig noget tilfredsstillende Svar. Det forekommer mig, at alle disse Omstændigheder passer saa godt ind i hinanden, som man kan forlange, og hvad der morer mig allermest er, at Lestrade er slaaet ind paa et rent galt Spor. Jeg er bange for, at han ikke finder meget paa det. Men hvad er det? — Jo, saa min sandten! Naar man taler om Solen, saa skinner den; der har vi Manden selv!«

Det var ganske rigtig Lestrade, der var kommen op ad Trapperne, medens vi sad og talte, og som nu traadte ind i Værelset; men den Selvsikkerhed, der ellers prægede hele hans Væsen og Optræden, var helt borte. Hans Ansigt var uroligt og bekymret, og hans Klæder sad meget uordentlig paa ham. Han var øjensynlig kommen i den Hensigt at raadføre sig med Sherlock Holmes; thi da han saa sin Kollega, lod det til, at han blev meget forlegen og ærgerlig. Han blev staaende midt i Værelset og drejede paa Hatten uden at vide, hvad han skulde sige og gøre. »Dette her er et meget mærkeligt Tilfælde,« stammede han til sidst, — »og nu forstaar jeg ikke det bitterste af det hele.«

»Naa, saa det Resultat er De nu kommen til, hvad Lestrade!« udbrød Gregson triumferende, »ja jeg tænkte jo nok, at det vilde blive Enden paa det. Naa, er det saa lykkedes Dem at finde Sekretæren, Mr. Stangerson?«

»Sekretæren, Mr. Josef Stangerson,« sagde Lestrade meget alvorlig og højtidelig, »blev myrdet i Hallidays Hotel Garni Kl. 6 i Morges.«

Syvende Kapitel.

Lys i Mørket.

Det Budskab, som Lestrade bragte os, kom saa pludselig og uventet, at vi alle tre bleve helt maaløse derved. Gregson sprang op af Stolen og væltede Resten af sin Whisky-Toddy, jeg stirrede i Tavshed paa Sherlock Holmes, hvis Læber vare fast sammenknebne, medens hans Bryn bleve trukne ned over Øjnene.

»Ogsaa Stangerson,« mumlede han; »nu — Knuden begynder at strammes.«

»Aah, den har saamænd været stram nok i Forvejen,« brummede Lestrade og lod sig falde ned i en Stol. »Det lader ellers til, at jeg uforvarende er dumpet midt ind i et Krigsraad.«

»Ja — mener De — er De nu ogsaa helt vis paa, at det forholder sig, som De der siger?« stammede Gregson.

»Jeg kommer lige fra den myrdedes Værelse,« sagde Lestrade; »jeg var den første, der opdagede, hvad der var sket.«

»Gregson har lige siddet og udviklet os sit Syn paa Sagen,« bemærkede Holmes, »har De nu

noget imod at lade os faa at vide, hvad De har set og gjort?»

»Nej, det har jeg slet intet imod,« svarede Le-strade og satte sig ned. »Jeg vil frit tilstaa, at jeg var af den Mening, at Stangerson var meddelagtig i Drebbers Mord; men denne ny Opdagelse har nu vist mig, at jeg har taget grundig fejl. Opfyldt af hin Mistanke gik alle mine Bestræbelser ud paa at opdage, hvad der var bleven af Sekretæren. Han og den myrdede havde været set sammen paa Euston Stationen henved Kl. 8¹/₂ om Aftenen den tredje Marts. Kl. 2 næste Morgen var Drebbler bleven funden myrdet i Huset ved Brixton Road. Nu gjaldt det altsaa om at faa det Spørgsmaal løst, hvad Stangerson havde taget sig for mellem Kl. 8¹/₂ og Kl. 2, og hvad der var bleven af ham senere. Jeg telegraferede til Liverpool, gav dem Mandens Signalement og paalagde dem at holde skarpt Udkig med Amerikafarerne. Derefter gav jeg mig til at gennemsøge alle Hotellerne og Logishusene i Om-egnen af Euston. Jeg tænkte som saa, at hvis Drebbler og hans Ledsager var bleven skilte ad, saa vilde det være rimeligt at antage, at den sidste vilde opholde sig et eller andet Sted i Nærheden for at søge hen til Stationen næste Morgen.«

»Det vilde være rimeligt at antage, at de i For-vejen havde aftalt et eller andet Sted, hvor de kunde træffes,« bemærkede Holmes.

»Ja, saaledes forholdt det sig ogsaa. Jeg til-bragte hele Eftermiddagen i Gaar med at gøre Fore-spørgsler omkring i de forskellige Hoteller, men uden Nytte. I Morges begyndte jeg igen meget tidlig, og Kl. 8 naaede jeg til Hallidays Hotel Garni i Little Georg Street. Paa mit Spørgsmaal, om der

her boede en Mr. Stangerson, svarede man mig straks bekræftende.

»Saa er De vel den Herre, han venter paa,« sagde man, »Han har nu i to Dage gaaet og ventet paa Dem?«

»Hvor er han for Øjeblikket?« spurgte jeg.

»Han ligger oppe i Sengen endnu; han har bedet os om ikke at kalde paa sig før Kl. 9.«

»Saa vil jeg straks gaa op til ham,« sagde jeg.

»Jeg tænkte nemlig, at min pludselige Tilsynkomst kunde forskrække og forvirre ham og faa ham til at komme frem med det, som han under andre Omstændigheder vilde fortie. Karlen paa Hotellet tilbød at vise mig op til Værelset; det laa paa anden Sal, og der førte en smal Korridor hen til det. Karlen pegede paa Døren og var ved at gaa ned igen, da jeg fik Øje paa noget, der trods min tyve Aars Erfaring gjorde mig ganske beklemmt om Hjertet. Frem under Døren bugtede sig ligesom et smalt rødt Baand af Blod, der var flydt tværs over Korridorens Gulv og havde dannet en lille Pøl langs med Panelet paa den modsatte Side. Jeg udstødte et Skrig, der bragte Karlen tilbage, og han var nær daanet, da han saa, hvad der var paa Færde. Døren var lukket i Laas indvendig fra, men vi satte vore Skuldre til og sprængte den. Vinduet i Værelset stod aabent, og lige henne ved Vinduet laa en Mandskrop sammenbøjet og kun iført Natdragt. Han var stendød og havde været det allerede i nogen Tid; thi hans Lemmer var stive og kolde. Da vi vendte Liget om med Ansigtet opad, genkendte Karlen ham straks som den Herre, der under Navnet Joseph Stangerson havde lejet Værelset. Dødsaaarsagen var et dybt Saar i venstre Side, der maa have trængt

ind i Hjertet. Men nu kommer den mærkeligste Omstændighed ved Mordet; hvad tror De, vi fandt over Liget af den myrdede?»

Det løb mig koldt ned ad Ryggen, og jeg havde en Forudfølelse af noget meget rædselsfuldt, endnu før Sherlock Holmes besvarede Spørgsmaalet.

»Ordet RACHE skrevet med Blod,« sagde han.

»Ja, netop,« sagde Lestrade med gysende Stemme, og i nogen Tid sad vi derefter alle tavse.

Der var noget paa een Gang saa methodisk og ubegribeligt over denne ubekendte Snigmorders Geringer, at det yderligere forhøjede det gyselige ved Forbrydelserne, som kunde være uhyggelige nok i og for sig. Mine Nerver, der havde vist sig stærke nok under Slagenes Rædsler, rystedes alvorligt ved den blotte Tanke om, hvad der her var sket.

»Morderen er bleven set,« fortsatte Lestrade.

»En Mælkedreng, der var paa Vejen hen til sit Mælkeudsalg, gik tilfældigvis ned ad Smøgen, der fører forbi Stalden, som hører til Hotellet. Han lagde da Mærke til, at en Stige, som ellers plejede at ligge langs Muren, var rejst op ad denne til et af Andensals-Vinduerne, der stod vidt aabent. Efter at være gaaet der forbi, saa han sig tilbage, og fik da Øje paa en Mand, der steg ned ad Stigen; men han gik saa rolig og aabenlyst ned, at Drengen mente, det maatte være en eller anden Haandværker, som havde Arbejde at udføre oppe ved Vinduet. Han lagde derfor ikke nøjere Mærke til ham, men tænkte kun, at det var usædvanlig tidligt, han var kommen paa Arbejde. Dog har han bevaret det Indtryk af Manden, at han var temmelig høj, havde et rødt Ansigt og var iført en lang brun Overfrakke. Han maa have opholdt sig oppe i Værelset en kort

Tid efter Mordet, thi vi fandt blodblandet Vand i Vadskefadet, hvori han havde vadsket sine Hænder, og Mærker af Blod paa Lagenerne, paa hvilke han meget omhyggelig havde aftørret sin Kniv.«

Jeg skottede hen til Holmes, da jeg hørte Beskrivelsen af Morderen, der jo stemte saa nøjagtig med hans egen. Imidlertid var der hverken Hoveren eller Tilfredshed at se i hans Miner.

»Fandt De ellers intet i Værelset, som kunde give nærmere Oplysning om Morderen?« spurgte han.

»Slet intet. Stangerson havde vel Drebbers Pung i sin Lomme, men det synes, som om det har været Reglen, eftersom han besørgede alle Betalingerne. Der var otte Pund i den, men intet var bleven taget. Hvad saa Motiverne til disse besynderlige Mord er — Rovgridskhed er det ikke. Der fandtes slet ingen Papirer eller Optegnelser i den myrdedes Lommer med Undtagelse af et Telegram, der for en Maanedes Tid siden var bleven afsendt fra Cleveland, og som kun indeholdt de Ord: »J. U. er i Europa«. Der findes imidlertid ingen Underskrift paa Telegrammet.«

»Og der var heller ikke andet?« spurgte Holmes.

»Intet af Betydning. En Roman, som den myrdede havde læst i for at falde i Søvn, laa paa Sengen, og hans Pibe laa paa en Stol ved Siden af. Der stod et Glas Vand paa Bordet, og i Vindueskarmen fandt vi en lille Æske, indeholdende et Par Piller.«

Med et Glædesudbrud sprang Sherlock Holmes op fra sin Stol.

»Det sidste Led i Kæden!« raabte han — »nu er det hele komplet «

De to Opdagere stirrede paa ham i den største Forbavselse.

»Jeg har nu,« sagde min Kammerat triumferende, »i min Haand alle de Traade, der have dannet et saa speget Fed. Endnu er der naturligvis nogle uopklarede Enkeltheder, men om de væsentligste Kendsgerninger nærer jeg ingen Tvivl. Fra det Øjeblik, da Drebber skiltes fra Stangerson, og indtil nu, da den sidste Lig findes, ser jeg Hovedpunkterne i Tragedien ligesaa tydelig, som om de stod prentet for mig. Jeg skal give Dem et Bevis paa min Viden. Kan De skaffe mig fat i Pillerne?«

»Ja, jeg har dem hos mig,« sagde Lestrade og fremtog en lille hvid Æske; »jeg tog dem med til lige med Pungen og Telegrammet for at bringe dem i Sikkerhed paa Politistationen. Det var forøvrigt rent tilfældigt, at jeg tog disse Piller med, thi naar jeg skal være ganske ærlig, tilskrev jeg dem ikke megem Betydning.«

»Lad mig da faa dem,« sagde Holmes. »Nu — Doktor,« vedblev han og vendte sig til mig, »er dette her almindelige Piller?«

Det var de tydelig nok ikke. De vare af perlegraa Farve, smaa, runde og næsten gennemsigtige mod Lyset. »Af deres Lethed og Gennemsigtighed maa jeg slutte, at de er opløselige i Vand,« bemærkede jeg.

»Ja, netop,« svarede Sherlock Holmes. »Har De nu noget imod at gaa ned og faa fat i det stakels Bæst af en Terrier, der har været syg saa længe, og som vor Værtinde bad Dem om at befri for sine Lidelser i Gaar?«

Jeg gik straks ned og fik fat i Hunden, som jeg derpaa bar op i mine Arme. Dens besværlige

Aaandedræt og matte Øjne viste, at den ikke havde langt tilbage. Jeg lagde den paa en Pude paa Tæppet.

»Jeg vil nu skære en af disse Piller midt over,« sagde Holmes, og idet han fremtog sin Pennekniv, lod han Handlingen følge paa Ordet. »Den ene Halvdel lægger vi atter i Æsken til fremtidigt Brug, den anden Halvdel kaster jeg i dette Vinglas, hvori der er en Teskefuld Vand. De ser, at vor Ven Doktoren har Ret, og at den virkelig opløses.«

»Ja, det kan jo være overmaade interessant,« sagde Lestrade i en fornærmet Tone, som om han havde os stærkt mistænkt for at ville have ham til bedste; »men jeg kan rigtignok ikke indse, hvad dette har at gøre med Mr. Joseph Stangersons Død.«

»Taalmodighed, min Ven, Taalmodighed! De skal nok faa at se, at det ikke har saa lidt at gøre med den. Nu blander jeg lidt Mælk her i Opløsningen for at gøre den mere smagelig, og naar vi saa byder Hunden det, vil vi faa at se, at den meget villig laber det i sig.«

Medens han talte, hældte han Vinglassets Indhold i en Underkop med Mælk og satte denne foran Terrien, der straks tømte Koppen. Sherlock Holmes' alvorlige, halvt højtidelige Adfærd havde smittet os, saa at vi alle i Tavshed sad og iagttog Hunden og ventede paa en eller anden frygtelig Virkning. En saadan udeblev imidlertid ganske. Hunden blev ved at ligge udstrakt paa Pudene; aandede med Møje ligesom før, men var ellers tydelig nok hverken bleven daarligere eller bedre, end den var, før den drak.

Holmes havde taget sit Ur frem, og som Minut fulgte paa Minut uden Resultat, gled et Udtryk af

den dybeste Ærgrelse og Skuffelse over hans Ansigt. Han bed sig i Læberne, trommede med Fingrene paa Bordet og viste alle mulige Tegn paa den største Utaalmodighed. Saa stor var hans Elendighed, at jeg ordentlig fik helt ondt af det for ham, medens de to Opdagere sad og smilede haanligt og paa ingen Maade vare utilfredse med det Uheld, der her var tilstødt deres Konkurrent.

»Det *kan* ikke være et blot og bart Tilfælde!« udbrod han til sidst, idet han sprang op fra Stolen og begyndte at vandre med stormende Skridt frem og tilbage paa Gulvet. »Det er umuligt, at det kan være et rent Tilfælde. De selvsamme Piller, som jeg havde mistænkt for at være Aarsag til Drebers Død, findes ganske rigtig efter Stangersons Mord, og dog er de uvirksomme. Hvad kan det dog betyde? Min hele Kæde af Slutninger kan dog ikke være forkert. Det er umuligt! Og dog ligger den elendige Hund der og bliver ved at leve. Men nu har jeg det! Jeg har det!«

Med et Frydeskrig for han hen til Æsken, skar den anden Pille midt over, opløste den, blandede Mælk i Opløsningen og bød Dyret den. Den stakkels Hunds Tunge syntes næppe at være bleven vædet i Mælken, før hele dens Krop gennemrystedes af Krampetrækninger, og derefter laa den lige saa stiv og livløs, som om den var bleven ramt af Lynet.

Sherlock Holmes drog et langt, lettende Suk og tørrede Sveden af Panden. »Jeg burde have haft en meget stærkere Tiltro til det,« sagde han, »jeg har allerede set saa meget, at jeg burde vide, at naar en Kendsgerning synes at staa i Strid med en lang Kæde af Slutninger, saa vil det altid vise sig, at Kendsgerningen taaler en anden Forklaring.

Af de to Piller i denne Æske var den ene fuld af den mest dræbende Gift, medens den anden var fuldstændig uskadelig. Det burde jeg altsammen have vidst længe før jeg saa Æsken.«

Denne sidste Udtalelse forekom mig at være saa urimelig, at jeg næppe kunde tro, han var ved sine fulde fem. Men Hunden laa der jo rigtignok som et talende Bevis for, at hans Slutning havde været rigtig. Lidt efter lidt var det dog, som om Taagen i min Sjæl langsomt lettede sig, og jeg begyndte at faa en dunkel vag Forestilling om, hvorledes Sagen forholdt sig.

»Alt dette forekommer Dem formodentlig meget sælsomt,« fortsatte Holmes; »men det er kun paa Grund af, at De lige fra Begyndelsen af Deres Undersøgelser undlod at lægge Mærke til det eneste virkelige og vigtige Spor, der frembød sig. Jeg derimod var saa heldig straks at opdage det, og alt hvad der senere er hændet har tjent til at bekræfte min første Formodning. Alle de Ting, der har forvirret Dem og gjort Sagen endnu mere uforklarlig for Dem, har derfor tjent til at give mig nye Oplysninger og befæste min Formodning. Det er en stor Fejltagelse at forveksle det mærkværdige med det gaadefulde. Den mest dagligdags Forbrydelse er tit den mest mysteriøse, fordi den slet ikke frembyder nogen ny og paafaldende Ejendommelighed, hvorfra man kan drage sine Slutninger. Dette Mord vilde have været uendelig mere vanskeligt at have med at gøre, hvis den myrdedes Lig simpelt hen var bleven fundet liggende midt paa Gaden uden at staa i Forbindelse med nogen af hine Ejendommeligheder og sensationsvækkende Omstændigheder, der have gjort det hele saa mærkværdigt. Langt

fra at gøre Sagen mere vanskelig har disse sælsomme Enkeltheder netop bidraget til at gøre den mere gennemskuelig.«

Mr. Gregson, der med stor Utaalmodighed havde lyttet til denne lange Udvikling, kunde nu ikke holde sig rolig længere. »Se nu her, Mr. Sherlock Holmes,« sagde han, »vi er alle villige til at erkende, at De er et overmaade snildt Hoved, samt at De har Deres egen Metode at arbejde efter; men nu trænger vi alligevel til noget mere end smukke Teorier og lange Prækener. Det, som det gælder om, er at faa fat paa Manden. Jeg har fulgt mit Spor til Ende, og det ser jo rigtignok ud, som om jeg har taget fejl; thi den unge Charpentier kan jo ikke godt have været indviklet i denne sidste Affære. Lestrade har haft Kig paa denne Stanger-son og har kun fulgt ham; men det ser ogsaa ud til, at han har taget fejl. De har slaaet om Dem med Antydninger hist og Formodninger her, og det skal jo se ud, som om De ved meget mere end vi, men nu er Tiden kommen, da vi maa have Ret til at spørge Dem rent ud, hvormeget De da i Virkeligheden kender til Sagen. Kan De sige os Navnet paa den Mand, som har begaaet disse Merd?«

»Ja, det forekommer rigtignok ogsaa mig, at Gregson har Ret, Sir,« bemærkede Lestrade. »Vi har begge gjort vort bedste; men vi har begge været uheldige; De derimod har mere end een Gang, siden jeg kom herind til Dem, udtalt Dem om, at De havde alle de fornødne Beviser paa Haanden. Jeg synes derfor, at De ikke godt kan forsvare at tilbageholde dem længere.«

»Nej, enhver Opsættelse af at arrestere Snig-

morderen,« bemærkede jeg, »kan jo give ham Lejlighed til at begaa en ny Forbrydelse.«

Holmes, der saaledes blev haardt trængt af os alle, begyndte at vise Tegn paa Tvivlraadighed. Han blev ved at vandre frem og tilbage i Værelset med Hovedet bøjet ned mod Brystet og med sammentrukne Bryn, som han havde for Skik, naar han var hensunken i dybe Tanker.

»Der vil ikke blive begaaet flere Mord,« sagde han til sidst, idet han standsede brat og vendte sig om mod os. »Deres Betæneligheder i den Henseende kan De altsaa spare Dem. De spørger mig, om jeg kender Snigmorderens Navn. Ja, jeg gør. At komme til Kundskab om hans Navn er imidlertid en ringe Ting i Sammenligning med det at kunne faa fat paa ham selv. Dette venter jeg imidlertid dog ogsaa snart at faa Held til. Jeg har godt Haab om at blive i Stand dertil efter de Forberedelser, jeg har truffet, men det er noget, som kræver stor Paapassenhed og Forsigtighed; thi det er en snu og dertil desperat Mand, vi har med at gøre, og dertil kommer, at han, som jeg har haft Lejlighed til at erfare, bistaas af en anden, der er lige saa dreven, som han selv. Saa længe Manden endnu kan nære den Formodning, at ingen er kommen paa Spor efter ham, er der endnu Udsigt til, at vi kan sikre os ham; men faar han den mindste Mistanke om, at han eftersøges, da vil han straks skifte Navn og øjeblikkelig forsvinde mellem Byens mange Millioner Indbyggere. Uden at det paa nogen Maade er min Mening at ville fornærme Dem, maa jeg dog sige, at jeg anser disse to Mænd for at være Politiet betydelig overlegne i Snildhed og Aarvaagenhed, og det er af den Grund, at jeg ikke

har paakaldt Deres Assistance. Kommer jeg til kort, da maa jeg naturligvis bære Ansvaret for denne Forsømmelse; men det er jeg belavet paa. For Øjeblikket er jeg villig til at love Dem, at jeg, saa snart jeg kan meddele mig til Dem, uden at gribe forstyrrende ind i mine egne Planer, skal aabenbare Dem, hvad jeg ved.«

Gregson og Lestrade syntes langt fra at føle sig tilfredse ved denne Forsikring eller ved den lidet smigrende Hentydning til Opdagelsespolitiet. Den første var bleven rød lige op til det gule Haar, medens den sidstes smaa Muldvarpeøjne funkede af Nysgerrighed og Vrede. Ingen af dem fik imidlertid Lejlighed til at sige noget; thi i dette Øjeblik hørtes der en Banker paa Døren, og Formanden for Holmes' Gadedrenge-Korps, den unge Wiggins, fremstillede sin lille uappetitlige Person.

»God Dag, Sir,« sagde han og tog til Huen. »Nu har jeg Cab'en her nedenfor.«

»Det var godt, min Dreng,« sagde Holmes venlig. »Hvorfor indfører De ikke denne her Slags i Politiet?« fortsatte han og tog et Par »Haandjern« af Staal frem af sin Skrivebordsskuffe. »Se, hvor smukt og hurtig Fjederen virker; de er gjort fast i et Øjeblik.«

»Aah, de af den gamle Slags er mere end gode nok, naar blot vi kan finde Manden, som skal puttes i dem.«

»Godt, godt,« sagde Holmes smilende. »Kusken kan jo for Resten lige saa godt hjælpe mig med mine Kufferter; aah, bed ham om at komme herop, Wiggins.«

Jeg blev meget forbavset over at høre min Kammerat tale, som om han stod i Begreb med at

tage ud paa en længere Rejse, eftersom han ikke havde sagt et Ord til mig om dette før. Der laa en lille Haandkuffert i Værelset, den trak han frem og begyndte at arbejde med dens Spænder. Han var travlt beskæftiget hermed, da Kusken traadte ind.

»Aah, vil De være saa god at hjælpe mig lidt med denne Stroppe, Kusk,« sagde han, idet han knælede ned ved Kufferten og ikke engang saa meget som vendte Hovedet om mod den indtrædende.

Fyren traadte nærmere med en noget skummel og trodsig Mine og rakte Hænderne ned for at hjælpe til. I samme Øjeblik hørtes der et skarpt Smæk, en Klang af Metal, og Sherlock Holmes sprang op.

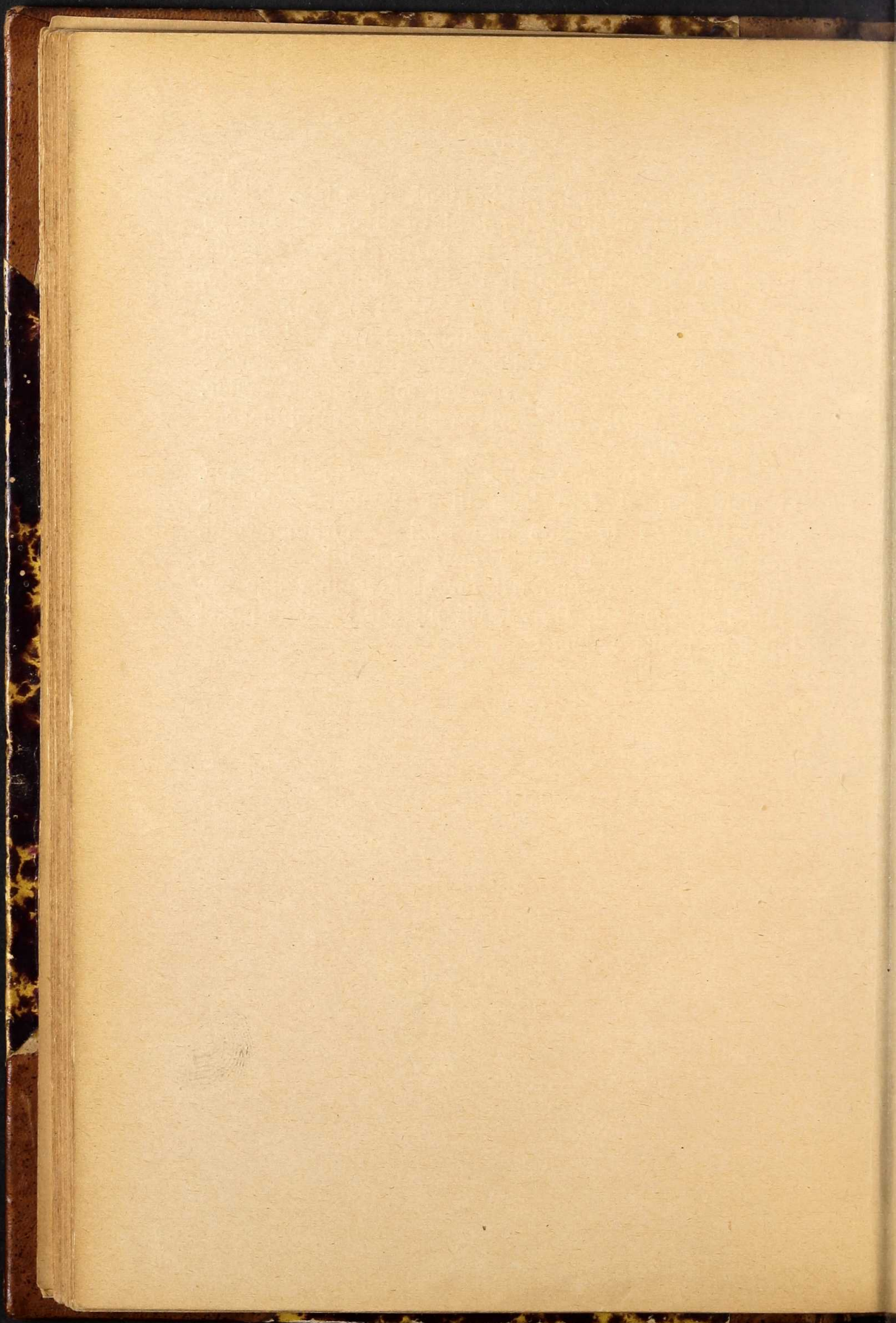
»Mine Herrer,« udbrød han med straalende Øjne, »maa jeg forestille Dem Mr. Jefferson Hope, Enoch Drebbers og Joseph Stangersons Morder!«

Det hele var sket i et Øjeblik — saa hurtigt, at jeg slet ikke fik Tid til at opfatte det. Men jeg har en levende Erindring om det efterfølgende Moment, af Holmes' triumferende Udtryk, Sejrsklangen i hans Stemme og af Kuskenes forvirrede, vilde Ansigt, idet han stirrede paa de skinnende Haandjern, der ligesom ved Trolddom havde sluttet sig om hans Haanded.

De første Par Sekunder kunde en Tilskuer godt have antaget os for Statuer, saa forstenede var vi alle af Forbavselse; men med et uarticuleret Skrig af Raseri vristede Fangen sig derpaa ud af Holmes' Tag og kastede sig gennem Vinduet. Sprosser og Glas splintredes og knustes; men før han var kommen helt igennem, sprang Gregson, Lestrade og Holmes ind paa ham ligesom tre Ulvehunde. Han blev trukken tilbage ind i Værelset, og nu begyndte en

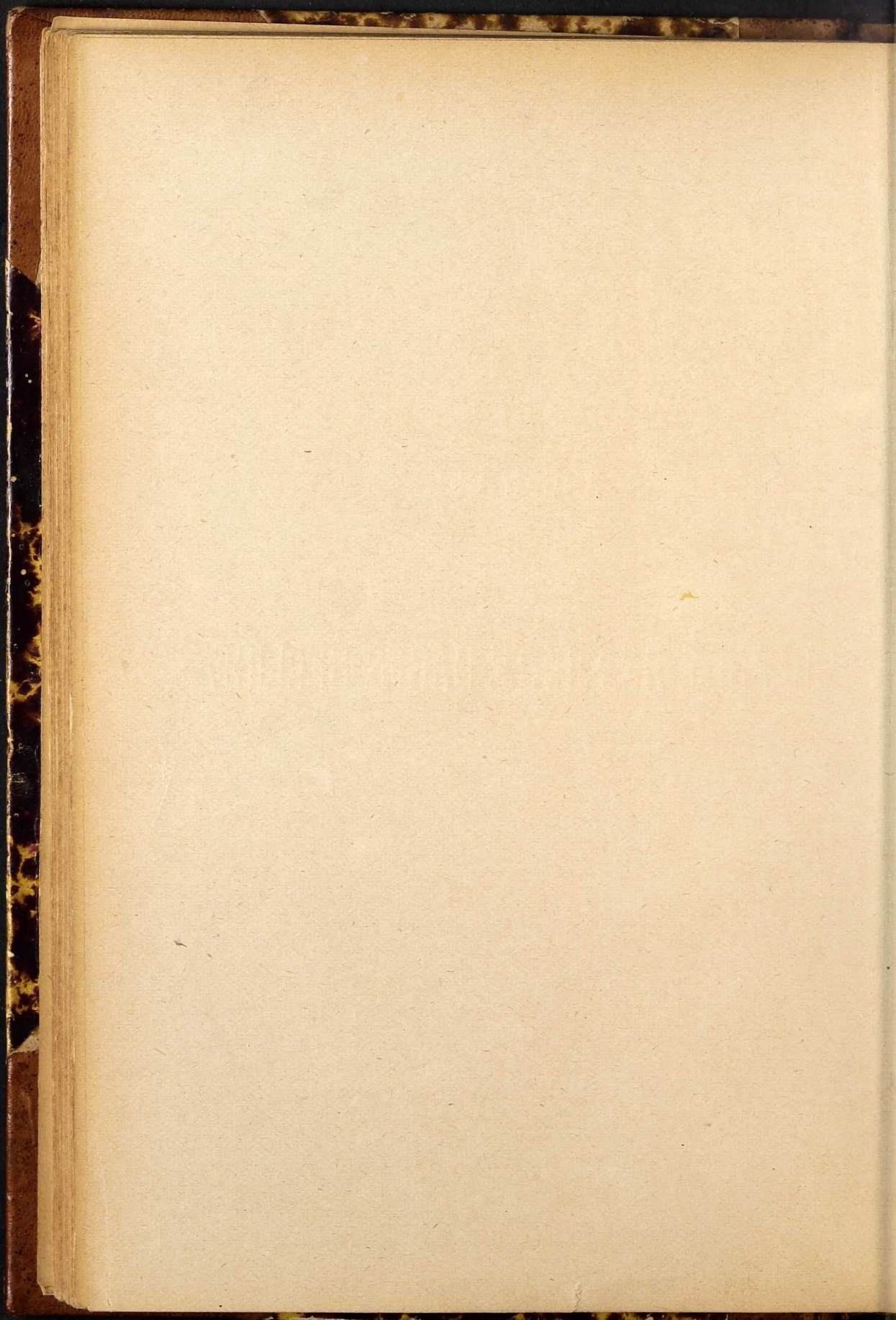
rasende Kamp. Saa frygtelig stærk og vild var han, at vi alle fire atter og atter bleve slyngede tilbage fra ham, og det var først, da det lykkedes Lestrade at faa sin Haand klemmt ind under hans Halsklæde, og derved faa ham halvt kvalt, at vi fik ham overbevist om, at yderligere Modstand var til ingen Nytte. Men selv da følte vi os ikke sikre, før vi fik bundet hans Fødder, saa vel som hans Hænder. Da det var gjort, rejste vi os endelig forpjudskede og forpustede op.

»Vi har jo hans Cab,« sagde Sherlock Holmes. »I den kan vi føre ham til Fængslet. «Og nu, mine Herrer,« fortsatte han med et fornøjet Smil, »nu er vi naaet til Ende med vort lille Mysterie. Nu skal det staa Dem frit for at give mig lige saa mange Spørgsmaal, De vil, thi nu har jeg ikke noget imod at besvare dem.«

ANDEN DEL

BLANDT DE SIDSTE DAGES HELLIGE

Første Kapitel.

Paa den store Saltslette.

Omtrent midt i det store amerikanske Fastland ligger der en nøgen og frastødende Ørken, der i mange Aar virkede som en Bom for den mod Vest fremskridende Civilisation. Fra Sierra Nevada til Nebraska og fra Yellowstone Floden mod Nord til Colorado Floden mod Syd breder sig den øde og tavse Landstrækning, der dog af Naturen er bleven skænket nogen Afveksling. Den fremviser baade høje, snedækte Bjerge og dybe, skumle Dale, vandrige Strømme, der brusende og skummende styrte frem gennem dybe, sønderrevne Canons, og uhyre Sletter, der om Vinteren ere hvide af Sne og om Sommeren graa af saltagtigt Alkali Støv. Men baade Bjærg, Dal og Slette bære dog det samme Præg af Ufrugtbarhed, Ugæstmildhed og Elendighed.

Der findes ingen Beboere i dette Haabløshedens Land. En Flok Pawneer eller Sortfødder strejfe maaske tilfældigvis hen langs dets Rande for at naa til andre Jagtgrunde, men selv de vildeste og dristigste af disse uforfærdede Naturens Børn føle sig

lettede, naar de tabe hine skrækkelige Sletter af Syne og atter befinde sig paa deres hjemlige Prærier. Ørkenulven lusker omkring i det sparsomme Krat, Kondoren flyver langsomt og kredsende gennem Luften, og den klodsede graa Bjørn sjokker gennem de dybe Kløfter for at finde noget til Føden mellem Klipperne. Men disse ere ogsaa Ødemarkens eneste Beboere.

Paa hele Jorden har man ingen Steder en saa trøstesløs og afskrækkende Udsigt som fra Sierra Blancas nordlige Skraaning. Saa langt Øjet rækker, strækker sig den flade Ørken, overalt oversaaet med store, hvide, saltbedækkede Pletter, der veksle med Grupper af de dværgagtige Chapparel Buske. I Synskredsens yderste Rand fortøner sig en lang Kæde af Bjærgtoppe, hvis skarpe, sønderrevne Tinder ere bedækkede med Sne. Paa hele denne store Landstrækning vil man forgæves lede om selv det mindste Tegn til dyrisk Liv eller noget, der hører hertil. Der ses ikke en Fugl mod den staaublaa Himmel, ingen Bevægelse paa den triste, graa Jord — overalt hersker den dybeste Tavshed. Hvor skarpt man end lytter, vil man dog ikke opfange selv den svageste Lyd over denne vældige Ødemark — intet andet end Stilhed, fuldstændig, hjerteknugende Stilhed!

Der blev sagt, at intet, der hører til dyrisk Liv, var at opdage paa den vide Slette; der er dog een Undtagelse. Skuer man ned fra Sierra Blanca, vil man opdage en Sti, der er traadt hen over Sletten og bugter sig frem, indtil den tabes af Syne i det fjernø. Den er furet af Vognhjul og sammentrampet af mange Eventyreres Fødder. Hist og her ligge hvide Genstande spredte, som glimte i Solen og

træde skarpt frem mod den graa Alkali. Træd nærmere og undersøg dem! Det er Skeletter: nogle store og klodsede, andre mindre og spinklere. De første have tilhørt Okser, de sidste Mennesker. Mange, mange Hundrede Mil kan man spore Karavaneruten ved Hjælp af disse gyselige, spredte Levninger af dem, der ere styrtede om paa Vejen.

— Den 4de Maj 1847 stod en ensom Vandrer paa Sierra Blancas Skraaning og stirrede ned over Sletten og Stien. Hans Udseende var saaledes, at man godt kunde have taget ham for Ørkenens Aand eller Dæmon. Selv en opmærksom Jagttager vilde have fundet det vanskeligt at afgøre, om han var fyrretyve eller tresindstyve Aar gammel; hans Ansigt var magert og udtæret, og den brune, pergamentagtige Hud laa stramt over de fremstikkende Kindben. Hans lange, brunlige Haar og Skæg vare tæt graasprængte, hans Øjne vare dybt indsunkne i deres Huler og brændte med en unaturlig Glans, medens hans Haand, der var knuget om Riffelløbet, var saa blottet for Kød som en Mumies.

Medens han stod og stirrede, lænede han sig mod Vaabenet for at finde Støtte, og dog forraadte hans høje Skikkelse og hans massive Knokkelbygning en usædvanlig sej og kraftig Konstitution. Men hans udtærede Ansigt og hans Klæder, der hang som en Sæk om hans indskrumpede Lemmer, fortalte tydelig, hvad det var, der gav ham den af-fældige og sammenfaldende Holdning. Manden var ved at dø af Hunger og Tørst.

Han havde med Møje slæbt sig frem gennem Kløften, der laa bag ved ham, og op paa den Klippe, han stod paa, i det forfængelige Haab, at det maatte blive ham muligt at opdage et eller andet Tegn paa,

at der kunde være Vand i Nærheden. Nu strakte den store Saltslette sig for hans Blik, og bag ved den det fjerne Bælte af vilde Bjerge; men intet Sted var der den mindste Plante at opdage, der kunde forraade Tilstedeværelsen af lidt Fugtighed. Paa hele den vide Strækning gaves der ham ikke det ringeste Glimt af Haab, forgæves stirrede han med vilde, søgende Øjne mod Nord, Øst og Vest, alle Vegne traf hans Blik det samme trøstesløse Øde, og han forstod da, at han nu var kommen til Ende med sin Vandring, og at han maatte lægge sig til at dø her paa den nøgne Klippe. »Ja, hvorfor ikke lige saa godt her som i en rigtig Seng om en Snes Aar,« mumlede han, idet han satte sig i Læ af en stor Sten.

Før han satte sig, havde han lagt sin unyttige Riffel paa Jorden tillige med en i et graat Shawl indpakket stor Byldt, som han havde baaret paa Ryggen. Det lod til, at den havde været for tung for ham; thi da han lagde den fra sig, var den lige ved at falde fra ham og kom derfor til Jorden med et Stød. Straks hørtes der fra Byldten en svag, klynkende Graad, og et lille, forskræmt Ansigt med meget klare og brune Øjne stak frem af den tillige med to buttede Smaahænder.

»Aah, Du stødte mig saadan!« lød det bebrejgende fra en barnlig Stemme.

»Gjorde jeg det,« svarede Manden angrende, »jeg kunde ikke gøre for det, Du.« Medens han talte, løste han det graa Shawl op og afviklede derved en nydelig lille 4 Aars Pige, hvis pæne Sko og smukke, røde Kjole med den hvide, krusede Lærredskrave og det rene, glatte Forklæde vidnede om en Moders kærlige Omsorg. Barnet var blegt og

gustent, men hendes buttede Arme og Ben viste, at hun havde lidt mindre af Sult og andre Genvordigheder end hendes Ledsager.

»Hvorledes gaar det nu?« spurgte han blidt; thi hun stod endnu og gned sit Baghoved, der bedækkedes af purrede, gule Krøller.

»Blæs paa det, saa gaar det over,« sagde hun med pudsig Alvor, idet hun vendte det saarede Sted hen til ham. »Det plejede Moder altid at gøre. Hvor er Moder?«

»Din Moder er rejst fra os; men jeg tror, at vi vil komme til hende inden ret længe.«

»Er hun virkelig rejst, hvad?« spurgte den lille. »Det var da sært, at hun saa ikke sagde Farvel; det gjorde hun altid hjemme, ogsaa naar hun bare gik over til Tante Emmy for at drikke Te; og nu har hun endda været borte i hele tre Dage. Aah, hvor jeg er tørstig — er Du ikke ogsaa? Er der slet ikke noget Vand eller noget at faa at spise?«

»Nej, der er slet intet, min lille. Du maa se at vente og være taalmodig lidt endnu, saa bliver det nok godt altsammen. Læg dit Hoved ind til mig — saaledes, saa skal Du se, saa bliver det bedre. Det er ikke godt at tale, naar ens Læber er ligesom Læder; men jeg tror alligevel, at det er bedst, jeg lader Dig vide, hvorledes Sagerne staar. Hvad er det, Du har der?«

»Aah, dejligt Legetøj, se, hvor smukke de er!« udbrod den lille Pige henrykt og holdt to smaa Glimmersten i Vejret. »Naar vi kommer hjem igen, saa vil jeg give lille Broder Bob dem.«

»Du skal snart faa smukkere Ting at se end dem,« sagde Manden tillidsfuldt. »naar Du er taalmodig og vil vente lidt. Men det var det, jeg vilde

til at fortælle Dig — Du husker jo nok, at vi forlod Floden?»

»Oh, ja.«

»Nu, ser Du, vi gjorde Regning paa, at vi snart vilde komme til en anden Flod; men der var noget galt — enten det nu var Kompasset eller Kortet eller noget andet, for vi kunde ikke træffe nogen Flod. Saa slap vort Vand op, og vi havde kun en lille Smule tilbage til Dig og — og —«

»Og Du kunde slet ikke faa Dig vadsket,« afbrød hans lille Ledsagerske alvorlig og stirrede op i hans snavsede Ansigt.

»Nej, og heller ikke noget at drikke. Og Mr. Bender han var den første, der bukkede under, og saa Indian Pete og saa Mrs. Mc. Gregor, Johnny Hones, og saa din Moder, min lille.«

»Er da Moder ogsaa død?« klagede den lille Pige, idet hun skjulte Ansigtet i Forklædet og græd bitterlig.

»Ja, de døde allesammen undtagen Du og jeg. Saa tænkte jeg, at der maaske kunde være Haab om at finde Vand i denne Retning, derfor tog jeg Dig paa Skuldrene og stavrede af Sted med Dig. Men det ser ikke ud til, at vi er bedre farne her. Der er vist ikke meget Haab tilbage for os.«

»Tror Du da, at vi ogsaa nu skal til at dø?« spurgte Barnet, idet hun holdt op at græde og løftede sit taarevædede Ansigt op mod ham.

»Ja, jeg er lige ved at tro det, mit Barn.«

»Men hvorfor sagde Du dog ikke det før?« udbrød hun og smilede glad. »Du gjorde mig saa bange; men naar vi nu dør, saa kommer vi jo sammen med Moder igen.«

»Ja, det gør Du, min lille.«

»Men Du skal ogsaa komme med, og saa vil jeg fortælle hende, hvor rar Du har været. Du skal se, hun møder os nok ved Himlens Dør med en stor Spand Vand og et helt Fad Boghvedekager, varme og ristede paa begge Sider ligesom dem, Bob og jeg holdt saa meget af. Men hvor længe tror Du, at det varer?«

»Det ved jeg ikke; men det bliver nok ikke ret længe.« Mandens Blik var rettet mod Nord. Mod den blaa Himmelhvælving der havde der vist sig tre Smaaprikker, der for hvert Øjeblik bleve større, saa hastig kom de nærmere. Til sidst viste det sig at være tre store, brune Fugle, der kredsede over de to Vandreres Hoveder i nogen Tid og derefter satte sig paa Klippen, som stejlt hævede sig bag ved dem. Det var Kondorer, Vestens Ørne, hvis Komme varsle om Død.

»Nej, se dog, hvilke store Haner!« raabte den lille Pige glad, idet hun pegede paa de ildevarslende Skikkelser og derefter klappede i Hænderne for at faa dem til at flyve. »Men sig mig en Gang, har Gud virkelig skabt dette her Land?«

»Ja, naturligvis har han det,« sagde hendes Ledsager, lidt forbavset over dette uventede Spørgsmaal.

»Jeg ved nok, at han har skabt Landet nede ved Illinois, og at han ogsaa har skabt Missouri,« fortsatte den lille Pige. »Men dette Land her har vist en anden skabt, for det er ikke nær saa godt lavet. Han har jo helt glemt baade Vand og Træer.«

»Hvad siger Du om at bede lidt til Vorherre?« spurgte Manden helt forsagt.

»Det er jo ikke Aften endnu,« svarede hun.

»Ja, det gør ingen Ting; det er nok ikke helt

efter Reglerne, men det bryder han sig sikkert ikke noget om, kan Du tro. Kan Du nu ikke fremsige de Bønner, som Du plejede at sige hver Aften i Vognen, mens vi var paa Sletterne.«

»Hvorfor siger Du dem ikke selv?« spurgte Barnet med forundrede Øjne.

»Jeg kan ikke rigtig huske dem,« svarede han. »Jeg har ikke bedt selv, siden jeg var halv saa høj som denne Bøsse her. Men det er vist aldrig for sent at begynde paa at lære dem igen. Nu kan Du sige dem, saa skal jeg prøve paa at sige dem med, Slutningen kan jeg da altid sige, ved jeg.«

»Ja, men saa maa Du knæle ned, og det maa jeg ogsaa,« sagde hun og bredte Shawlet ud foran dem. »Og Du maa række dine Hænder op — saaledes; saa synes Vorherre bedre om det.«

Det var et sælsomt Syn, der nu saas midt paa den store Ødemark; men der var ikke andre end de tre Kondorer til at se paa det. Side om Side paa det smalle Shawl knælede de to vildfarne Vandrere, det lille pludrende Barn og den ældede barske Eventyrer. Hendes runde, barnlige Ansigt og hans ud-tærede, kantede vare begge hævede op mod den skyløse Himmel i inderlig Bønfaldelse til det frygtede Væsen, med hvem de her stod Ansigt til Ansigt; medens de to Stemmer — den ene spæd og klar, den anden dyb og grov, forenedes i Anraabelse om Barmhjertighed og Tilgivelse. Da Bønnen var endt, satte de sig atter i Læ af den store Sten, og her faldt Barnet til sidst i Søvn med Hovedet lænet op mod dets Beskytters brede Bryst. I nogen Tid vaagede han over hendes Slummer; men til sidst overvældedes ogsaa han af Søvn. I tre Dage og Nætter havde han ikke undt sig hverken Søvn eller

Hvile. Langsomt sænkede hans Øjelaag sig ned over de trætte, forvaagede Øjne, og Hovedet sank dybere og dybere ned paa hans Bryst, indtil hans graa Skæg blandedes mellem Barnets gyldne Lokker, og begge vare sunkne hen i den samme, dybe, drømmeløse Slummer.

Havde Vandreren holdt Øjnene aabne endnu en halv Time, vilde et sælsomt Syn have mødt hans Blik. Langt borte, i det fjerne, ved Saltslettens yderste Rand, hævede sig en lille Støvsky, fra først af meget ubetydelig og næppe at skelne fra Hcrisontens Dis, men efterhaanden højnende og bredende sig, indtil den fremtraadte som en tæt og skarpt afgrænset Taage. Denne Sky vedblev at tiltage i Størrelse, indtil det blev indlysende, at den kun kunde være bleven rejst af en vældig Flok fremdragende Skabninger.

Havde dette Syn vist sig paa et frugtbarere Strøg, vilde en Iagttager være kommen til den Slutning, at det, der nærmede sig, maatte være en af hine store Hjorder af Bisonokser, der græsse paa de udstrakte Prærier; men en saadan Formodning var helt umulig paa denne græsløse Ødemark. Alt som Støvskyen trak sig nærmere hen mod den ensomme Højde, hvorpaa de to vildfarne hvilede, fremtonede imidlertid de af Lærred overtrukne Vogne og Skikkelserne af væbnede Ryttere tydeligere og tydeligere gennem Støvtaagen, og Synet viste sig at være en stor Karavane, der drog ud mod det fjerne Vesten.

Men hvilken Karavane! Da det forreste af den havde naaet Bjærgenes Fod, var dens Bagtrop endnu ikke synlig i Horisonten. Tværs over den uhyre Slette strakte den sig som en bugtende Slange

med sine Vogne og Kærrer, Ryttere og gaaende, utallige Kvinder, der stavrede af Sted under deres Byrde, og Børn, der løb ved Siden af Vognene, eller kiggede frem under disses hvide Lærredsdække. Det var tydelig nok ikke nogen almindelig Udvandrer-skare, men snarere et helt Nomadefolk, der ved Omstændighedernes Magt var bleven tvungen til at søge sig et nyt Opholdssted.

Gennem den klare, stille Luft lød fra det vældige Tog en forvirret Larm af Hestevrinsken og Oksebøl, Menneskestemmer og Vognrummel, Hjulknirken og Børneskrig; men saa stærk og gennemtrængende, den end lød, var den dog ikke tilstrækkelig til at vække de to sovende Mennesker deroppe paa Højen.

Et Stykke foran Karavanen red en Snes eller flere alvorlige Mænd med jærnhaarde Ansigter og klædte i mørke, hjemmelavede Dragter samt væbnede med Rifler. Da de vare naaede til Højens Fod, gjorde de Holdt og begyndte at raadslaa med hinanden.

»Kilderne maa være til højre, mine Brødre,« sagde en af dem, en tæt klippet, glat barberet Mand med graasprængt Haar.

»Til højre for Sierra Blanca — saa vil vi naa Rio Grande,« sagde en anden.

»Frygt kun ikke for Vandmangel,« udbrød en tredje, »han, der fik Vandet til at springe ud af Klipperne, naar hans Tjener slog paa dem med sin Stav, vil heller ikke nu forlade sit udkaarne Folk.«

»Amen, Amen!« svarede hele Flokken.

De stod netop i Begreb med at ride videre, da en af de yngste og mest skarpsynede udstødte et Raab og pegede op til den stenede Høj, der

hævede sig tæt ved dem. Fra dens Top flagrede der noget ubestemmeligt rødt, som traadte tydeligt og skarpt frem mod de graa Klipper bag ved. Ved dette Syn strammede Rytterne Tøjlerne og fik travlt med at frigøre deres Rifler, medens andre Ryttere kom sprængende til for at bistaa Avantgarden. Ordet »Rødhud« lød fra alles Læber.

»Der kan ikke være Tale om Indianere her,« sagde den ældre Mand, som lød til at være deres Anfører. »Vi har passeret Pawneerne, og der findes ikke flere Stammer her, før vi er kommen over de store Bjerge.«

»Skal jeg gaa op og se, hvad det er, Broder Stangerson?« sagde en af Flokken.

»Og jeg! og jeg!« udbrod en fem—seks andre.

»Lad eders Heste blive tilbage her nede, saa vil vi vente paa jer,« svarede den ældre. I Løbet af et Par Minutter vare de unge Mænd sprungne af Hestene, havde bundet dem og vare paa Vej op ad den stejle Skraaning, der førte op til den Genstand, som havde vakt deres Opmærksomhed. Hastig og lydlost og med øvede Spejderes tilvante Dristighed og Behændighed stege de op. Deres Kammerater kunde nede fra Sletten se dem ile fra Klippestykke til Klippestykke, indtil deres Skikkelser tegnede sig mod Himlen. Den unge Fyr, der først havde gjort Alarm, gik i Spidsen. Pludselig saa hans Fæller ham hæve Armene, som om han var helt overvældet af Forundring, og da de vare komne op til ham, bleve de lige saa forbavsede ved det Syn, der mødte dem.

Paa det lille Klippegulv, der kronede den nøgne Høj, hævede der sig en enkelt kolossal Rullesten, og op mod denne Sten laa der en høj Mand, langskæg-

get og med haarde Træk, og saa mager at alle hans Knogler kom til Syne under Huden. Hans rolige Ansigt og regelmæssige Aandedrag viste, at han laa i dyb Søvn. Ved hans Side laa der et lille Barn med de runde, hvide Arme slynget om hans brune, sene Hals og det gullokkede Hoved hvilende paa hans grove Kappes Krave. Hendes røde Læber vare halvt aabne, saa at de smaa, snehvide Tænder kom til Syne indenfor, og et fornøjet Smil dvælede paa de barnlige Træk. Paa de smaa buttede Fødder havde hun pæne hvide Strømper og nydelige Sko med blanke Spænder, og dette tillige med hendes øvrige smukke og rene Dragt dannede en sælsom Modsætning til hendes Ledsagers grove, plettede Klædning. Paa det øverste af Stenen oven over dette underlige Par stod tre gravitetiske Kondorer, der ved Synet af disse ny Gæster udstødte vrede Skrig og derefter flagrede langsomt bort.

Disse uhyggelige Skrig vækkede de to sovende, der forvirrede stirrede omkring sig. Manden rejste sig vaklende og med Møje og saa ned paa Sletten, der havde været saa øde, da Sønnen overvældede ham, men som nu var bleven fuld af Liv ved denne vældige Skare Mennesker og Kvæg. Hans Ansigt antog et Udtryk af Tvivl og Vantro, idet han stirrede og gned sine Øjne med de knoglede Hænder.

»Dette her er nok, hvad Folk kalder Syner eller saadan noget,« mumlede han. Barnet havde ogsaa rejst sig op og stod og holdt ham i Kappen; hun sagde intet, men saa sig omkring med Barnets undrende, spørgende Nysgerrighed.

Den frelsende Flok fik imidlertid snart de to vildfarne overbevist om, at det ikke var noget Drømmesyn, de saa. En af dem tog den lille Pige

og løftede hende op paa Skulderen, medens to andre støttede hendes udtærede og udmattede Ledsager og hjalp ham ned til deres Vogne.

»Mit Navn er John Ferrier,« forklarede Vandreren, »jeg og den lille dér er de eneste, som er tilbage af en og tyve Mennesker; alle de andre er døde af Hunger og Tørst der nede mod Syd.«

»Er det Deres Barn?« spurgte en af Mændene.

»Ja, nu er hun det vel, antager jeg,« svarede han lidt trodsig; »hun tilhører vel mig, fordi jeg har frelst hende; ingen skal tage hende fra mig, fra i Dag af er hun Lucy Ferrier. Men hvem er ellers I?« fortsatte han og skottede med Nysgerrighed til sine drabelige, solbrændte Redningsmænd; »det ser jo ud til, at I er lige saa mange som et helt Folk.«

»Ja, lige ved ti Tusinde,« sagde en af de unge Mænd; »vi er Guds forfulgte Børn -- de af Englen Merona udvalgte.«

»Dem har jeg aldrig hørt Tale om,« sagde Vandreren. »Det lader til, at han har udvalgt sig en svær Mængde.«

»Spot ikke med det, som er helligt,« sagde den anden strengt. »Vi er af dem, der tror paa de hellige Skrifter, indgravede med ægyptiske Skriftegn paa Plader af drevet Guld, dem, der i Palmyra blev overgivet i den hellige Joseph Smiths Hænder. Vi er komne fra Nauvoo i Staten Illinois, hvor vi havde grundlagt vort Tempel: men vi er dragne derfra for at opsøge os et Tilflugtssted, hvor Voldsmanden og de ugudeliges Haand ikke kan naa os, selv om vi skal drage ind i Ørkenens Hjerter for at finde det.«

Navnet Nauvoo vakte tydelig nok John Ferriers

Erindring. »Nu forstaar jeg jer,« sagde han. »I er altsaa Mormonerne.«

»Ja, vi er Mormonerne,« svarede de andre som med een Røst.

»Og hvor drager I nu hen?«

»Det ved vi ikke. Guds Haand, i Skikkelse af vor Profet, leder os af Sted. Ham maa Du nu føres frem for; han skal sige, hvad der skal gøres ved Dig.«

De havde nu naaet Klippens Fod og bleve der omringede af de forreste af Pilegrimene — blege Kvinder med ydmyge Lader, stærke, muntre Børn og strenge, alvorlige Mænd. Alle udstødte høje Raab af Forbavselse og Medlidenhed, da de saa det underlige Par. Imidlertid standsede deres Eskorte ikke, men red videre, fulgt af en stor Skare af de andre Mormoner, indtil de naaede en Vogn, der udmærkede sig frem for de andre ved sin Størrelse og sin flottere Udstyrelse. Den var ogsaa forspændt med seks Heste, medens de andre maatte nøjes med to eller højst fire.

Ved Siden af Kusken sad der en Mand, der ikke kunde være mere end tredive Aar gammel, men hvis svære Hoved og resolute Udtryk tydelig betegnede ham som Fører. Han sad og læste i en Bog med brunt Læderbind; men da Skaren nærmede sig, lagde han den bort og lyttede opmærksomt til Mændenes Beretning om, hvad der var hændet. Derpaa vendte han sig til de to vildfarne.

»Skulle vi tage eder med os,« sagde han med højtidelig Røst, »da kan dette kun ske, naar I ville antage den samme Tro, som vi have. Vi ville ikke taale nogen Ulve i vor Fold. Langt bedre vilde det være, at eders Ben laa og blegedes her paa

Ødemarken, end at det skulde vise sig, at I bleve den lille Raaddenskabs Plet, der med Tiden ødelagde hele Frugten. Vilde I drage med os paa disse Vilkaar?»

»Jeg er parat til at tage med jer, paa hvad Vilkaar I forlanger,« sagde Ferrier med et saadant Eftertryk, at de alvorlige Ældste ikke kunde undertrykke et Smil. Kun Føreren bevarede sit haarde, strenge Udtryk.

»Tag ham, Broder Stangerson,« sagde han, »giv ham Føde og Drikke og Barnet ligervis; lad det ogsaa blive din Gerning at lære ham vor hellige Tro. Vi have dvælet her længe nok. Fremad! Af Sted, af Sted til Zion!«

»Af Sted, af Sted til Zion!« raabte Mormonskaren, og Ordene forplantede sig ned gennem den lange Karavane, idet de gentoges fra Mund til Mund, indtil de døde hen i en svag, dump Mumlen i det fjerne. Med Piskesmæld og Hjulknirken satte de store Vogne sig atter i Bevægelse, og snart bugtede det lange Tog sig paa ny hen over Sletten. Den Ældste, til hvis Omsorg de to vildfarne bleve betroede, førte dem hen til sin Vogn, hvor et Maaltid allerede vente dem.

»Her maa I nu blive,« sagde han. »Om nogle faa Dage vil I nok være kommen til Kræfter igen efter jeres Genvordigheder. Men husk nu paa, at I fra nu af og i al Evighed tilhører vort Samfund og maa bekende jer til vor Tro. Brigham Young har sagt det, og han har talet med Joseph Smiths Stemme, som er Guds Røst!«

Andet Kapitel.*Utahs Blomst.*

Her er ikke Stedet til at fortælle om alle de Prøvelser og Genvordigheder, som de udvandrende Mormoner maatte udstaa, før de kom til deres endelige Bestemmelsessted. Fra Mississippis Bredder og til Rocky Mountains vestlige Skraaninger havde de slæbt sig frem med en Udholdenhed og Energi, der søger sit Sidestykke i Historien. De vilde Indianere og de vilde Dyr, Hunger, Tørst, Udmattelse, Sygdom — enhver Forhindring, som Naturen kunde lægge dem i Vejen — alt var bleven overvunden med ægte angelsaksisk Udholdenhed og Haardførhed. Dog havde den lange Rejse og de sammendyngede Rædsler rystet selv de haardeste af Mændene, og der var ikke een, som ikke faldt paa sine Knæ for at opsende en dybtfølt Tak til Gud, da de skuede Utahs brede Dalstrøg badet i Sollys udbredt for deres Fødder og hørte af deres Førers Mund, at dette var det forjættede Land, og at disse jomfruelige Agre nu skulde være deres, saa længe Jorden stod.

Brigham Young viste straks, at han var en dygtig Administrator saa vel som en fast og bestemt Hersker. Der blev optaget Kort og udført Tegninger, efter hvilke den fremtidige Stad skulde opføres. Al Jorden blev delt i Farme af forskellig Udstrækning, der bleve tildelte de agerdyrkende Familier, saaledes at Farmens Størrelse kom til at staa i Forhold til Familiens. Købmanden fik sin Butik, Haandværkeren sit Værksted, hver med sine Kunder — alle bleve satte i Arbejde, og ingen blev uforsørget.

Paa Stadens Grund fremvoksede Gader og Pladser som ved Trolddom, paa Agerjorden blev der drænet og indhegnet, plantet og ryddet, og da den næste Sommer kom, bølgede alle Marker med rig og gylden Afgrøde. Alt lod til at lykkes paa dette ny Bosted; men fremfor alt blev dog det store Tempel, som de havde lagt Grunden til midt i Byen, stadig højere og anseligere. Fra Dagningens første Rødmen og til Tusmørkets Slutning tav Hamrenes Klappen og Savenes Hvæsen ikke et eneste Øjeblik i det store Mindesmærke, som Udvandrerne oprettede til hans Ære, som havde ført dem frelst hertil gennem alle Farer.

John Ferrier og den lille Pige, der havde delt hans Skæbne og var bleven antaget af ham som Datter, ledsagede Mormonerne til Maalet for deres Pilgrimsgang. Den lille Lucy Ferrier fik en meget fornøjelig Rejse i den Ældste Stangersons store Vogn, et Tilflugtssted, som hun delte med Mormonens tre Hustruer og med hans Søn, en forvoven og fremmelig Dreng paa tolv Aar. Med Barnets Sorgløshed og elastiske Sind overvandt hun hurtig og fuldkommen Sorgen over Moderens Død, blev snart Kvindernes Kæledægge og følte sig inden lang Tids Forløb som hjemme i det bevægelige Lærredshus.

Saa snart Ferrier var kommen til Kræfter efter de ustandne Lidelser, viste han sig som en meget nyttig Vejviser og en udmærket Jæger, og saa hurtigt vandt han sine ny Fællers Beundring og Tillid, at det, saa snart de havde naaet deres Bestemmessted, eenstemmig blev vedtaget, at han skulde have lige saa stor og frugtbar en Farm, som de bedste af Brødrene, saa at kun Young selv, samt

Stangerson, Kemball, Johnston og Drebber, som vare de fire mest ansete Ældste, fik den større og bedre.

Paa den Jord, der saaledes blev ham til Del, opførte John Ferrier sig et anseligt Træhus, der i de paafølgende Aar modtog saa mange Tilbygninger, at det blev til en rummelig og stolt Gaard. Han var en Mand med et praktisk Greb paa Livet, akkurat, med hvad han tog sig for, og sjælden nævenyttig. Hans Jærnhelbred satte ham i Stand til at arbejde med sin Jord fra tidlig Morgen til sildig Aften; derfor var ingen Farm saa vel dyrket som hans, og derfor fik han altid et rigt Udbytte af den. Efter de første tre Aars Forløb var han betydelig mere velstaaende end sine Naboer, efter seks Aars Forløb var han allerede en rig Mand, og da tolv Aar vare gaaede, fandtes der i hele Saltsøstaden kun en 5—6 Familiefædre, der i Velstand kunde maale sig med ham. Fra den store Saltvandsindsø og til det fjerne Wahsatch Bjerge var intet Navn saa godt kendt og anset som John Ferriers.

Kun i een Henseende, men ogsaa kun i een, stødte han an mod sine Troesfæller. Ingen Grunde eller Overtalelser kunde formaa ham til at anskaffe sig en Samling Hustruer efter sine Medbrødres Skik. Han gav aldrig nogen Grunde for sin vedholdende Vægring, men nøjedes med haardnakket og ubøjelig at holde fast ved sin Beslutning.

Der var nogle, som beskyldte ham for Lunkenhed i hans ny antagne Religion, medens andre mente, at det var Gerrighed og Modvilje mod de forøgede Udgifter, som en større Husholdning vilde medføre, der saa afgjort lod ham foretrække den enlige Stand. Atter andre talte om en tidligere Kærlighed, om en gulløkket Jomfru, der i sin fag-

reste Ungdom ved den ubarmhjertige Død var bleven ham berøvet derovre ved Atlanterhavets Kyster. Hvad nu end Grunden var, saa vedblev Ferrier at leve som Pebersvend. I alle andre Henseender derimod fulgte han strengt sin ny Religions Forskrifter og fik Ord for at være en rettroende og meget retsindig Mand.

Lucy Ferrier voksede op derinde i det store Træhus og hjalp trolig sin Adoptivfader i aile hans Foretagender. Bjergenes friske Pust og Fyrretræernes balsamiske Luft traadte i Moders og Barnepigens Sted for den unge Pige, og alt som Aarene gik, blev hun højere og stærkere, hendes Kinder mere rødmussede, og hendes Fjed mere elastiske. Mangen vejfarende, der passerede Hovedlandevejen, som gik lige forbi Ferriers Farm, følte længst forglemte Tanker genopvækkes i sit Sind, naar han saa den smidige, ungdommelige Kvindeskikkelse ile langs med Hvedeagren eller mødte hende, naar hun kom ridende paa sin lodne Bjærghest, som hun styrede med al den Lethed og Gratie, der er ejendommelig for disse Vestens Naturbørn.

Saa udfoldede Knoppen sig til Blomst, og det samme Aar, da hendes Fader var naaet til at blive den rigeste af alle mormonske Farmere, saa hende som den smukkeste, friskeste og mest yndefulde Pige, der var at finde paa hele Pacifik-Skraaningen. Imidlertid var det ikke Faderen der først opdagede, at Barnet havde udviklet sig til Kvinde; sligt ses jo sjælden først af de nærmeste. Denne gaadefulde Forvandling sker altfor umærkelig og gradvis, til at den kan maales Dag for Dag. Sidst af alle mærker dog Ungmøen selv den; tit gaar den først op for hende, naar Klangens i en Røst eller Tryk

af en Haand, faar hendes Hjærte til at bæve, og hun med en Blanding af Stolthed og Frygt fornemmer, at en ny, sælsom og større Natur er vakt til Live i hendes Sjæl. Der er kun faa, som ikke kunne genkalde sig hin bestemte Dag og erindre hin lille Hændelse, der indvarslede et nyt Livs Dagning for dem.

Hvad Lucy Ferrier angaar, da var denne Hændelse i og for sig alvorlig nok uanset dens Indflydelse paa hendes fremtidige Skæbne og mange andres foruden.

Det var en varm Juni Morgen, og de sidste Dages Hellige havde lige saa travlt, som de Bier, hvis Kube de havde valgt til deres Emblem; fra Markerne saa vel som fra Gaderne opsteg den samme Summen — Tegnet paa Flid og Røre. Ned ad de støvede Landeveje traskede lange Karavaner af tungt belæssede Mulddyr, der alle satte Kursen mod Vest; thi Guldfeberen var brudt ud i Kalifornien, og Vejen dertil fra de østlige Stater gik gennem Guds Udvalgtes Stad. Store Drifter af Faar og Stude bleve drevne ind mod Staden fra de omliggende Græsgange, og mellem dem saa man nu og da trætte Udvandrertog, i hvilke Folk og Heste vare lige udmattede af den endeløse Rejse.

Gennem denne brogede Sværm galloperede Lucy Ferrier, idet hun med en øvet Rytterskes fuldendte Færdighed styrede Hesten udenom og ind imellem de mange Forhindringer, medens hendes friske Ansigt blussede af Anstrengelsen, og hendes lange nøddebrune Haar flagrede efter hende. Hun havde et Ærinde fra sin Fader at udrette inde i Byen og sprængte nu derind, i fuld Fart med Ungdommens hele Frygtløshed, som hun havde gjort

saa mange Gange før, idet hun kun tænkte paa sit Ærinde og paa, hvorledes hun skulde udføre det. De støvede Rejsende stirrede forbavsede efter hende, og selv de ubevægelige Indianere, der vare paa Vejen til Staden med deres Pelsværk, lod deres sædvanlige Stoicisme fare og undredes over den Skønhed, som ogsaa de fandt i den unge Piges »blege« Ansigt.

Hun var allerede naaet ind til Byens yderste Huse, da hun fandt Vejen helt spærret af en meget stor Drift Kvæg, der blev dreven til Torvs af en 5—6 vildt udseende Hyrder ude fra Prærierne. I sin Utaalmodighed forsøgte hun at forcere denne Forhindring ved at drive Hesten ind igennem en lille Aabning i Driften. Men næppe var hun kommen herind, før Flokken lukkede sig sammen om hende, og hun fandt sig nu tæt indeklemmt mellem den langsomt fremadskridende Strøm af langhornede Okser med prustende Næsebor og vilde Øjne.

Tilvant og fortrølig, som hun var med Kvægets Behandling, blev hun dog slet ikke urolig over denne Situation, men benyttede sig med stor Paa-passenhed af enhver Lejlighed, der tilbød sig, til at drive Hesten et lille Stykke frem gennem Flokken, i det Haab, at hun nok til sidst vilde slippe ud af den. Men uheldigvis kom en af Oksernes lange Horn, enten det nu var tilfældig eller forsætligt, i ublid Berøring med Hestens Flanke og gjorde Dyret helt vildt. Prustende af Raseri stejlede den lige i Vejret, kastede sig ned igen, slog bag op og kastede sig frem og tilbage med en Voldsomhed, der vilde have gjort enhver mindre øvet Rytter til Græsrytter. Situationen blev nu yderst farlig; thi enhver Be-

vægelse af det rasende Dyr bragte det i Berøring med Hornene og ophidsede det til fornyet Raseri. Det var kun ved de yderste Anstrengelser, at den unge Pige kunde holde sig fast i Sadlen, og faldt hun af, da betød det det samme som en skrækkelig Død under de ustyrlige og forskræmte Dyrs Klove.

Med sit praktiske Blik saa Lucy Ferrier tydelig Farens hele Udstrækning, og vel vedblev hun at bevare sin Aandsnærværelse, men hendes Kræfter begyndte stærkt at mindskes, og halvkvalt, som hun var af den tætte Støvsky fra de urolige Dyr, maatte hun snart være bleven nødt til at give tabt i Kampen, hvis ikke en venlig Røst ved hendes Side opmuntrende havde tilraabt hende et Tilsagn om snarlig Hjælp. I det samme pressede en Rytter sig ind imellem Okserne og en kraftig og brunet Haand greb Hesten ved Bidslet, tvang den til at være rolig og ledede den med et kraftigt Greb ud gennem Driften.

»De har da ikke taget nogen Skade, Miss?« spurgte hendes Redningsmand ærbødig.

»Hun saa op i hans mørke, vilde Ansigt og lo lidt overmodig. »Nej, jeg blev blot noget forskrækket,« svarede hun. »Hvem skulde ogsaa have troet, at Poncho kunde blive saa tosset af at se en Flok Køer?«

»Det var rigtignok en Guds Lykke, at De holdt Dem i Sadelen,« sagde den anden med stor Inderlighed. Han var en høj, ung Mand med et noget vildt Ansigt, var klædt i en Jægers simple Dragt, havde en lang Riffel slængt over Skulderen og red paa en svær, rødskimlet Hingst. »Jeg kan tænke, De er John Ferriers Datter,« bemærkede han, »jeg saa Dem ride ud af han Gaard. Naar

De kommer hjem, saa spørg ham, om han kan huske Jefferson Hopes fra St. Louis. Hvis han er den Ferrier, jeg tænker paa, saa var hans Fader og min meget gode Venner.«

»Kunde De ikke lige saa godt selv komme og spørge om det?« spurgte hun lidt mut.

Det lod til, at den unge Mand blev meget fornøjet ved denne halve Indbydelse; thi hans mørke Øjne skinnede af Glæde. »Jo, det skal jeg gøre,« sagde han, »vi har nu været oppe mellem Bjærgene i over to Maaneder, og ser just ikke videre pæne ud til at gøre Visit; men han maa saa tage os, som han finder os.«

»Han har meget at takke Dem for, og jeg lige saa,« svarede hun; »han holder urimelig meget af mig, og hvis Køerne havde trampet mig ned, saa havde han aldrig forvundet det.«

»Ja, jeg heller ikke,« sagde hendes Redningsmand.

»De! — Det synes mig dog, at det kunde være Dem saa temmelig ligegyldigt — De kender os jo ikke engang.«

Den unge Jægers mørke Ansigt blev saa blussende rødt over denne Bemærkning, at Lucy Ferrier ikke kunde lade være at le højt.

»Nu, det var ikke saaledes ment,« sagde hun igen; »nu er De naturligvis vor Ven. Men kom saa og besøg os; nu maa jeg af Sted, ellers vil Fader nok ikke en anden Gang betro mig noget Ærinde. Farvel!«

»Farvel,« svarede han, idet han løftede paa sin bredskyggede Straahat og greb hendes lille Haand. Hun kastede sin Hest omkring, gav den et Rap med

Ridepirken og sprængte af Sted i en bølgende Støvsky ned ad den brede Vej.

Den unge Jefferson Hope red videre med sine Kammerater, mørk og tavs. Han og de havde været oppe mellem Nevada Bjærgene for at søge efter Sølv, og vare nu paa Tilbagevejen til Saltsøstaden, hvor de haabede at kunne rejse saa mange Penge, at de kunde begynde at bearbejde nogle Aarer, som de havde opdaget. Han havde været lige saa opsat paa denne Forretning som nogen af de andre, indtil denne Hændelse pludselig havde draget hans Tanker andet Steds hen. Synet af den unge, skønne Pige, saa frisk og frejdig som Bjærgenes Luftning, havde rørt op i hans ildfulde, utæmmede Hjærte og det lige ned til dets Bund. Da hun var forsvundet for hans Blik, forstod han, at han nu stod ved et Vendepunkt i sit Liv, og at hverken Sølvmine-Spekulationer eller noget andet nogen Sinde kunde blive af saa stor Betydning for ham som dette Møde. Kærligheden, der saa pludselig var bleven tændt i hans Hjærte, var ikke Ynglingens hastige, foranderlige Forelskelse, men den viljestærke, fyrige Mands vilde, alt betagende Lidenskab. Han havde hidtil været vant til, at alt, hvad han begyndte paa, lykkedes for ham, og han svor nu ved sig selv, at dette heller ikke skulde fejle for ham, hvis da ellers menneskelige Anstrengelser og Udholdenhed kunde nytte noget over for en Kvindes Følelser.

Han besøgte John Ferrier samme Aften og mange Gange senere, saa at han snart blev en vel kendt og vel set Gæst paa Gaarden. John, der var lukket inde i sin Dal og fuldstændig optaget af sit Arbejde, havde i de sidste tolv Aar kun haft liden Lejlighed til at høre Nyt fra den øvrige Verden.

Dette var Jefferson Hope imidlertid Mand for at raade Bod paa, og han forstod at afgive sine Beretninger paa en saadan Maade, at de kom til at interessere baade Lucy og hendes Fader. Han havde været Nybygger i Kalifornien og kunde fortælle mange mærkelige Historier, om store Formuer, der vare vundne paa faa Dage, men lige saa hurtig tabte i hine vilde Nydannelses Tider. Han havde ogsaa været Spejder i Indianerkrigene, Bæverfanger, Sølvminesøger og Jordspekulant — naar og hvor som helst der tilbød sig vovelige Bedrifter og spændende Eventyr, havde Jefferson Hope meldt sig som Deltager.

Det varede ikke længe, før han var bleven den gamle Farmers Yndling, og John blev ikke træt af at berømme hans Bedrifter og rose hans Dygtighed. Ved saadanne Lejligheder tav Lucy gerne stille, men hendes blussende Kinder og straalende, lykkelige Øjne viste dog tydelig, at hendes unge Hjerte ikke længer tilhørte hende selv alene. Det er muligt, at hendes ærlige Fader ikke lagde Mærke til disse Symptomer, men de bleve ikke skjulte for den Mand, der havde vundet hendes Kærlighed.

En Sommeraften kom han galopperende ned ad Vejen og holdt Hesten an ved Leddet. Hun stod i Døren og kom ud for at møde ham; han kastede da Tømmen over Ledstolpen og skyndte sig hen imod hende.

»Nu tager jeg af Sted, Lucy,« sagde han, idet han tog begge hendes Hænder i sine og stirrede hende med Ømhed ind i det rødmende Ansigt. »Endnu vil jeg ikke spørge Dig, om Du vil følge med mig; men vil Du være rede til at følge mig, naar jeg kommer næste Gang?«

»Og naar vil det saa blive?« spurgte hun blussende og leende.

»Om et Par Maaneder i det højeste — saa vil jeg komme og bede om at faa Dig med, min elskede. Der er ingen, som kan stille sig imellem os.«

»Ja, men hvad tror Du, Fader vil sige?« spurgte hun.

»Han har givet sit Samtykke, i Fald det gaar godt med Minerne, og det frygter jeg slet ikke for.«

»Nu, ja, naar Du og Fader allerede har ordnet det altsammen imellem jer, saa har jeg jo ikke noget at sige dertil,« sagde hun skælmsk. Men han tog hende i sine stærke Arme, og hun lagde Hovedet op mod hans brede Bryst.

»Gud ske Lov,« sagde han med en af Glæde og Bevægelse uklar Stemme, idet han bøjede sig ned og kyssede hende. »Saa er det da afgjort. Jo længere jeg bliver her, desto vanskeligere bliver det for mig at komme bort; de andre vente ogsaa paa mig dernede i Canoen, derfor Farvel, min egen søde Pige — Farvel. Om to Maaneder har Du mig her igen.«

Med disse Ord rev han sig fra hende, kastede sig paa Hesten og galopperede bort i rasende Fart uden en eneste Gang at se sig tilbage, som om han var bange for, at hans Beslutning om at rejse bort vilde rokkes, hvis han blot en eneste Gang endnu saa et Glimt af hende, som han maatte lade blive tilbage.

Hun blev staaende ved Leddet og stirrede efter ham, indtil han forsvandt for hendes Blik. Saa gik hun tilbage til Gaarden og følte sig som den lykkeligste Pige i hele Utah.

Tredje Kapitel.

John Ferrier taler med Profeten.

Tre Uger vare forløbne, efter at Jefferson Hope og hans Kammerater havde forladt Saltsøstaden, og John Ferrier tænkte med et tungt Hjerte paa, at Tiden nærmede sig, da den unge Mand vilde komme tilbage og berøve ham hans Plejedatter. Dog var det ham en Slags Trøst i Sorgen at se, hvorledes Lucys Ansigt straaede af Lykke og Glæde, hver Gang hendes elskede kom paa Tale. John havde forlængst i sit inderste Hjerte fattet den faste Beslutning, at ingen nogen Sinde skulde faa ham til at give sin Plejedatter til en Mormon; thi et saadant Ægteskab betragtede han som slet intet Ægteskab og dertil som en Skam og Vanære. Hvad han saa monne tænke om de mormonske Læresætninger — paa dette Punkt var han ubøjelig. Imidlertid maatte han tie stille med, hvad han tænkte; thi at komme frem med en kættersk Mening var i hine Dage en saare farlig Sag i de sidste Dages Helliges Land.

Ja, en meget farlig Sag — saa farlig, at endog de mest ansete Hellige kun i deres Lønkammer og med den sagteste Stemme turde fremhviske deres Meninger om Religionen, at ikke noget af det, der undslap deres Læber, skulde blive misforstaaet, mistydet eller forvansket og bringe en hurtig Gengældelse ned over dem. Forfølgelsens Ofre vare nu selv paa deres egne Enemærker blevne til Forfølgere, og det de mest uskaansomme, som tænkes kunde. Hverken Seville's Inkquisition, Tysklands Vehmgericht

eller de italienske hemmelige Selskaber vare i Stand til at sætte et saa frygteligt Hævnens Maskineri i Bevægelse, som det, der nu kastede en sort Skygge over Utahs Stat.

Dets Usynlighed og det mysteriøse, som stod i Forbindelse med det, gjorde dets Virkninger dobbelt frygtelige. Det syntes at være allestedsnærværende og alvidende, og dog var det hverken til at se eller høre. Det Menneske, der stillede sig fjendtlig over for Kirken, forsvandt pludseligt og sporløst — ingen vidste, hvor han var blevet af, eller hvad der var vederfaret ham. Hans Koner og Børn ventede paa ham hjemme; men ingen Fader kom nogen Sinde tilbage for at meddele dem, hvad hans hemmelige Dommere havde gjort ved ham. Et uoverlagt Ord eller en ubesindig Handling blev fulgt af Tiltetgørelse, og dog kendte ingen det mindste til den skrækkelige Magt, som svævede over dem. Intet Under, at Folk gik omkring i Frygt og Bæven, og at man ikke, selv midt ude paa Ødemarken, turde fremhviske de Tvivl og trykkende Tanker, som knugede dem.

Fra først af blev denne ubestemte og dog frygtelige Magt kun bragt i Anvendelse mod de frafaldne, der efter at have antaget den mormonske Tro ønskede at forandre eller forlade den; men snart udvidedes Omraadet for dens Virken.

Forsyningen af voksne Kvinder truede med at blive for sparsom, og Flerkoneri uden en Beholdning af Kvinder at tage af var kun en tom Læresætning. Men nu begyndte der at sprede sig sælsomme Rygter — Rygter om myrdede Emigranter og plyndrede Lejre i Egne, hvor der aldrig var bleven set Indianere. Nye Kvinder viste sig i de

Ældstes Harem'er — Kvinder, der græd og sygnede hen af Sorg, og som i deres Ansigter bare Spor af en ubetvingelig Rædsel. Vandrere, der vare blevne forsinkede ude mellem Bjærgene, fortalte om Bander af væbnede Mænd, der maskerede og lydløse sneg sig forbi dem i Mørket. Disse Fortællinger og Rygter antog fast Form og Skikkelse. blev fortalte og genfortalte, indtil der vedhæftedes dem kendte Navne, og endnu den Dag i Dag gyser den en-somme Vestens Nybygger, naar Daniter-Banden eller de hævnende Engle komme paa Tale.

Det fulde Kendskab til den Organisation, som bevirkede saa frygtelige Resultater, tjente mere til at forhøje end formindske den Rædsel, som den indgød. Ingen vidste imidlertid, hvem der var Medlem af dette ryggesløse Selskab, thi Navnene paa Deltagerne i de blodige Voldshandlinger, der øvedes i Religionens Navn, blev holdte omhyggelig hemmelig. Den Ven, hvem man betroede sin Tvivl om Profeten og hans Mission, var maaske en af dem, der om Natten aabenbarede sig med Ild og Sværd for at udøve en skrækkelig Hævn. Derfor frygtede enhver for sin Næste, og ingen vovede at tale om de Ting, der laa ham mest paa Sinde.

En smuk Morgenstund stod John Ferrier i Begreb med at tage ud til sine Hvedemarker, da han hørte Løddet blive aabnet, og da han saa ud igennem Vinduet, fik han Øje paa en svær, lyshaaret, midaldrende Mand, der kom gaaende ned ad den lille Allé, som førte fra Vejen til Gaarden. Han fik straks en hjerteknugende Fornemmelse ved dette Syn; thi Manden var ingen anden end den store Brigham Young i egen høje Person.

Beklemmt af stor Ængstelse — thi han vidste,

at dette Besøg ikke varslede ham noget godt — løb Ferrier hen til Døren for at tage imod Mormonernes store Overherre. Denne tog imidlertid med megen Kulde mod hans Hilsen og fulgte ham med et meget strengt Udtryk i Ansigtet ind i Dagligstuen.

»Broder Ferrier«, sagde han, idet han satte sig ned og saa skarpt paa Farmeren ud under de lyse Øjenvipper, »de sande Troende have vist sig som dine velsindede Venner. Vi opsamlede Dig, da Du laa døende af Sult i Ørkenen, vi delte vor Føde med Dig og førte Dig velbeholden til det forjættede Land; her gav vi Dig en rigelig og frugtbar Lod og tillod Dig at vorde rig under vor Beskyttelse. Er det ikke saa?«

»Jo, det er sandt,« svarede John Ferrier.

»Til Gengæld for alt dette krævede vi kun een Ting af Dig: at Du skulde antage den sande Tro og overholde dens Forskrifter nøje, i et og alt rette dig efter deres Skikke. Dette lovede Du at gøre; men hvis det almindelige Rygte taler sandt, da har Du ikke holdt, hvad Du lovede.«

»Og hvormed har jeg da forbrudt mig?« spurgte Ferrier, og slog ud med Hænderne for at give sine Ord større Eftertryk. »Har jeg ikke bidraget til det fælles Fond? Har jeg ikke besøgt Templet? Har jeg ikke —?«

»Hvor er dine Hustruer?« spurgte Young og saa sig omkring. »Kald dem ind, at jeg kan hilse paa dem.«

»Sandt nok, jeg har ikke taget til Ægte,« svarede Ferrier. »Men Kvinderne vare kun faa, og der var mange, som havde større Krav paa dem end jeg. Desuden var jeg jo ikke nogen enlig

Mand; jeg havde min Datter, der kunde overtage en Husmoders Gerning.«

»Det er netop om denne Datter, jeg ønsker at tale med Dig,« sagde Mormonernes Profet og Overherre. »Hun er vokset op og er bleven Utahs Blomst; derfor har hun fundet Naade for mange af deres Øjne, der høre til vor Menigheds ypperste.«

John Ferrier vaandede sig indvendig.

»Jeg hører Historier om hende, som jeg nødig vil tro — Historier om, at hun har bunden sig til en Hedning; men det maa sikkerlig kun være onde Tungers Sladder. Hvorledes lyder det trettende Bud i den hellige Joseph Smiths Lovbog: »Lad enhver Jomfru af den sande Tro ægte en af de Udvalgte; thi ægter hun en Hedning, da begaar hun en Synd, der aldrig kan tilgives.« Men naar det lyder saaledes i vor Lov, da er det jo umuligt, at Du, der bekender Dig til den hellige Tro, kan tillade din Datter at overtræde den.«

John Ferrier gav intet Svar; men han stod og pillede nervøst ved sin Ridepisk.

»Paa dette ene Punkt skal hele din Tro prøves — saaledes er det blevet besluttet i de fires helliges Raad. Pigen er ung, og vi ville ikke have hende til at ægte graa Haar, ej heller ville vi formene hende at gøre sit Valg. Vi Ældste besidde mangan ung Hind, men vi maa ogsaa sørge for vore Børn. Stangerson har en Søn, og Drebber har en Søn, og baade denne og hin vil med stor Glæde byde din Datter velkommen til deres Hus. Lad hende vælge imellem dem; de ere unge og rige og af den rette Tro. — Hvad siger Du nu hertil?«

Ferrier sad tavs en Stund med rynkede Bryn.

»I vil vel forunde os lidt Betænkningsstid,« sagde

han til sidst. »Min Datter er meget ung — hun er næppe endnu moden til Ægteskab.«

»Hun skal faa en Maaned at betænke sig i,« sagde Young og stod op. »Naar den er forløben, skal hun give os sit Svar.«

Han var allerede kommen til Dørtærskelen, da han vendte sig om med blussende Ansigt og flammende Øjne. »Det var bedre for dig, John Ferrier,« tordnede han, »at Du og hun nu laa som blegede Skeletter paa Sierra Blanca, end at Du prøver paa at stille din svage Vilje mod de hellige fires Beslutning.«

Med en truende Haandbevægelse vendte han sig og gik videre, og Ferrier hørte hans tunge Trin trampe op ad den stenbelagte Sti.

Farmeren satte sig ned, støttede Albuerne paa Knæerne, lagde Hovedet i Hænderne og gav sig til at grunde over, hvorledes han skulde faa dette sagt til sin Datter, da en blød Haand berørte hans Kind. Han skottede op og saa, at det var hende, der sagte var traadt hen til hans Side. Et eneste Blik paa hendes blege, forskræmte Ansigt viste ham tydeligt, at hun havde hørt alt det, der var foregaaet.

»Jeg kunde ikke gøre for det,« sagde hun som Svar paa hans stumme Spørgsmaal. »Han raabte, saa det kunde høres over hele Huset. Aah, Fader, Fader, hvad skal vi dog gøre?«

»Vær nu kun ikke altfor angest,« sagde han beroligende, idet han trak hende nærmere til sig, og lod sin barkedede Haand glide kærtegnende ned over hendes brune Haar. »Vi skal nok se at finde paa Raad. Du har vel ikke synderlig Lyst til nogen af disse to Fyre — vel? — Og Du holder vel endnu lige meget af den anden, Du ved nok — ikke?«

En sagte Hulken og et Tryk af hendes Haand var det eneste Svar.

»Ja, naturligvis, det kan jeg jo nok tænke, og jeg kunde da heller ikke lide at høre andet. Han er en flink Fyr, og saa er han tilmed en Kristen, og det er mere, end man kan sige om disse Mennesker her, trods al deres Beden og Præken. I Morgen tidlig afgaar der en Flok Minearbejdere herfra til Nevada, og jeg skal da se at faa sendt Bud med dem til ham om, hvorledes Sagerne staar. Hvis jeg ellers kender ham rigtig, vil det ikke vare ret længe, før vi har ham her hos os — det vil nok gaa med Telegraffart, kan Du tro.«

Lucy lo gennem Taarerne ad Faderens Udtryk.

»Naar han kommer, saa vil han nok finde paa en Udvej. Men det er for Dig, jeg er mest bange, Fader. Man hører jo saadanne skrækkelige Historier om dem, der sætter sig op imod Profeten — der hænder dem altid noget frygteligt.«

»Ja, men vi har jo dog ikke sat os op imod ham endnu,« svarede Faderen, »og det er da altid tidlig nok at begynde at være bange for Følgerne, naar vi har gjort det. Nu har vi jo en hel Maaned at løbe paa, naar den er gaaet, saa er det nok bedst, at vi forlader Utah.«

»Forlader Utah!«

»Ja, der er vist ikke andet at gøre.«

»Ja, men Farmen?«

»Jeg vil gøre saa meget i Penge, som jeg kan, og saa lade dem beholde Resten. Jeg skal sige Dig, Lucy, det er ikke første Gang, jeg tænker paa at gøre det. Jeg har ikke synderlig Lyst til at krumme Ryg for et Menneske, saaledes som disse her Folk gør over for deres hellige Profet. Jeg er en fri

Amerikaner og ikke vænnet til den Slags Slaveri, og jeg er ogsaa for gammel til at begynde paa at lægge mig efter det. Kommer det hovne Hørhoved en Gang igen med sin Profetmine, saa kunde det gerne hænde, at han løb sin brede Pande mod et Skud Rendekugler, der gik i den modsatte Retning.«

»Ja, men de vil naturligvis ikke lade os rejse,« indvendte Datteren.

»Vent kun, til Jefferson kommer, saa finder vi nok ud af det. Men gaa nu ikke og plag Dig med Bekymringer og Spekulationer, min Pige; giv Dig endelig ikke af med at græde og sørge, saaledes at Du faar røde Øjne, saa kan de andre se, at der er noget i Vejen, og saa kan vi vente hans Besøg endnu en Gang. Der er slet ingen Ting at ængste sig for endnu, for der er aldeles ingen Fare paa Færde.«

John Ferrier ytrede disse Ord i en meget trøstende og tillidsfuld Tone; men det undgik dog ikke Lucys Opmærksomhed, at han var mere end almindelig omhyggelig med at stænge Døre og Porte den Aften, samt at han med stor Omhu rensede og ladede den store Hagelbøsse, der hang over hans Seng.

Fjerde Kapitel.

En Flugt for Livet.

Dagen efter at Mormonernes Profet havde af-
lagt sit Besøg hos John Ferrier, gik denne tidlig

om Morgenen ind til Saltsøstaden, og da han havde opsøgt den Mand, der sammen med de andre Minesøgere agtede sig til Nevada Bjærgene, betroede han ham sit Ærinde til Jefferson Hope. Han bad ham fortælle den unge Mand, hvilke Farer der truede hans Venner nede blandt Mormonerne, og hvor nødvendigt det var, at han hurtig kom tilbage.

Da han havde sendt dette Bud, følte han sig helt tryk til Mode og vendte hjem med et lettere Hjerte.

Da han nærmede sig sin Farm, blev han meget forbavset ved at se en Hest bunden til hver af sine Ledstolper, og endnu mere forbavset blev han, da han, idet han traadte ind i sin Dagligstue, fandt, at den var taget i Besiddelse af to unge Mænd. Den ene, som havde et langt, blegt Ansigt, sad og lænede sig tilbage i Gyngestolen med Fødderne oppe paa Kakkelovnen, og den anden, en Yngling med Tyrehals og et grovt, oppustet Ansigt, stod med begge Hænder i Lommen og kiggede ud ad Vinduet, idet han fløjtede en meget populær Gadevise. Begge nikkede de til Ferrier, da han traadte ind, og han, der sad i Gyngestolen, begyndte Samtalen.

»Kanske kender Du os ikke,« sagde han. »Han der er ellers den Ældste Drebbers Søn, og jeg er Joseph Stangerson, der rejste sammen med Dig i Ørkenen, da Herren udstrakte sin Haand og samlede Dig ind i sin rette Fold.«

»Hvilket han vil gøre ved al Verdens Folkeslag, naar Tidens Fylde kommer,« fortsatte den anden med snøvlende Stemme. »Hans Mølle maler langsomt, men den maler fint.«

John Ferrier hilste meget køligt; han havde allerede gættet, hvem hans to Gæster var.

»Vi ere hidkomne,« vedblev Stangerson, »efter vore Fædres Raad for begge at begære din Datters Haand, at Du kan give hende til den af os, som Du og hun monne tykkes bedst om. Eftersom jeg kun har fire Hustruer, medens Broder Drebber alt har syv, forekommer det mig, at jeg har et større Krav paa hende end han.«

»Nej, nej, Broder Stangerson,« udbrød den anden, »Spørgsmaalet er jo slet ikke, hvor mange Koner vi have, men kun, hvor mange vi kunne underholde. Min Fader har nu afstaaet mig sin Mølle, og derfor maa jeg vel regnes for den rigeste af os to.«

»Ja, men mine Udsigter ere dog bedre,« sagde den anden ivrig. »Naar Herren bortkalder min Fader, da vil jeg faa hele hans Garveri og hans Læderhandel. Desuden er jeg ældre end Du og har højere Rang i Kirken.«

»Det bliver Pigens Sag at vælge,« faldt den unge Drebber ind, idet han smiskede til sit Billede i Spejlet, »vi ville overlade det til hende at afgøre Sagen.«

Under denne Samtale var John Ferrier bleven staaende paa Dørtærskelen, fraadende af Harme og næppe i Stand til at holde sin Ridepisk fra de to Gæsters Rygge.

»Nu skal jeg sige jer noget,« sagde han til sidst og tog et Par lange Skridt hen imod dem, »naar min Datter indbyder jer, saa kan I faa Lov til at komme; men indtil det sker, maa i nok holde jeres Næser herfra.«

De to Mormon-Ynglinge stirrede meget forbavsedede paa ham. I deres Øjne var denne Strid imel-

lem dem om hans Datters Haand den højeste Ære, der kunde times hende og hendes Fader.

»Der er to Udgange her fra Stuen!« raabte Ferrier, »Døren her og Vinduet der — hvad for en ønsker I, jeg skal besørge jer ud af?«

Hans brune Ansigt udtrykte en saa vild Harme, og hans knoglede Hænder saa saa truende ud, at hans Gæster straks sprang op og foretog et ilsomt Tilbagetog. Den gamle Farmer fulgte dem ud af Døren.

»Saa kan I jo lade mig vide, hvem af jer det skal være, naar I har afgjort Sagen imellem jer,« sagde han spottende.

»Dette her skal komme til at svie til Dig!« raabte Stangerson kridhvid af Raseri. »Du har sat Dig op mod Profeten og de fires Raad, og Du skal komme til at fortryde det til din sidste Stund!«

»Herrens Haand vil falde tungt paa Dig!« skreg den unge Drebber, »han vil rejse sig og ramme Dig!«

»Nu skal jeg dog først se, om jeg ikke kan ramme jer,« tordnede Ferrier rasende og vilde have løbet ind efter sin Bøsse, hvis ikke Lucy havde grebet ham i Armen og holdt ham tilbage, og før han kunde rive sig løs fra hende, meldte deres Hestes Hovslag ham, at de vare uden for hans Rækkeevne.

»I fordømte Hvalpe! I uforskammede Slyn-
ler!« raabte han og tørrede Sveden af Panden.
»Jeg vil hellere se Dig i din Grav, min Pige, end opleve, at en af de Abekatte skal faa Dig til Ægte.«

»Ja, det siger jeg ogsaa, Fader,« svarede hun ivrig; »men Du kan tro, Jefferson vil snart være her.«

»Vist saa — det kan ikke vare længe, før vi har ham her, det faar vi trøste os ved, for det er ikke godt at vide, hvad de nu kan finde paa.«

Det var ganske vist paa høje Tid, at en, der var i Stand til at yde Bistand og give gode Raad, kom den djærve gamle Farmer og hans Plejedatter til Hjælp. I al den Tid, Mormonerne havde været bosatte i Utah, var der ikke forekommet et eneste Tilfælde af en saa aabenlys Opsætsighed mod de Ældstes Beslutninger, og naar mindre Forseelser bleve saa strengt straffede, hvorledes maatte det saa ikke gaa denne frække Oprører. Ferrier vidste godt, at hans Rigdom og ansete Stilling slet ikke vilde gavne ham det mindste. Andre, der vare lige saa agtede og lige saa rige som han selv, vare før forsvundne, og deres Ejendomme skænkede til Kirken. Vel var han en djærv og uforsagt Mand, men han skælvede dog ved Tanken om den ubestemte, ligesom skyggeagtige Rædsel, der hang over hans Hoved. Enhver kendt Fare kunde han møde med aaben Pande, men denne Spænding paa Grund af det ubekendte truende var ikke til at holde ud. Han skjulte imidlertid sin Frygt for Datteren og lod, som om han tog det hele meget let; men med Kærlighedens skarpe Øje saa hun dog godt, hvor urolig han følte sig.

Han havde ventet fra Profeten at modtage et eller andet Bud eller en Irettesættelse paa Grund af hans opsætsige Opførsel, og heri tog han heller ikke fejl, om end det kom paa en hel anden Maade, end han havde ventet det. Da han næste Morgen stod op, fandt han til sin ubeskrivelige Overraskelse et lille firkantet Stykke Papir heftet til sit Senge-

omhæng lige ud for hans Bryst. Paa Papiret stod med store vidt spredte Bogstaver skrevet:

»Ni og tyve Dage ere givne Dig til Omvendelse, og saa —«

Denne Afbrydelse var langt mere rædselsfuld, end nogen aabenlys Trusel kunde have været. Det var John Ferrier aldeles umuligt at forstaa, hvorledes denne Advarsel var kommen ind i hans Hus; thi hans Tjenestefolk sov i en Bygning, som laa for sig selv, og baade Døre og Vinduer vare tæt tillukkede. Han krammede Papiret sammen og sagde ikke et Ord til sin Datter om, hvad der var sket, men han følte sig saare beklemmt derved. De ni og tyve Dage vare aabenbart Resten af den Maaned, som Brigham Young havde givet ham at betænke sig i. Men hvad kunde selv nok saa stor en Styrke og Dristighed stille op mod en Fjende, der havde saa gaadefulde Magter til sin Raadighed? Den samme Haand, der fæstede hin Naal, kunde jo lige saa let have gennemboret hans Hjerte, uden at en eneste Sjæl fik at vide, hvem det var, der havde dræbt ham.

Endnu mere rystet blev han dog den følgende Morgen. De havde netop sat sig ved Frokosten, da Lucy med et Overraskelsens Udbrud pegede opad: midt paa det hvidtede Loft var med en forkullet Stok — saa vidt det kunde ses — skrevet Tallet 28. Lucy forstod naturligvis slet ikke, hvad dette skulde sige, og han sagde hende det heller ikke. Den Nat blev han siddende oppe og holdt Vagt med Bøssen parat. Han saa eller hørte imidlertid ikke det ringeste, og dog stod der den følgende Morgen et stort 27 malet paa Ydersiden af hans Dør.

Saaledes gik den ene Dag efter den anden, og

lige saa sikkert, som at Morgenen kom, lige saa sikkert fandt han, at hans usynlige Fjender havde holdt Regnskab og paa et eller andet iøjnefaldende Sted optegnet, hvor mange Dage, der endnu var tilbage af hans Naades-Maaned. Undertiden stod det skæbnesvangre Tal paa Væggene, undertiden paa Gulvene eller ogsaa stod det paa smaa Plakater, der vare fastgjorte paa Ledstolperne, eller Stakittet om Haven. Trods al sin Aarvaagenhed kunde John Ferrier dog ikke opdage, hvorfra disse daglige Advarsler kom, og en Rædsel, der til sidst blev helt overtroisk, kom over ham, hver Gang han fik Øje paa dem. Han blev ganske udtæret af Uro og Frygt, og hans Øjne fik det fortvivlede Udtryk, som kan træffes hos forfulgte Skabninger. Han havde kun et eneste Haab tilbage, og det var, at den unge Jæger maatte komme hjem fra Nevada.

Tallet tyve var bleven til femten, og femten var bleven til ti; men endnu havde de ikke hørt det mindste fra den ventede; et efter et bleve Tallene trukne fra, men der viste sig intet Tegn til, at han kom. Naar som helst en Rytter klaprede hen ad Vejen, eller en Kusk raabte til sit Forspand, ilede den gamle Farmer ud til Leddet i den Tro, at Hjælpen nu endelig kom; men hver Gang maatte han vende skuffet tilbage. Da til sidst fem blev forandret til fire og dette til tre, tabte han fuldstændig Modet og opgav alt Haabet om Flugt og Frelse. Alene og lidet kendt, som han var, med Bjergene, der omgav Utah, vidste han, at han stod fuldstændig hjælpeløs. De befærdede Veje bleve omhyggelig bevogtede og spærrede, saa ingen kunde passere dem uden Tilladelse fra Raadet. Hvorhen han end vendte sig, var det derfor umuligt for ham

at undgaa Straffen, som hang over hans Hoved, og dog vaklede den gamle Mand ikke et Øjeblik i sin Beslutning om hellere at lade sit Liv end give sit Samtykke til det, han betragtede som sin Datters Vanære.

Han sad alene en Aften og grublede med Fortvivlelse i Hjertet over det, der var i Vente, medens han forgæves søgte en Udvej til Frelse. Samme Morgen havde Tallet 2 vist sig paa hans Vaanings Mur, og den næste Dag vilde altsaa være den sidste, som var ham tilstaaet. Hvad vilde der da ske? alle mulige ubestemte og skrækkelige Syner gled frem i hans Fantasi. Og hans Datter — hvad skulde der blive af hende, naar han var borte? Var der nogen som helst Udvej af det usynlige Garn, som stedse blev draget tættere omkring dem? Han lod Hovedet synke ned paa Bordet og græd ved Tanken om sin Afmagt.

Hvad var det? I den dybe Tavshed hørte han en sagte skrabende Lyd — meget sagte, men dog tydelig nok i Nattens Stilhed. Den kom fra Husets Dør.

Ferrier listede sig ud i Forstuen og lyttede spændt. Et Øjeblik hørte Lyden op, men saa begyndte den igen, sagte, men vedholdende. Der maatte være nogen, som meget lempeligt bankede eller gned paa Dørens Fylding. Var det maaske Snigmorderen, der kom for at udføre det hemmelige Raads Dødsdom. Eller var det en af Raadets Hjælpere, der kom for at betegne, at den sidste Naades-Dag var oprunden. John Ferrier følte, at en hastig Død vilde være bedre end den stadige Spænding, der knugede hans Hjærte og ødelagde

hans Nerver. Han sprang derfor til, skød Slaaen fra og rev Døren op.

Uden for var alt fuldstændig roligt og stille; Natten var smuk og klar, og Stjærnerne blinkede med stærk Glans over hans Hoved. Den lille Forhave laa tydelig for Farmerens Øje indhegnet med Stakit og Laage, men hverken der eller paa Vejen var der noget menneskeligt Væsen at se. Med et Lettelsens Suk saa Ferrier til højre og venstre, indtil han ved tilfældig at kaste et Blik lige ned for sine Fødder, til sin store Forbavselse opdagede en Mand, der laa fladt ud paa Jorden med Ansigtet nedad og med Armene og Benene spærrede ud fra hinanden.

Saa bestyrtet blev han ved dette Syn, at han maatte læne sig op mod Væggen og knuge Hænderne mod Struben for at kvæle det Skrig, der uvilkaarlig vilde slippe fra ham. Hans første Tanke var, at den udstrakte Skikkelse var et saaret og døende Menneske, men da han atter fæstede Blikket paa den, saa han den krybe hen ad Jorden og ind i Forstuen med en Slanges Hurtighed og Lydløshed. Saa snart han var kommen ind i Huset, sprang Mennesket op, lukkede Døren og viste nu den bestyrtede Farmer Jefferson Hopes vilde og resolute Ansigt.

»Aah, Gud dog!« gispede John Ferrier, »saadan som Du dog forskrækkede mig. Hvorfor kommer Du paa den Maade?

»Giv mig noget at spise,« sagde Jefferson med hæs Stemme. »I otte og fyrretyve Timer har jeg nu hverken faaet vaadt eller tørt. Han kastede sig over det kolde Kød og Brødet, der endnu stod paa Bordet som Levninger fra Ferriers Aftensmad og fortærede det med stor Graadighed. »Hvorledes

gaar det med Lucy — har hun holdt Modet oppe?« spurgte han, da han havde tilfredsstillet sin Hunger.

»Ja, hun kender ikke noget til Faren,« svarede Farmeren.

»Det er godt. Huset bliver bevogtet paa alle Sider. Det var derfor jeg maatte kravle paa alle fire hertil. De passer godt paa, det maa man lade dem, men saa paapassende er de dog ikke, at de kan faa fat i en Washor Jæger.«

John Ferrier følte sig som et helt andet Menneske, nu da han saa, at han havde faaet en hengiven Forbundsfaelle. Han greb den unge Mands barkedede Haand og trykkede den hjertelig. »Du er sandelig en Ven, man kan være stolt af,« sagde han. »Der er ikke mange, der paa den Maade vilde komme til os for at dele vor Fare og vore Genvordigheder.«

»Nej, det skal Du have Ret i,« svarede den unge Jæger. »Vel har jeg meget tilovers for Dig; men det vil jeg dog sige lige rent ud, at hvis Du havde været alene om denne her Forlegenhed, saa havde jeg betænkt mig to Gange, før jeg havde stukket mit Hoved ned i en saadan Hvepsere. Men det er Lucy, der trækker mig hertil, og før der skal tilstøde hende nogen Fortræd, skal der blive een mindre af Hope-Familien i Utah.

»Ja, men hvad skal vi nu gøre?«

»I Morgen er det jo den sidste Dag, og hvis vi ikke griber til Handling endnu i Nat, saa er det ude med Dig. Jeg har et Muldyr og to Heste, der staar og venter paa os nede i Ørnekløften. Hvor mange rede Penge har Du?«

»To Tusinde Dollars i Guld og fem i Banknoter.«

»Det er tilstrækkeligt. Jeg har lige saa mange at lægge til. Nu maa vi se at komme til Carson City gennem Bjærgene. Det er bedst, Du vækker Lucy; det er meget heldigt, at Tjenestefolkene ikke sover her i Huset.«

Medens Ferrier gik ind for at forberede sin Datter paa den forestaaende Rejse, pakkede Jefferson Hope i al Hast al det spiselige, han kunde finde, ind i en lille Byldt og fyldte en Lerdunk med Vand; thi han vidste af Erfaring, at der kun fandtes meget faa Kilder oppe mellem Bjærgene.

Næppe var han færdig med dette Arbejde, før Farmeren kom tilbage med sin Datter; begge vare fuldt paaklædte og rede til at drage af Sted. De to elskendes Hilsen var meget varm, men kort; thi hvert Minut var kostbart, og der var meget, som skulde gøres.

»Vi maa se at komme af Sted straks,« sagde Jefferson Hope, idet han talte i en dæmpet, men resolut Tone, som den, der fuldt ud fatter, hvor stor Faren er, men har staalsat sit Hjerte til at møde den. De forreste og bageste Indgange bliver bevogtede; men med Forsigtighed maa vi kunne slippe bort gennem Vinduerne i Gavlen og flygte ud over Markerne. Er vi først naaet ud til Vejen, har vi kun et Par (eng.) Mil ud til Kløften, hvor Dyrene venter paa os, og ved Daggry kan vi allerede være halvvejs gennem Bjærgene.«

»Ja, men hvis vi nu bliver standsede?« spurgte Ferrier.

Hope slog paa Pistolskæftet, der stak frem under hans Kappe, »hvis de er for mange for os, saa vil vi tage et Par Stykker af dem med os,« sagde han med et mørkt Smil.

Lysene inde i Huset vare alle blevne slukkede, og fra de saaledes mørknede Vinduer kiggede Ferrier ud over de Marker, som han saa flittig havde opdyrket, men som han nu for evig skulde forlade. Han havde imidlertid længe forberedt sig paa dette Offer, og Tanken om hans Datters Ære og Lykke opvejede fuldstændig den Sorg, han følte ved at skulle forlade sin haardt fortjente Ejendom. Alt saa saa fredeligt og lykkeligt ud: de svagt susende Træer og de udstrakte, bølgende Kornmarker, at det var vanskeligt at tænke sig, at Vold og Mord lurede bag det altsammen. Dog viste den unge Jægers blege Ansigt og spændte Træk ham tydelig nok, at han paa Vejen til Farmen havde set tilstrækkeligt af truende Farer.

Ferrier bar Posen med Guldstykkerne og Banknoterne, Jefferson Hope havde den sparsomme Provision og Vandet i sin Varetægt, medens Lucy i en lille Byldt medførte nogle faa Ting, hun nødigt vilde lade blive tilbage. Efter at have aabnet Vinduet meget langsomt og forsigtigt, ventede de, indtil en tæt Sky havde formørket Himlen, og saa lod de sig med temmelig lange Mellemlum en efter en glide ud ad Vinduet og ned i den lille Have. Med tilbagestrængt Aandedræt og stærkt sammenbøjede listede de sig frem gennem denne og naaede saaledes hen i Skjul af Hækken, der omgav den, og nu fulgte de denne, indtil de kom til Aabningen, der førte ud i Marken. Men ikke saa snart vare de komne hertil, før Jefferson greb fat i sine to Led-sagere og trak dem tilbage ind i Skyggen, hvor de dukkede sig ned tavse og skælvende.

Det var en stor Lykke, at den unge Jæger ved sin Færden paa Prærien havde faaet saa skarpe

Sanser som en Los. Næppe havde han og hans Venner bukket sig ned, før en Bjergugles melankolske Tuden hørtes kun nogle faa Alen fra dem, og denne Tuden blev straks besvaret et lille Stykke borte. I samme Øjeblik dukkede en ubestemt, skyggeagtig Skikkelse op i Gabet, som de skulde have været igennem, og udstødte endnu en Gang det klagende Signal, hvorpaa en anden Skikkelse dukkede frem af Mørket.

»I Morgen ved Midnat,« sagde den første, der syntes at være den ledende. »Naar Whippoor-Will (Uglen) kalder tre Gange.«

»Godt,« svarede den anden. »Skal jeg meddele det til Broder Drebber?«

»Lad det gaa til ham og fra ham til de andre. Ni til syv!«

»Syv til fem!« svarede den anden, og dermed gled de to Skygger bort hver i sin Retning. Deres sidste Ord havde øjensynlig været en Slags Feltraab, hvorved de kunde kende hinanden.

I samme Øjeblik, som deres Fodtrin vare døde hen i det fjerne, sprang Jefferson Hope op og efter at have ledet sine to Ledsagere gennem Gabet, førte han dem ud over Marken, saa hurtig han kunde, idet han støttede og halvt bar den unge Pige, naar hendes Styrke var ved at svigte hende.

»Skynd jer! skynd jer!« hviskede han den ene Gang efter den anden. »Nu er vi komne igennem Skildvagternes Række, og nu afhænger alt af, om vi kommer hurtigt af Sted. Skynd jer endelig!«

Da de først vare komne ud paa Vejen, gik det meget hurtigt. Kun een eneste Gang mærkede de, at de kom imod nogen, men det lykkedes dem at slippe ind i en Mark og paa den Maade undgaa

at blive sete. Før de naaede Byen, drejede Jægeren af fra Vejen ind paa en ujævn og snæver Sti, der førte op til Bjærgene. To mørke, sønderrevne Tinder fortonede sig tæt over dem gennem Mørket, og den Kløft, der førte ind mellem dem, var Ørne-Canonen, i hvilken Hestene stod og ventede paa dem. Med sikkert Instinkt gik Jefferson Hope foran og viste Vej ind mellem store Klippestykker og langs med et udtørret Flodleje, indtil han naaede en afsides Krog indesluttet mellem høje Klipper. Her var det, at de trofaste Dyr stod bundne.

Pigen blev nu sat op paa Muldyret, og den gamle Ferrier med sin Pengepose op paa den ene af Hestene, medens Jefferson Hope ledede den anden hen ad den stejle og farlige Sti.

Det var en meget vildsom Vej for enhver, der ikke var vænnet til at færdes i Bjærgenes øde og ensomme Egne. Paa den ene Side optaarnede sig en vældig Klippe over tusinde Fod i Højden, sort, streng og truende og med lange Basaltsøjler langs ned med Siden som de fremtrædende Ribben paa et eller andet forstenet Uhyre. Paa den anden Side gjorde et vildt Kaos af mægtige Rullesten og Klippestykker al Vandring umulig, og imellem disse to løb saa den bugtende Sti, paa de fleste Steder saa snæver, at de maatte vandre fremad i Gaasegang, og saa ujævn, at kun meget øvede Ryttere kunde befærde den.

Trods alle Vejens Farer og Vanskeligheder skred Flygtningene dog frem med et let Hjerte; thi hvert Skridt, de tog, forøgede jo Afstanden mellem dem og det skrækkelige Tyranni, fra hvilket de flygtede.

Imidlertid fik de snart Bevis for, at de endnu

befandt sig inden for de sidste Dages Helliges Omraade. De vare naaede ind i den vildeste og mest øde Del af Passet, da Lucy udstødte et dæmpet Skrig og pegede op ad. Paa en Klippe, der hældede ud over Stien, stod en ensom Skildvagt, og hans Skikkelse tegnede sig tydelig og mørk mod Himlen. Han saa dem i samme Øjeblik, som de bemærkede ham, og hans militære Tilraab: »Hvem der?« rungede skarpt gennem den stille Kløft.

»Rejsende fra Nevada,« sagde Jefferson Hope, idet han lagde Haanden paa Riflen som hang ved hans Sadel.

De kunde se den ensomme Vagt tage Bøssen fra Skulderen og spændte Hanen, medens han stirrede ned paa dem, som om han ikke var tilfreds med det Svar han havde faaet.

»Med hvis Tilladelse?« spurgte han.

»De hellige fires,« svarede Ferrier. Hans Erfaring som Mormon havde lært ham, at dette var den højeste Autoritet; til hvilken han kunde henvise.

»Ni til syv!« raabte Skildvagten.

»Syv til fem,« svarede Jefferson Hope straks, idet han huskede paa det Feltraab, som han havde hørt i Haven.

»Passer, og Herren være med jer!« lød det fra Røsten oppe fra Klippen.

Fra dette Vagtsted bredte Stien sig og blev meget jævnere, og Hestene kunde nu slaa over i Trav. Da de flygtende kiggede tilbage, saa de, at den enlige Skildvagt vendte Ryggen til dem og lænede sig skødesløst paa sin Bøsse, og de vidste nu, at de havde passeret det udvalgte Folks yderste Vagtpost, og at Friheden og Frelsen laa foran dem.

Femte Kapitel.

De hævnende Engle.

Hele Natten gik deres Vej gennem labyrintiske Kløfter og ujævne vildsomme Stier. Mere end een Gang kom de ud af den rette Kurs, men Hopes fortrolige Kendskab til Bjergene satte dem i Stand til atter at finde Vejen. Da Morgenen brød frem, udbredte sig et Landskab for dem af vidunderlig, men vild Skønhed. Til alle Sider indesluttedes de af store snetoppede Tinder, der tittede op over hinandens Skuldre over til den fjerne Horisont. Saa stejle hævede sig Klippemurene omkring dem, at Lærke- og Fyrretræerne, der voksede frem paa Skraaningerne, syntes at svæve i Luften over deres Hoveder, og kun behøvede et stærkt Vindpust for at styrte ned over dem. Ej heller var denne Fare en blot og bar Illusion, thi den nøgne Dal var tykt bestrøet med Træer og Rullesten, der vare faldne ned fra Klippeskraaningerne, og endnu medens de passerede Dalen kom et stort Klippestykke dundrende ned med en hæs Skratten, der vækkede Ekkoerne i den stille Kløft og skræmmede Hestene frem i Gallop.

Da Solen langsomt hævede sig paa den østlige Horisont, oplystes de vældige Bjærges Tinder en efter en ligesom Lamper ved en Fest, indtil de alle rødmede og glødede i ubeskrivelig Skønhed. Dette prægtige Syn gød ligesom nyt Mod i de tre Flygtinges Hjerter og gav dem forøget Energi. Ved en vild Bjærgstrøm, der vældede frem fra en snæver Kløft, gjorde de Holdt for at vande deres Heste,

medens de selv indtog en hastig Frokost. Lucy og hendes Fader vilde gerne have hvilet lidt længere, men Jefferson Hope var ubønhørlig. »Nu maa de allerede være kommen paa Spor efter os,« sagde han, »og alt afhænger nu af, at vi kommer tilstrækkelig hurtig af Sted. Sidder vi først vel beholdne i Carson, saa kan vi udhvile os hele Resten af vort Liv.«

Hele den Dag arbejdede de sig møjsommeligt frem gennem Kløfterne, og om Aftenen beregnede de, at de nu maatte være over tredive Mil borte fra deres Fjender. Ved Aftenstid udsøgte de sig et Leje under en fremspringende Klippe, hvis Vægge tog noget af for den kolde Nattevind, og her nød de nogle faa Timers Søvn, idet de for at holde Varmen krøb tæt sammen og indhyllede sig i deres Kapper.

Før Dag gry vare de imidlertid atter paa Benene, og efter at have spist og drukket lidt begave de sig igen paa Vej. De havde endnu ikke set det mindste til nogen Forfølgere, og Jefferson Hope begyndte at haabe paa, at de nu vare komne helt uden for Rækkevidde af den frygtelige Organisation, hvis Fjendskab de havde paadraget sig. Han anede kun lidt, hvor langt dens Jernklør kunde række, og hvor snart de skulde slaa sammen om dem og knuse dem.

Ved Middagstid paa deres Flugts anden Dag var deres sparsomme Forsyning af Fødemidler lige ved at slippe op; imidlertid voldte dette ikke Jægeren nogen Bekymring; thi der kunde godt faaes Vildt inde mellem Bjærgene, og han havde mange Gange før maattet leve alene af det, hans Riffel kunde forskaffe ham.

Han udsøgte dem en skjult Krog inde mellem Klipperne samlede nogle faa tørre Grene sammen tændte Ild i dem og lavede saaledes et flammende Baal, ved hvilket hans Ledsagere kunde varme sig; thi de vare nu omtrent fem Tusind Fod over Havet, og Luften var bitterlig kold. Efter at have bundet Dyrene og kysset Lucy til Farvel, kastede han sin Bøsse over Skuldrene og gik bort for at skyde noget til Føden, af hvad Tilfældet maatte føre inden for hans Riffels Rækkevidde. Da han kiggede tilbage, saa han den gamle Mand og den unge Pige sidde bøjet over det knitrende Baal, medens de tre Dyr stod ubevægelige i Baggrunden. Men da han havde gaaet endnu et Par Skridt, skjulte de mellemliggende Klipper dem for hans Blik.

Han gik vel i alt et Par Mil gennem den ene Kløft efter den anden uden noget Udbytte, skønt han af Mærkerne paa Trærnes Bark og af andre Tegn kunde se, at der maatte være mange Bjørne i Nærheden. Efter et Par Timers frugtesløs Søgen tænkte han allerede i sin Fortvivlelse paa at vende om og opgive Jagten for den Dag, da han ved at rette Blikket opad saa et Syn, der fik hans Hjerte til at bæve af Glæde.

Paa Randen af en fremspringende Tinde, omtrent 4—500 Fod over ham, stod et Dyr, der havde en Del Lighed med et Faar, men var væbnet med et Par meget store Horn. »Storhornet« — thi saaledes kaldte Jægerne Dyret — stod sandsynligvis som Vogter for en Flok, der ikke kunde ses fra det Sted, hvor Jefferson befandt sig; men heldigvis vendte det Hovedet bort fra ham og havde endnu slet ikke bemærket ham. Han lagde sig fladt ned paa Jorden, støttede Riflen paa en Sten og tog langt

og omhyggeligt Sigte, før han trykkede løs. Dyret gjorde et stort Spring i Vejret, vaklede derefter et Øjeblik paa Randen af Klippen og styrtede saa med et Bump ned i Dalen tæt ved ham.

Det var imidlertid saa tungt, at der ikke kunde være Tale om at bære det ind over Bjærgene, derfor nøjedes han med at skære det ene Bagben og noget af Brystet af og tage det med sig. Med denne Trofæ over Skulderen skyndte han sig at komme paa Tilbagevejen; thi Mørket var allerede begyndt at falde paa.

Næppe var han begyndt at gaa, før han indsaa, hvor store Vanskeligheder han havde at overvinde. I sin Iver var han gaaet langt bort fra de Kløfter, som han kendte, og det var ingen let Sag for ham at finde tilbage ad den Vej, han var vandret. Dalen, hvori han befandt sig, forgrenede sig i mange Kløfter, der igen sendte flere Sidegrene ud, som lignede hinanden saa meget, at det var umuligt at skelne den ene fra den anden. Han fulgte en af dem en Mils Vej eller saa, indtil han kom til en Bjærgstrøm, som han var vis paa, han ikke havde set før. Overbevist om, at han var gaaet i en fejl Retning, slog han ind paa en anden, men kun med samme Resultat. Aftenen faldt nu hastig paa, og det var næsten fuldstændig mørkt, da han til sidst kom til en Kløft, som var ham bekendt; men selv nu var det meget vanskeligt at holde sig paa den rette Vej; thi Maanen var endnu ikke staaet op, og de høje Klipper til begge Sider gjorde Mørket meget tæt.

Nedtyngtet af sin Byrde og udaset af sine Anstrengelser stavrede han fremad, idet han søgte at

opmuntre sig selv ved den Tanke, at ethvert Skridt bragte ham nærmere til Lucy, og at han medbragte saa megen Føde, at de nu havde nok til Resten af deres Rejse.

Til sidst kom han da til Indgangen af den Dal, hvori han havde efterladt dem; selv nu i Mørket kunde han genkende Omridsene af de Klipper, der omgav den. De maatte, tænkte han, vente paa ham med stor Ængstelse; thi han havde været borte i over fire Timer. I sit Hjertes Glæde satte han begge Hænder for Munden og fik Dalen til at runge af Ekkoer fra det Hallo, som han raabte til Tegn paa, at han var i Nærheden af dem. Han tog Hænderne fra Munden og lyttede efter Svar; men der kom intet med Undtagelse af hans eget Raab, der atter og atter blev kastet tilbage fra Kløftens fremspringende Vægge, og kom tilbage til ham i mangfoldige Gentagelser. Atter raabte han, og denne Gang endnu højere end før, men heller ikke nu kom der noget Svar fra de Venner, han for saa kort Tid siden havde forladt. En ubestemt, usigelig Rædsel kom da over ham, i sin store Ophidselse kastede han den kostbare Føde fra sig og styrtede af Sted med halsbrækkende Spring.

Han drejede om det sidste Hjørne og havde nu fuldt Overblik over Stedet, hvor Ilden var bleven tændt. Der glødede endnu nogle Emmer der; men Baalet var ellers øjensynlig nok ikke bleven passet, siden han forlod det. Den samme Dødsstilhed som før rugede endnu over Stedet. Hans frygtsomme Anelser vare nu næsten forvandlede til Vished, og han styrtede hen til Baalets Rester. Der var ingen levende Skabninger at se der i Nærheden. Dyr,

Mand, Mø — alle var borte. Det var nu kun alt for tydeligt, at en pludselig og rædselsfuld Ulykke var hændet dem under hans Fraværelse — en Ulykke, som omfattede dem alle, og som dog ikke havde efterladt sig noget Spor.

Jefferson blev aldeles forvildet og bedøvet af dette Slag, det svimlede for ham, og han maatte støtte sig til Riflen for ikke at falde om. Han var jo imidlertid en Handlingens Mand og tog sig hastig sammen efter denne øjeblikkelige Bedøvelse. Han greb en halv forkullet Træstump fra det glødende Baal, blæste den i Flamme og begyndte saa ved Hjælp af dens Skin at undersøge det lille Lejrsted. Jorden rundt om var helt nedtrampet af Hestehove, saa det var tydeligt, at en stor Skare Ryttere havde indhentet Flygtningene, og Retningen af deres Spor viste, at de der efter havde begivet sig tilbage til Saltsøstaden.

Mon de havde ført begge hans Ledsagere med sig? — Jefferson var næsten bleven enig med sig selv om, at det maatte forholde sig saaledes, da hans Øjne faldt paa en Genstand, der næsten fik Blodet til at stivne i hans Aarer. Et lille Stykke fra Lejrstedet laa en lav Forhøjning af rødagtig, løs Jord og han var vis paa, at den ikke havde været der første Gang, han kom der. Den lignede fuldstændig en ny opkastet Grav. Da den unge Jæger med en kold Rædselsgyser traadte nærmere hen til den, opdagede han, at der var stukket en Stok ned midt i Forhøjningen; Stokken var flakt, og et Stykke Papir var bleven stukket ind i Kløften. Paa Papiret stod der en Indskrift — kort, men tydelig:

JOHN FERRIER

FORHEN MEDLEM AF DE SIDSTE DAGES
HELLIGES SAMFUND.

Død den 4de August 1860.

Den djærve gamle Mand, som han for faa Timer siden havde forladt sund og frisk og ved godt Mod, var altsaa død, og dette var hele hans Gravmæle. Jefferson Hope stirrede omkring sig med et vildt Blik for at se, om der var endnu en Grav; men han kunde ikke opdage flere. Lucy var altsaa bleven slæbt med tilbage af deres frygtelige Forfølgere for at kunde opfylde sin oprindelige Bestemmelse ved at blive indlemmet i en af de Ældstes Sønners Harem.

Da den unge Jæger blev klar over hendes Skæbne, ønskede han inderlig, at ogsaa han laa ved Siden af den gamle Farmer paa denne tavse Begravelsesplads.

Atter afrystede dog hans handlekraftige Aand den Sløvhed, som er en Følge af Fortvivlelse. Var der ikke levnet ham andet her i denne Verden, saa kunde han dog hellige sit fremtidige Liv til Hævnen. Ved Siden af sin udtømmelige Taalmodighed og Udholdenhed, besad Jefferson Hope en stærk Hævn-gerrighedsfølelse, som vel sagtens var bleven fremkaldt og udviklet hos ham under hans Færden blandt Indianerne, og som let blussede op og da saare vanskeligt lod sig slukke.

Idet han nu stod der alene ved den hendøende Ild, havde han en stærk Følelse af, at det eneste, der nu kunde lindre hans Sorg, var en blodig.

uskaansom Gengældelse mod hans Fjender, og tilføjet dem ved hans egen Haand. Hans stærke Vilje og utrættelige Energi skulde nu alene vies til dette Maal, derpaa svor han ved sig selv en dyr Ed.

Mørk og bleg vandrede han tilbage til det Sted, hvor han havde kastet Kødet af det skudte Dyr fra sig, og da han havde fundet det, bar han det hen til Baalets Gløder, blæste disse i Flammer og stegte derpaa saa meget, at han havde Føde nok til nogle faa Dage. Denne lavede han til en Bylt, og saa træt som han var, begav han sig dog paa Vandring tilbage gennem Bjærgene i de hævnende Engles Spor.

I fem Dage vandrede han udmattet og med saarede Fødder tilbage gennem de Kløfter, han før havde passeret til Hest. Om Natten kastede han sig ned mellem Klipperne og stjal nogle Timers Søvn; men længe før Daggry vaagnede han gerne op igen og begav sig straks atter paa Vandring. Den sjette Dag naaede han endelig Ørne-Canjonen, hvorfra de havde begyndt deres sorgelige Flugt, og herfra kunde han se ned paa de sidste Dages Helliges Stad.

Saaret, udmattet og fortvivlet stod han her og lænede sig til sin Riffel, idet han stirrede ud over Utah. Saa løftede han sin magre Haand og knyttede den truende mod den vidt spredte Stad, der laa neden for ham. Medens han stod og stirrede, lagde han Mærke til, at der vajede Flag i flere af Hovedgaderne, og at der var andre Tegn paa Festlighed.

Han stod endnu og grundede paa, hvad der vel kunde være paa Færde, da han hørte Hestetrampen i Nærheden, og da han saa til Siden, opdagede han en Rytter, som kom ridende hen imod

ham. Da han kom nærmere, saa han, at det var en Mormon, der hed Cowper, som han havde haft Lejlighed til at vise forskellige Tjenester. Han tiltalte ham derfor, da han var kommen helt hen til ham, for om muligt af ham at erfare, hvad der var bleven af Lucy Ferrier.

»Jeg er Jefferson Hope,« begyndte han, »Du husker mig vel nok?«

Mormonen stirrede paa ham med udulgt Forbavselse — det var ogsaa vanskeligt i denne udtærede, snavsede og ukæmmede Vandrer med det spøgelseagtig blege Ansigt og de vilde Øjne at genkende den raske og smukke unge Jæger fra tidligere Tid. Men da Cowper til sidst havde overbevist sig om, at det virkelig var ham, forandredes hans Forbavselse til Bestyrtelse.

»Du er jo gal, at Du vover at komme her!« udbød han, »det gælder ogsaa mit eget Liv, hvis nogen ser, at jeg taler med Dig. Der er af de hellige fire udstedt en Fordømmelses- og Arrestordre imod Dig, fordi Du har hjulpet Ferriers bort.«

»Jeg frygter hverken dem eller deres Ordre,« svarede Hope foragtelig. »Du maa jo kende noget til denne Sag, Cowper, jeg besværges Dig ved alt, hvad Du holder helligt, at Du venter lidt og under mig Svar paa nogle faa Spørgsmaal. Vi har jo altid været Venner, for Guds Skyld, afslaa ikke min Bøn.«

»Hvad vil Du da have at vide?« spurgte Mormonen meget urolig. »Vær hurtig, selv Klipperne har jo Øren og Træerne Øjne.«

»Hvad er der blevet af Lucy Ferrier?«

»Hun blev i Gaar viet til den unge Drebber.

— Tag Dig sammen Mand! tag Dig sammen, hvorledes er det Du ser ud?»

»Bryd Dig blot ikke om mig,« sagde Hope med svag Stemme. Han var kridhvid i Ansigtet og var sunken tilbage paa Stenen, som han havde støttet sig mod. »Viet, siger Du?»

»Ja, ægteviet i Gaar — det er derfor, de flager dernede i Staden. Der var nogen Strid mellem den unge Drebbler, og den unge Stangerson om, hvem af dem, der skulde have hende. De havde begge to været med i den Flok, der forfulgte dem, og det var Stangerson, der havde skudt hendes Fader, saa han syntes jo at have mest Ret til hende; men da Sagen saa blev forhandlet i Raadet, viste det sig, at Drebbleres Parti var det stærkeste, og derfor skænkede Profeten hende til ham. Men han vil vist ikke have megen Glæde af hende, for jeg saa, at Døden stod præget i hendes Ansigt i Gaar da hun kom ud fra Templet. Hun ser mere ud som et Spøgelse, end som et Menneske. — Naa, vil Du saa gaa igen?»

»Ja, nu skal jeg gaa,« sagde Jefferson Hope, der havde rejst sig fra sit Sæde. Hans Ansigt saa ud, som om det var mejslet i Marmor, saa haardt og fast var dets Udtryk, medens Øjnene skinnede med en frygtelig hadefuld Glans.

»Hvor gaar Du hen?»

»Bryd Dig blot ikke om det,« svarede han, og idet han slængte Riffelen over Skulderen, gik han med lange Skridt op gennem Kløften ind mellem Bjærgene — ind for at jage de vilde Dyr. Iblandt alle disse var der nu ingen saa vilde og saa farlige, som han selv.

— Cowpers Forudsigelse med Hensyn til Lucy

Ferrier, der nu var bleven Lucy Drebber, skulde kun altfor snart gaa i Opfyldelse. Enten det nu var hendes Faders skrækkelige Død eller det modbydelige Giftermaal, som var bleven hende paa tvunget, eller vel snarest begge Dele til sammen — nok er det, at den stakkels Lucy aldrig mere blev den unge, friske Kvinde, hun havde været før. Hun sygnede hastig hen, og allerede Maanedsdagen efter sit Bryllup laa hun paa Sottesengen.

Hendes ufølsomme og meget fordrukne Mand, der hovedsagelig havde ægtet hende for med Tiden at komme i Besiddelse af John Ferriers gode Farm og betydelige Formue, viste ikke synderlig Bedrøvelse, da hun døde fra ham; men hans andre Koner sørgede over hende og sad oppe og vaagede og græd over hendes Lig Natten før hendes Begravelse, som Skik er iblandt Mormonerne.

Trætte og forvaagede sad de omkring hendes Baare hen ad Morgenstunden, da, til deres ubeskrivelige Rædsel og Forbavselse, Døren blev revet op og en vildt udseende, vejrbidt Mand i sønderrevne Klæder traadte ind i Værelset. Uden saa meget som et eneste Blik eller Ord til de forfærdede, sammenkrøbne Kvinder, skred han hen til den hvide, tavse Skikkelse, der fordum havde været Bolig for den muntre Lucy Ferriers friske og rene Sjæl. Idet han bøjede sig over hende, trykkede han sine Læber ærbødig mod den kolde Pande, greb derefter hendes Haand og tog Vielsesringen af hendes Finger.

»Med denne skal hun ikke begraves!« udbrod han i en vild, harmfuld, foragtelig Tone, og før nogen af dem kunde besinde sig til at raabe eller forhindre det, var han sprungen ud af Værelset og var forsvunden. Saa mærkværdig var denne Hæn-

delse, og saa kort Tid havde det hele staaet paa, at de vaagende Kvinder næppe vilde have antaget det for andet end et Drømmesyn og heller ikke vilde have faaet andre til at tro, at det var andet, naar ikke den uomstødelige Kendsgerning, at Ringen var forsvunden, havde vist det modsatte. Men Ringen var, som sagt, borte, og Lucys Lig maatte jordfæstes uden dette Tegn paa, at hun havde været Brud.

I nogle Maaneder endnu drev Jefferson Hope omkring mellem Bjærgene, førte et sælsomt, vildt Liv og rugede over den brændende Attraa efter Hævn, som havde bemægtiget sig hele hans Sjæl. I Staden begyndte der at gaa Rygter om den underlige vilde Skikkelse, som man lejlighedsvis saa liste sig omkring i Omegnen, og som ogsaa stundom blev truffen i de ensomme Bjærgkløfter. En Gang hvislede en Kugle gennem Stangersons Vindue og sloges flad mod Væggen lige tæt ved ham, og en anden Gang, da Drebber passerede en Klippe, raslede en stor Sten ned mod ham, og han undgik kun en skrækkelig Død ved at kaste sig næsegrus til Jorden.

De to unge Mormoner behøvede ikke at spekulere længe for at regne ud, hvem det var, der saaledes stræbte dem efter Livet, og de foretog, ledsagede af store Skarer, gentagne Gange Strejftog ind mellem Bjærgene for at faa fat paa deres Fjende og skille ham ved Livet, men altid forgæves. Saa iagttog de den største Forsigtighed og gik aldrig ud alene efter Mørkets Frembrud, ligesom de ogsaa lod deres Huse og disses nærmeste Omgivelser bevogte.

Efter nogen Tids Forløb kunde de dog opgive denne Forsigtighed, eftersom ingen nu mere hørte eller saa noget til deres Fjende, og de haabede nu,

at Tiden havde kølnet hans Had, saa at han havde opgivet sin Hævn.

Dette var imidlertid saa langt fra Tilfældet, at hans Had og Hævntørst tvært imod om muligt var bleven endnu mere brændende. Jægerens Karakter og hele Sind var af en haard og ubøjjelig Natur, og den altbeherskende Tanke om Hævn, havde saa fuldstændig bemægtiget sig hans Sjæl, at der slet ikke var Plads for nogen anden Følelse.

Imidlertid var han fremfor alt praktisk. Det var efterhaanden gaaet op for ham, at selv *hans* Jernkonstitution ikke kunde udholde alle de Strabadser og Savn, han bød det. Det stadige Ophold under aaben Himmel og Mangelen paa ordentlig Føde gjorde ham til sidst helt mat og svag, og hvis han nu døde som en Hund inde mellem Bjærgene, hvad skulde der da blive af hans Hævn? Og han var vis paa, at denne Skæbne vilde ramme ham, hvis han vedblev at leve paa samme Maade som hidtil. Han følte, at dette var det samme som at spille Fjenderne Sejren i Hænde, og derfor begav han sig, om end meget modstræbende, tilbage til Nevada-Minerne for der at genoprejse sit Helbred og samle Penge nok til at forfølge sit Maal uden at være nødt til at lide Mangel.

Det havde været hans Bestemmelse kun at blive borte et Aars Tid i det højeste, men et Sammentræf af flere uforudsete Omstændigheder forhindrede ham fra at drage fra Minerne før efter omtrent fem Aars Forløb. Efter at der var gaaet saa lang Tid var imidlertid hans Erindring om den lidte Uret og hans Attraa efter Hævn lige saa levende som hin mindeværdige Nat, da han stod ved John Ferriers Grav. Forklædt og under et paataget

Navn vendte han tilbage til Saltsøstaden, fuldstændig ligegyldig for, hvad der vilde ske med ham, naar blot han opnaaede det, som han kaldte en retfærdig Gengældelse.

I Utah ventede der ham imidlertid onde Tider. Der havde for nogle faa Maaneder siden fundet et Skisma Sted mellem det udvalgte Folk, idet nogle af de yngre Medlemmer af Kirken havde sat sig op mod de Ældstes Autoritet, og Resultatet heraf havde været, at disse sidste vare gaaet af med Sejren, og at de værste Oppositionsmænd vare blevne skilte ud fra Menigheden og drevne i Landflygtighed. Iblandt disse var netop Drebber og Stangerson, og ingen vidste, hvorhen de vare dragne. Rygtet fortalte, at det var lykkedes Drebber at gøre en stor Del af sin Ejendom i rede Penge, og at han derfor var rejst bort som en rig Mand, medens hans Led-sager Stangerson maatte forlade sit Hjem temmelig fattig; men hvor de havde begivet sig hen, var det som sagt umuligt at opspore.

Mangen en vilde under saadanne fortvivlede Omstændigheder, selv om han end tørstede nok saa meget efter Hævn, have opgivet alt Haab, men Jefferson Hope vaklede ikke et eneste Øjeblik i sin Beslutning. Han havde i Minerne samlet sig en lille Formue, som han kunde tære paa, naar det kneb, og med den drog han nu fra By til By gennem de forenede Stater, for at opsøge sine Fjender. Alle Vegne, hvor han kom, søgte han Arbejde for at fortjene Opholdet og spare paa sin Kapital, og han forlod intet Sted, før han ved grundige Under-søgelser havde forvisset sig om, at de, han søgte, ikke vare at finde der.

Saaledes gik Aar efter Aar; hans sorte Haar

blev graat; men endnu drog han fra Sted til Sted som en menneskelig Blodhund, og uden at tænke paa andet end det ene, hvortil han havde helliget hele sit Liv.

Til sidst lønnedes da ogsaa hans Udholdenhed. Han fik rigtignok kun et Glimt at se af et Ansigt i et Vindue, men dette ene Glimt var nok til at sige ham, at Cleveland i Ohio var Opholdsstedet for de to Mænd, han var paa Jagt efter. Han gik hjem til sit elendige Logis og ordnede sin Hævnplan i alle dens Enkeltheder.

Imidlertid traf det sig saa, at Drebbler fra Vinduet ogsaa havde set den forbidrivende Skikkelse, havde genkendt sin Fjende og læst Hævntørsten i hans Øjne. Ledsaget af Stangerson, der var fulgt med ham og gik for at være hans Sekretær, ilede han til Politimesteren i Cleveland og forklarede, at deres Liv blev efterstræbt af en gammel, hadefuldt Rival. Han ledsagede denne Forklaring med en god Ducør, og paa den Maade fik han virkelig Politimesteren til samme Aften at lade Jefferson Hope sætte i Varetægtsarrest. Da den stakkels forurettede ikke kunde stille den forlangte Kaution, maatte han blive i Fængslet i flere Uger, og da han til sidst slap ud, og derefter straks søgte til Drebbles Hus, blev han der modtaget med den Efterretning, at dets tidligere Lejer og hans Sekretær vare rejste til Europa.

Atter var han bleven berøvet sin Hævn, og atter sporede hans rasende Had ham til at fortsætte Forfølgelsen. Imidlertid var hans lille Kapital nu svunden saaledes ind, at den ikke var tilstrækkelig til Rejseudgifterne, og derfor maatte han til at tage fat for Alvor for at tjene nogle flere Penge. Da

han til sidst havde samlet saa mange, at han lige akkurat havde nok til Overfarten, rejste han til Europa og sporede her sine Fjender fra By til By, idet han som sædvanlig tjente sig frem ved et eller andet simpelt Arbejde; men stadig kom han for sent til at indhente Flygtningene. Da han naaede St. Petersborg, vare de rejste derfra til Paris, og da han forfulgte dem hertil, fik han at vide at de lige havde begivet sig til København. Ogsaa til Danmarks Hovedstad kom han et Par Dage for sent; thi derfra vare de over Tyskland tagne til Londen.

Der naaede han imidlertid endelig at indhente dem; men med Hensyn til hvad der skete her, gøre vi bedst i at holde os til den gamle Jægers egen Fortælling, der udførlig er meddelt i Dr. Watsons Journal, som vi allerede skyldte saa mange værdifulde Oplysninger.

Sjette Kapitel.

Fortsættelse af Dr. John Watsons Optegnelser.

Vor Fanges rasende Modstand lod dog ikke til at have sin Grund i nogen hadefuld Følelse mod os; thi da han følte sig fuldstændig overmandet, smilede han til os paa en meget venlig og velvillig Maade og sagde, at han haabede, han ikke havde saaret nogen af os under Kampen.

»Jeg antager, at De nu har i Sinde at føre

mig til Politistationen,« bemærkede han til Sherlock Holmes. »Min Cab holder jo for Døren, og dersom De vil løse mine Ben, saa kan jeg godt selv gaa ned til den. Jeg er ikke saa let at bære, som jeg før har været.«

Gregson og Lestrade vekslede Blikke, hvori man kunde læse, at de fandt dette Forslag noget dristigt; men Holmes tog straks Fangen paa Ordet og løste de Baand, vi havde bundet om hans Ankler. Han rejste sig op og strakte Benene ligesom for at overbevise sig om, at de atter vare fri, og jeg husker tydelig, at jeg tænkte ved mig selv, da jeg betragtede ham, at jeg sjælden havde set et saa kraftigt bygget Menneske, og hans mørke, solbrændte Ansigt bar et bestemt og energisk Udtryk, der var lige saa skræk-indjagende som hans legemlige Styrke.

»Hvis Direktørpladsen for Politiet er ledig, da antager jeg, at De er den rette Mand til den,« sagde han, idet han med stor Beundring stirrede paa min Husfælle. »Aldrig havde jeg tænkt mig, at man her i London kunde følge mit Spor saa sikkert.«

»Det er vist bedst, at De nu følger med,« sagde Holmes til de to Opdagere.

»Jeg skal køre for dem,« sagde Lestrade.

»Godt, og Gregson kan sætte sig ind hos mig — og De ogsaa, Doktor. De har jo interesseret Dem saa levende for denne Sag, og ydet Deres Hjælp, saa De maa ogsaa holde Dem til os.«

Jeg tog med Glæde mod Indbydelsen, og vi fulgtes allesammen ned. Vor Fange gjorde slet ikke Forsøg paa at undslippe, men traadte rolig ind i sin egen Cab, og vi fulgte ham. Lestrade sprang op

paa Bukken satte Hestene i rask Trav og bragte os inden ret længe til vort Bestemmelsessted.

Her bleve vi viste ind i et lille Værelse, hvor en Politiinspektør optegnede vor Fanges Navn og Navnet paa de Mænd, hvis Mord han beskyldtes for. Inspektøren var en meget bleg, ubevægelig Herre, der udførte sine Forretninger paa en stiv, mekanisk Maade.

»Fangen vil komme i Forhør om et Par Dage,« sagde han. »Har De ellers noget at sige os, Mr. Jefferson Hope, saa tal, men jeg maa dog gøre Dem opmærksom paa, at alt, hvad De siger, vil blive ført til Protokols, saa at det maaske senere hen kan blive brugt som Bevis mod Dem.«

»Ja, jeg har en hel Del at sige,« sagde vor Fange meget langsomt. »Jeg ønsker at fortælle Dem hele Sagens Sammenhæng.«

»Er det ikke bedre, De venter med det, indtil De kommer i Forhør,« sagde Inspektøren.

»Det kunde jo være, at jeg aldrig blev forhørt,« svarede han. »Ja, De behøver ikke at se saa bestyrtet ud, jeg tænker slet ikke paa at flygte eller tage Livet af mig. Er De Læge?« Han vendte sig mod mig og saa paa mig med sine vilde, mørke Øjne, medens han fremsatte dette Spørgsmaal.

»Ja, jeg er,« svarede jeg.

»Saa føl engang her,« sagde han med et Smil, idet han med sine lænkede Haanded gjorde en Bevægelse op mod Brystet.

Jeg lagde min Haand paa hans Hjerte og mærkede straks, at hans Hjerteslag var usædvanlig stærkt, og tillige meget uregelmæssigt, samt at det ligesom kogte derinde. Hans Brystkasse rystede og dirrede, ligesom man kunde tænke sig en svag Byg-

ning vilde gøre, naar en meget stærk Dampmaskine arbejdede og stampede inden i den. I den dybe Tavshed, som var fulgt efter hans sidste Ord, kunde jeg høre en dump, summende og hvæsende Lyd, der ogsaa kom inde fra Brystet.

»Hvad,« udbrød jeg, »De maa jo have en stor Aneurisma paa Aorta«*).

»Ja, det er saadan, han kaldte det,« sagde han blidt. »Jeg gik netop for en Uges Tid siden til en Læge med det, og han sagde, at den nødvendigvis vilde briste, inden der var gaaet ret mange Dage. Det er blevet værre og værre med den i de sidste Aar. Jeg fik den paa Grund af Overanstrengelse og mangelfuld Føde, medens jeg vandrede omkring mellem Bjærgene omkring Saltsøstaden. Nu har jeg imidlertid udført min Gerning, og nu bryder jeg mig slet ikke om, at jeg snart skal af Sted. Dog kunde jeg nok ønske at efterlade mig en Beretning om hele Sagen; jeg synes ikke om at faa samme Eftermæle som enhver gemen Morder.«

Inspektøren og de to Opdagere holdt nu en hurtig Raadslagning om, hvorvidt det var rigtigt at lade ham fortælle sin Historie.

»Tror De, Doktor, at der er nogen overhængende Fare?« spurgte den første mig.

»Ja, det er der sikkerlig,« svarede jeg.

»I saa Tilfælde er det tydelig nok vor Pligt i Retfærdighedens Interesse at modtage hans Meddelelser,« sagde Inspektøren. »Det staar Dem frit for, Sir, at give os de Oplysninger, De ønsker; men, som sagt, de vil blive ført til Protokols.«

*) En stor Pulsaaresvulst paa Aorta: den store Pulsaare, der fører Blodet fra venstre Hjertekammer ud i Legemet.

»Med Deres Tilladelse vil jeg da sætte mig ned,« sagde Fangen og lod Handlingen følge paa Ordet. »Denne Pulsaaresvulst gør mig temmelig hurtig træt, og det lille Snuptag, vi tog for lidt siden, har ikke gjort Sagen bedre. Jeg staar nu paa Randen af min Grav, og saa kan De nok forstaa, at jeg ikke kan have nogen Fordel af at binde Dem noget paa Ærmet. Hvert Ord, jeg vil fortælle Dem, er den rene Sandhed, og hvorledes De vil gøre Brug af dem, det er noget, der ikke har nogen Interesse for mig.«

Med disse Ord lænede Jefferson Hope sig tilbage i sin Stol, og begyndte paa de nedenstaaende mærkelige Meddelelser. Han talte i en rolig Tone og i velordnede Sætninger, som om det, han fortalte os, vare ganske dagligdags Begivenheder. Jeg indestaar for, at de her ere anførte akkurat saaledes, som han gav os dem; thi jeg har haft fri Raadighed over Lestrades Notitsbog, hvori Fangens Ord bleve indskrevne, nøjagtig som de bleve fremførte.

»Det kan ikke have nogen Betydning for Dem at faa at vide, hvorfor jeg hadede disse to Mænd,« sagde han; »det maa være nok for Dem at vide, at de vare skyldige i to Menneskers Død — en Faders og en Datters —, og at de derfor havde forbrudt deres eget Liv. Paa Grund af Maaden, Stedet og Tiden, hvorpaa disse Mord bleve udøvede, an saa jeg det for umuligt for mig at opnaa en Dcm over dem ved Rettens Hjælp. Jeg kendte imidlertid deres Skyld og besluttede at blive deres Dommer, Jury og Bøddel — alt forenet i een Person. De vilde have gjort det samme, hvis de havde været i

mit Sted og hvis der er Mod og Mandshjerte i Dem.«

»Den Kvinde, som jeg taler om, skulde jeg have ægtet for tyve Aar siden; men hun blev tvungen til at ægte denne Drebbler, som jeg først holdt Dom over, og det tog hun sin Død over. Jeg tog hendes Vielsesring af hendes stive og kolde Finger, medens hun laa paa Baaren, og jeg svor, at hans Øjne i Døden skulde hvile paa denne Ring, og at hans sidste Tanker skulde komme til at gælde den Forbrydelse, for hvilken han blev straffet. Jeg har baaret denne Ring omkring med mig og har fulgt ham og hans medskyldige gennem to Verdensdele, indtil jeg til sidst indhentede dem. De troede nok, at jeg til sidst skulde blive træt af Forfølgelsen, men deri tog de fejl, og naar jeg dør i Morgen, hvad der nok er al Sandsynlighed for, saa dør jeg med den gode Bevidsthed, at min Gerning i denne Verden er tilendebragt, og at den er vel udført. De er begge ombragte, og det er sket ved min Haand. Nu har jeg intet mere at ønske eller at leve for i denne Verden.

De vare rige, og jeg var fattig, saa det var ikke nogen let Sag for mig at forfølge dem. Da jeg endelig kom her til London, var min Pung omtrent tom, og jeg indsaa, at jeg maatte se at faa noget Arbejde, hvorved jeg kunde fortjene mit Ophold. At ride og at køre er for mig lige saa naturligt som at gaa, derfor henvendte jeg mig til en Vognmandsforretning og fik straks noget at bestille. Hver Uge skulde jeg bringe en bestemt Sum til Vognmanden som Leje af Vognen og Hesten, og hvad jeg fik tilovers ud over denne Sum, maatte jeg selv beholde. Meget fik jeg ikke i Overskud;

men det lykkedes mig dog at slaa mig igennem med det. Det værste Arbejde havde jeg med at lære alle Gadenavnene; thi af alle de Labyrinter, som der fortælles om, er denne By vistnok den værste at finde Rede i; men jeg havde altid et Kort siddende ved Siden af mig paa Bukken, og da jeg først havde været nogle Gange ved de vigtigste Hoteller og Stationer, gik det meget godt.

»Det varede nogen Tid, før jeg fandt ud, hvor mine to Herrer boede; men jeg blev ved at forespørge og forespørge, indtil jeg til sidst fik dem opsporet. De boede i et Pensionat i Cambervell ovre paa den anden Side af Floden. Da jeg først havde udfundet dette, vidste jeg, at jeg havde dem i min Magt. Jeg havde ladet mit Skæg vokse, saa der var ingen Mulighed for, at de kunde genkende mig. Jeg vilde bide mig fast i dem og følge dem, indtil jeg saa mit Snit; denne Gang skulde de ikke undslippe mig, det var jeg fast bestemt paa.

Alligevel var dette dog nær sket. Hvorhen de saa end begav sig i Byen, var jeg altid i Hælene paa dem; undertiden fulgte jeg dem paa min Cab og undertiden til Fods; men det første var det bedste; for saa kunde de ikke slippe fra mig ved at køre. Det var kun tidligt om Morgen og silde om Aftenen, at jeg kunde tjene lidt ved mit Køretøj, og derfor begyndte jeg at komme i Gæld til Vognmanden. Dog — det fik ikke at hjælpe, naar blot jeg kunde blive ved at passe paa de to Mennesker, jeg efterstræbte.

Imidlertid var det en vanskelig Sag at komme dem til Livs; thi de vare meget forsigtige. De maa have faaet Mistanke om, at min Forfølgelse ikke var hørt op; thi de gik aldrig ud alene og aldrig

efter Mørkets Frembrud. I to Uger kørte jeg efter dem hver eneste Dag, men saa dem aldrig adskildte. Drebber var beruset næsten hver Dag, men Stanger-son passede saa meget desbedre paa. Jeg var paa min Post tidlig og silde; men der frembød sig aldrig saa meget som Skyggen af en Lejlighed til at faa fat i dem. Imidlertid tabte jeg dog ikke Modet; thi en Anelse sagde mig, at den Time, jeg havde længtes efter i over tyve Aar nu endelig snart var forhaanden. Det eneste, jeg frygtede for, var, at denne Svulst herinde skulde springe op før Tiden og forhindre mig fra at faa min Gerning udført.

En Aften endelig, medens jeg kørte frem og tilbage i Torquay Terrace, den Gade, i hvilken de boede, saa jeg en Cab køre frem for deres Dør. Straks efter blev der baaret nogen Bagage ned, og efter kort Tids Forløb kom Drebber og Stanger-son ud, satte sig i Cab'en og kørte bort. Jeg gav da straks min Hest et Rap af Pisken og fulgte efter dem, saa at jeg ikke tabte dem af Syne; men jeg var meget ilde til Mode; thi jeg var bange for, at de nu vilde til at flytte igen — ja, maaske rejse til Amerika.

Ved Euston Station stod de ud; der fik jeg en Dreng til at holde ved min Hest og fulgte efter dem ud paa Perronen. Jeg hørte dem spørge efter Liverpool Toget, og en af Portørerne svarede, at der lige var gaaet et, og at det vilde vare nogle Timer, før der gik et nyt. Dette lod til at ærgre Stanger-son meget; men Drebber saa snarest tilfreds ud, da han fik det at vide. Der var mange Mennesker paa Perronen og i Trængselen lykkedes det mig at komme saa nær hen til dem, at jeg kunde høre hvert Ord, der blev vekslet imellem dem. Drebber

sagde, at han havde en Forretning at udføre, som ikke kom den anden ved, derfor kunde Stangerson blive der paa Stationen, saa skulde han (Drebber) snart komme tilbage til ham. Dette gjorde hans Ledsager imidlertid Indvendinger imod og mindede ham om, at de jo havde besluttet ikke et eneste Øjeblik at forlade hinanden. Drebber, der som sædvanlig var beruset, sagde, at han ikke brød sig om at have Stangerson løbende i Hælene paa sig altid, det, han nu havde at gøre, vilde han ikke have ham med til, saa han skulde blive, hvor han var.

Hvad Stangerson svarede hertil, kunde jeg ikke høre; thi han var mere forsigtig end den anden og talte nu halvt hviskende; men han maa være bleven ved med sine Modforestillinger; thi nu brød hans Ledsager ud i Eder og Forbandelser, skældte ham ud for en elendig Kryster, huskede ham paa, at han ikke var andet end et Tyende, der fik sin Løn, og at han ikke skulde give sig af med at kommandere sin Herre. Saa lod Sekretæren endelig sine Bestræbelser fare og gjorde kun den Aftale med ham, at hvis han kom for sent til det sidste Tog, skulde han begive sig hen til Hallidays Hotel Garni, hvor Stangerson vilde vente paa ham. Hertil svarede Drebber, at han nok skulde være paa Perronen før Kl. 11, hvorpaa han begav sig ud af Stationen.

Øjeblikket, som jeg havde ventet paa i saa mange, lange Aar, var nu endelig kommet; jeg havde mine Fjender i min Vold. Saa længe de holdt sig sammen, kunde de beskytte hinanden; men naar jeg havde dem hver for sig, vare de overgivne til min Naade. Imidlertid handlede jeg ikke med forjaget eller uoverlagt Ivrighed; jeg havde i For-

vejen omhyggelig lagt min Plan. Der er ingen Tilfredsstillelse i Hævnen, med mindre Forureteren faar Tid til at se og erkende, hvem det er, der rammer ham, og hvorfor Hævnen kommer over ham. Jeg havde lagt min Plan saaledes, at jeg fik Lejlighed til at lade ham, der saa blodig havde forurettet mig og mine bedste Venner, forstaa, at Gengældelsen for hans gamle Brøde nu endelig var for Haanden.

En Herre, der for nogle Dage siden havde set paa nogle ledige Lejligheder paa Brixton Road, og som jeg ved den Lejlighed havde kørt for, havde tilfældigvis tabt en Nøgle til en af Gangdørene i min Vogn. Imidlertid havde han savnet den samme Aften og kom tilbage for at faa den, men i Mellemtiden havde jeg taget et Aftryk af den, og jeg lod nu en Doublet lave af Nøglen. Ved Hjælp af den havde jeg Adgang til i det mindste eet Sted i den store Stad, hvor jeg kunde være sikker paa ikke at blive forstyrret. Nu var Spørgsmaalet imidlertid, hvorledes jeg skulde faa Drebbler hen til dette Hus. Det var den Opgave, jeg havde at løse.

Han vandrede ned ad Gaden og gik ind i et Par Beværtninger, og i den sidste af dem blev han i det mindste næsten en halv Time. Da han endelig kom ud, dinglede han stærkt, hans Ansigt blussede, og Øjnene stod næsten stive i Hovedet paa ham, det var kort sagt tydeligt at se, at han var bleven meget mere beruset, end han var før.

Der kørte en Cab lige foran mig, og den raabte han an. Jeg fulgte saa tæt bag efter den, at min Hests Hoved hele Tiden kun var et Par Alen fra Bagklædningen paa hans Cab. Vi raslede hen over Waterloo Broen, og derefter gennem den

ene Gade efter den anden, indtil vi, til min store Forbavselse, til sidst befandt os i Torquay Terrace, hvorfra han før et Par Timers Tid siden var kørt til Jærnbanestationen. Jeg kunde ikke begribe, hvad hans Hensigt var med at vende tilbage hertil; men jeg kørte videre og holdt Hesten an et Par Hundrede Alen fra Huset. Han gik ind, og hans Cab kørte bort. — Aa, vil De ikke være saa god at give mig et Glas Vand, for jeg bliver helt tør i Halsen af al denne Talen.«

Jeg rakte ham et Glas Vand, som han skyllede ned i et Par Drag.

»Aa! det gjorde godt,« sagde han. »Nu — jeg ventede vel omtrent et Kvarter eller lidt mere, da jeg pludselig inde fra Huset hørte stærk Støj ligesom af en heftig Trætte med derpaa følgende Slagsmaal; et Øjeblik efter blev Gadedøren reven op og to Mænd styrtede ud. Den ene af dem var Drebber, og den anden var en ung, rask Fyr, som jeg ikke havde set før. Han havde Drebber i Kraven og lige i det, de vare komne ud af Døren, gav han ham et Stød og et Spark, der sendte Mormonen halvvejs over Gaden. »Din Hund!« raabte han med en af Harme dirrende Stemme, og idet han truede ad ham med en tyk Stok, han havde i Haanden, »jeg skal lære Dig at fornærme en uskyldig Pige!«

Han var saa opbragt, at jeg troede, han vilde have pryglet Drebber med sin Stok, men denne Koter halede nu ned ad Gaden, saa hurtig hans Ben kunde bære ham, og det lod til, at noget af Beruselsen var gaaet over i den heftige Strid. Han løb lige hen til det nærmeste Gadehjørne, hvor jeg holdt med min Cab, der raabte han mig an og

kravlede ind i Vognen. »Kør mig til Hallidays Hotel Garni,« sagde han.

Da jeg havde ham godt og vel inde i min Cab, hoppede mit Hjerte saaledes af Glæde, at jeg blev bange for, at min Aaresvulst nu i sidste Øjeblik skulde spille mig det Puds at springe op. Jeg dæmpede min Glæde, saa godt jeg kunde, og kørte langsomt ned ad Gaden, idet jeg overlagde med mig selv, hvad jeg nu helst skulde gøre. Jeg kunde have kørt ham uden for Byen; thi vi vare jo her i Udkanten af den, og saa paa en eller anden ensom Vej have taget Hævn over ham, og dette havde jeg næsten besluttet mig til, da han selv løste Spørgsmaalet for mig.

Drikkelysten kom nemlig nu igen over ham, og han befalede mig at holde stille uden for en Beværtning. Der gik han ind efter først at have givet mig Ordre til at vente paa sig. Han blev derinde, lige til de lukkede, og da han kom ud, var han saa beruset, at det var tydelig, jeg nu havde ham ganske i min Magt.

De maa dog ikke tro, at jeg havde i Sinde at myrde ham med koldt Blod. Det vilde visselig kun have været streng Retfærdighed, om jeg havde gjort saa, men det kunde jeg alligevel ikke faa mig selv til. Jeg havde derimod forlængst besluttet, at der skulde vises og gives ham en Udvej til at redde Livet, om han ellers havde Mod til at vælge dette.

Under mit omflakkende Liv har jeg maattet fortjene Føden i mange forskellige Stillinger, kom jeg til et nyt Sted, da søgte jeg altid Arbejde ved hvad som helst, og saaledes skete det da, at jeg i New York blev antaget som Laboratoriekarl ved

den pharmaceutiske Læreanstalt der. En Dag hørte jeg, at en af Docenterne stod og holdt Foredrag om Gift, og at han viste de studerende et Alkaloid, som han kaldte det, som han havde trukket ud af en sydamerikansk Pilegift, og som var saa stærk, at et eneste Gram af den vilde medføre øjeblikkelig Død. Jeg mærkede mig det Glas, i hvilket denne Præparation blev opbevaret, og da alle havde forladt Salen, og jeg skulde gøre i Orden efter dem, bemægtigede jeg mig noget af Giften.

»Jeg havde allerede tilegnet mig forskellige Færdigheder i Apothekerfaget, og nu lavede jeg dette Alkaloid til smaa opløselige Piller, hvorefter jeg lagde hver af disse i en lille Æske sammen med en anden Pille, der saa lige saadan ud, men i hvilken der ikke var Gift. Jeg besluttede allerede den Gang, at naar den gunstige Lejlighed endelig oprandt, skulde hver af mine Herrer faa Lov til at vælge sig en Pille af Æskernes Indhold, medens jeg selv spiste den, der blev tilbage. Det var en Slags Duel, der var langt mere paalidelig og dødelig end dem mange af mine Landsmænd have udkæmpet ved at skyde paa hinanden gennem et Lommetørklæde, og saa var den tilmed saa betryggende lydløst. Fra hin Dag af havde jeg altid de to Pille-Æsker hos mig, og nu var Tiden endelig kommen, da jeg kunde gøre Brug af dem.

Klokken var bleven stærkt hen imod et, det var bælgmørkt, og Vejret var meget uhyggeligt; thi det blæste stærkt, og Regnen strømmede ustandselig ned. Men lige saa mørkt og trist, det var ude, lige saa lyst og glædeligt var det i mit Hjærte — ja, jeg var saa glad, at jeg maatte gøre Vold paa mig selv for ikke at juble højt af Fryd. Hvis nogen

af Dem nogen Sinde har stræbt efter en Ting og længtes efter den i tyve lange Aar, og de saa paa een Gang har opdaget, at den nu er kommen inden for Deres Rækkeevne, saa vilde De kunne sætte Dem ind i mine Følelser.

Jeg tændte en Cigar og begyndte at suge paa den for at berolige mine Nærver, men mine Hænder rystede dog, og det bankede i mine Tindinger af Ophidselse. Medens jeg kørte af Sted, kunde jeg tydelig se den gamle John Ferrier og den yndige Lucy se hen paa mig gennem Mørket og smile tilfredse og taknemmelige til mig, ja, det forekom mig, at jeg saa dem lige saa tydelig, som jeg nu ser Dem, mine Herrer. Hele Vejen svævede de foran mig, en ved hver Side af Hesten, indtil jeg endelig gjorde Holdt uden for Indgangen til Haven, der laa uden for Huset i Brixton Road.

Der var ikke en Sjæl at se eller noget at høre, med Undtagelse af Regnens Plasken. Da jeg kiggede ind ad Vognvinduet, saa jeg, at Drebbler laa sammensunken i det ene Hjørne og sov Rusen ud. Jeg greb ham i Armen og rystede ham. »Nu er vi der — nu skal De ud,« sagde jeg.

»Godt, min Ven,« svarede han.

Jeg antager, at han troede, vi vare komne til det Hotel, han havde opgivet mig; thi nu steg han ud uden at gøre Indvendinger og fulgte med mig ind gennem Haven. Jeg maatte gaa ved Siden af ham og støtte ham lidt nu og da, thi han var endnu noget beskænket. Da vi kom til Døren, aabnede jeg den med min eftergjorte Nøgle og førte ham ind i det forreste Værelse, og jeg forsikrer Dem, at Ferrier og Lucy begge svævede foran os hele Tiden.

»Det er nederdrægtig mørkt,« sagde han og stampede omkring i Værelset.

»Nu skal vi snart faa Lys paa Møllen,« sagde jeg, idet jeg strøg en Tændstik og holdt den til et Voxlys, som jeg havde bragt med mig. »Naa, Enoch Drebbler,« fortsatte jeg og vendte mig om mod ham, idet jeg holdt Lyset tæt hen til mit Ansigt, »hvem er saa jeg?«

Han stirrede paa mig et Øjeblik med de taagede, drukne Øjne, og derpaa saa jeg, at Rædselen paa een Gang sprang frem i dem, Ansigtet fortrak sig krampagtigt, og jeg kunde se, at han kendte mig. Han vaklede tilbage med blygraat Ansigt og jeg saa Sveden perle frem paa hans Pande, medens Tænderne klappede i Munden paa ham. Ved dette Syn lænede jeg mig tilbage mod Døren og lo højt og længe. Jeg havde altid vidst, at Hævnen var sød, men jeg havde dog aldrig turdet haabe paa en saadan Hjertens Tilfredshed, som jeg nu fornå.

»Din Hund,« sagde jeg, »lige fra Saltsøstaden og til St. Petersborg har jeg jaget Dig og det ad mange Omveje, og Du er stadig sluppen mig af Hænde. Men nu til sidst ville dine Vandringer faa Ende; thi enten Du eller jeg maa blive her paa Stedet og aldrig se Morgendagens Sol staa op.«

Han veg endnu længere tilbage fra mig, idet jeg talte, og jeg kunde se paa hans Ansigt, at han troede, jeg var gal, og det var jeg da ogsaa i det Øjeblik, Pulsens bankede i mine Tindinger som med Hammerslag, og jeg tror, jeg vilde have faaet et eller andet Tilfælde, hvis ikke min Næse var sprungen op at bløde. Blodet styrtede ud af den, og det littede mig.

»Kan Du huske den gamle brave John Ferrier nu? og kan Du huske den unge muntre Lucy, som Du tog Livet af?« skreg jeg, idet jeg lukkede Døren og holdt Nøglen op for Ansigtet af ham. »Straffen har været længe om at komme; men nu har den dog til sidst indhentet Dig.«

Jeg saa, hvorledes Krysteren rystede og skælvede, idet jeg talte. Han vilde inderlig gerne have bedet for sit Liv og lovet mig, hvad det skulde være for at spare det; men han indsaa nok, at det var helt omsonst.

»Vil Du myrde mig?« fremstammede han.

»Her er ikke Tale om noget Mord,« svarede jeg. »Hvem kalder det vel et Mord, naar en gal Hund bliver slaaet ihjel? Hvad Barmhjertighed havde Du med den stakkels Lucy, som jeg elskede højere end min egen Sjæl, da Du slæbte hende bort fra hendes Fader, ham I myrdede lige for hendes Øjne og førte hende tilbage til eders forbandede skamløse Harem.«

»Det var ikke mig, der dræbte hendes Fader, det var Stangerson!« udbrød han.

»Men det var Dig, der knuste hendes uskyldige Hjerte!« skreg jeg, og holdt Æsken med Pillerne hen imod ham. »Lad nu den retfærdige Gud dømme os imellem — vælg selv en af disse Piller og synk den; der er Liv i den ene og Død i den anden. Jeg skal spise den, Du lader blive tilbage. Lad os nu se, om der er Retfærdighed her paa Jorden, eller om vi blive tumlede om af det blinde Tilfælde.«

Han for tilbage med vilde Skrig og Bønfaldelser om Barmhjertighed; men jeg trak min Kniv og holdt den paa hans Strube, indtil han havde gjort, som jeg bød. Derpaa slugte jeg den anden,

og vi stod nogle Øjeblikke over for hinanden i dyb Tavshed og ventede i stor Spænding paa at se, hvilken af os, der skulde leve, og hvem der skulde dø.

Jeg skal aldrig glemme det Udtryk, der kom over hans Ansigt, da de første varslende Smerter sagde ham, at Giften var i hans Indvolde og havde begyndte at virke. Jeg lo, da jeg saa det og holdt Lucys Vielsesring hen for hans Øjne. Det var dog kun en stakket Kval, jeg voldte ham derved; thi Alkaloidets Virkning var, som Docenten havde sagt, meget hurtig. Han fortrak Ansigtet som i ulidelig Pine, slog vildt omkring sig med Armene, begyndte at vakle og faldt derpaa med et hæst Skrig næsegrus om paa Gulvet. Jeg vendte ham om med Foden, saa at Ansigtet kom opad, og lagde Haanden paa hans Hjerte. Der var slet ingen Bevægelse at spore; han var død!

Under alt dette blev Blodet ved at strømme ud af min Næse; men jeg havde ikke taget mindste Hensyn dertil. Jeg kan ikke forklare, hvad det var for en Indskydelse, der fik mig til at skrive paa Væggen med det; maaske var det en skadefro overgiven Lyst til at bringe Politiet paa Vildspor; thi jeg følte mig helt let og lystig til Mode. Jeg kom til at huske paa, at der, medens jeg var i New-York, var fundet en Tysker myrdet, og at der paa Væggen over Liget med Blod var skrevet Ordet RACHE, samt at Aviserne havde formodet, at et eller andet hemmeligt Selskab havde ladet vedkommende myrde. Jeg antog da, at hvad der kunde sætte New-York'erne i Forlegenhed vilde ogsaa forvirre London'erne, og derfor var det, at jeg

dyppede min Finger i mit eget Blod og skrev Ordet paa et passende Sted paa Væggen.

Saa gik jeg ud af Huset og ned til min Cab. Der var endnu ingen at se paa Vejen, og Vejret var stadig lige uhyggeligt. Jeg havde allerede kørt et godt Stykke, da jeg stak min Haand ned i den Lomme, i hvilken jeg altid bar Lucys Ring, og mærkede, at den var borte. Jeg blev som lynslagen herved, nu havde jeg baaret den hos mig i tyve Aar, og det var det eneste Minde, jeg havde om hende. I den Tanke, at jeg vel maatte have tabt den, da jeg stod og bøjede mig over Drebbers Lig, vendte jeg straks Vognen og kørte tilbage, og da jeg var kommen i Nærheden af Huset, kørte jeg ind paa en Sidevej, hvor jeg lod Køretøjet staa, medens jeg dristig gik hen til Havens Indgang for at komme op til Villaen; thi jeg var rede til at vove, hvad det saa skulde være, for at faa fat i Ringen igen.

Men da jeg kom hen til Laagen løb jeg lige i Armene paa en Politibetjent, som kom inde fra Huset, og det var kun ved at lade som om jeg var ganske døddrukken, at jeg undgik at vække hans Mistanke.

Saaledes var Enoch Drebbers Endeligt, og det næste, jeg nu havde at gøre, var at berede Stangerson samme Skæbne for at fuldføre den Hævn, jeg havde lovet John Ferrier. Jeg vidste jo, at Drebbers Sekretær ventede paa ham i Hallidys Hotel Garni, og der drev jeg nu omkring fra Morgen til Aften; men han kom aldrig ud. Jeg antager, at han var begyndt at fatte Mistanke, da han mærkede, at Drebbes ikke kom; thi Stangerson havde altid været meget snu og forsigtig.

Men hvis han har troet, at han kunde slippe for mig ved at holde sig inden Døre, saa tog han fejl. Jeg fik snart regnet ud, hvor hans Sovekammervindue var, og den næste Morgen tidlig benyttede jeg mig af en lang Stige, som laa i Smøgen bag ved Hotellet, til at komme op til ham udvendig fra lige i Dagningen. Jeg vækkede ham og sagde til ham, at nu var Timen endelig kommen, da han skulde svare for det Menneskeliv, han havde taget for saa lang Tid siden. Jeg beskrev Drebbers Død for ham og gav ligeledes ham Valget mellem de to Piller.

Men i Stedet for at benytte sig af den Lejlighed, jeg saaledes tilbød ham, til at redde Livet, sprang han ud af Sengen og fløj ind paa mig. I Nødværge gennemborede jeg ham da med min Kniv. Men han vilde sikkert ikke have været bedre faren, om han havde taget en af Pillerne; thi Forsynet vilde aldrig havde tilladt, at hans Haand, der var plettet med uskyldigt Blod, havde taget andet end Giften.

Jeg har nu ikke meget mere at sige, og det er godt; thi jeg mærker, at det snart er forbi med mig. Jeg havde i Sinde at blive ved med at køre en Tid endnu, for at jeg kunde tjene Penge nok til at rejse tilbage til Amerika, nu havde jeg jo Tid til at passe min Forretning. Men i Dag, da jeg stod nede i Vognmandsgaarden, kom der en laset Knægt og spurgte, om der ikke var en Kusk ved Navn Jefferson Hope, og om han saa ikke vilde komme med sin Cab og køre til Stationen for en Herre, der boede i Baker Street Nr. 22 B.

Jeg kørte da derhen uden at ane Uraad og det næste, jeg blev klar over, var, at denne unge Mand

her satte et Par Haandjern om Haandleddene paa mig, og smækkede dem sammen saa adræt og nydeligt, at det var en Lyst. Se det er hele min Historie, mine Herrer. Det kan godt være, De betragter mig som en Morder; men heri kan jeg ikke være enig med Dem, jeg mener om mig selv, at jeg har været et Retfærdighedens Redskab, lige saa godt som De er det.« —

Mandens Fortælling havde været saa gribende, og hele hans Væsen var saa rørende, at vi havde siddet aldeles tavse og aandeløs lyttende, medens han talte. Selv de professionelle Opdagere, der dog vare en Del blaserede med Hensyn til slige Ting, lod til at være i høj Grad optagne af Mandens Historie.

Da han var færdig, bleve vi i nogle Minutter endnu siddende i dyb Tavshed, der kun afbrødes af Lestrades Blyants Kradsen, medens denne satte Slutning paa sine stenografiske Optegnelser.

»Der er endnu kun eet eneste Punkt, hvorom jeg kunde ønske lidt nærmere Oplysning,« sagde Sherlock Holmes endelig. »Hvem var Deres Hjælper, der kom efter Ringen, som jeg havde oplyst i Bladene?«

Fangen sendte min Ven et muntert, næsten skælmsk Blik. »Jeg kan aabenbare mine egne Hemmeligheder,« sagde han, »men andre Mennesker vil jeg ikke bringe i Forlegenhed. Jeg saa Deres Avertissement og tænkte, at det enten kunde være en Fælde eller ogsaa, at Ringen virkelig var funden og altsaa til at faa. Min Ven tilbød da at gaa hen for at se ad. Jeg tænker, De vil tilstaa, at han spillede sin Rolle godt.«

»Ja, aldeles udmærket, det maa man lade ham,« sagde Sherlock Holmes.

»Nu, mine Herrer,« bemærkede Inspektøren noget højtideligt, »nu maa vi iagttage Lovens foreskrevne Regler. Fangen, der altsaa for os har tilstaaet at være skyldig i to Mord, maa føres til sin Celle; paa Torsdag vil han saa blive bragt i offentligt Forhør, og til dette ville De blive tilsagte som Vidner.« Han ringede paa Klokken, medens han talte, og Jefferson Hope blev ført ud af et Par Betjente, medens min Ven og jeg forlod Stationen og tog en Cab til Baker Street.

Syvende Kapitel.

Slutning.

Vi havde alle faaet skriftlig Tilsigelse om at møde til Forhør om Torsdagen, men da Torsdagen kom blev der ingen Brug for vore Vidnesbyrd. En højere Dommer havde taget Sagen i sin Haand, og den stakkels Jefferson Hope var bleven stævnet for den Domstol, der aldrig tager fejl, og over for hvilken alle kunne være forvissede om at nyde fuld Retfærdighed.

Allerede Natten efter, at han var bleven fængslet, brød Pulsaaresvulsten op, og da man om Morgen

kom ind i hans Celle, fandt man ham liggende død paa Gulvet med et fredeligt Smil paa Ansigtet, ret som om han i sine sidste Øjeblikke havde kunnet se tilbage paa et velført Liv og en god Livsgerning. Lucys Vielsesring havde han imellem Fingrene.

»Naa da, hvor Gregson og Lestrade ville blive rasende over dette ubetimelige Dødsfald,« bemærkede Holmes, da vi den følgende Aften sad og talte om Sagen. »Hvad vil der nu blive af al den Virak, de havde ventet sig som Slutning paa denne Historie?«

»Aah, jeg synes ellers ikke, de have meget at rose sig af, de have jo ikke haft mindste Lod eller Del i Jefferson Hopes Paagribelse,« indvendte jeg.

»*Hvad* man udretter, har ikke det mindste at sige i denne Verden,« svarede min Husfælle bittert. »Det, som det kommer an paa, er blot hvad man kan faa Folk til at tro, man har udrettet. Na, lige meget,« fortsatte han mere muntert efter en Pavse, »jeg vilde dog ikke for aldrig det have mistet denne Lejlighed til en Undersøgelse og Opdagelse. Jeg har endnu aldrig haft med saa interessant en Sag at gøre. Saa simpel, som den var, saa var der dog adskillige meget belærende Omstændigheder forbundne med den.«

»Simpel!« udbød jeg.

»Ja, netop, den kan ikke godt betegnes anderledes,« sagde Sherlock Holmes og smilede ad min Forbavselse. »Det bedste Bevis paa, at den var saa uendelig simpel, er jo, at jeg uden anden Hjælp end nogle faa almindelige Følgeslutninger var i Stand til inden tre Dages Forløb at paagribe Forbryderen.«

»Ja, det er sandt,« sagde jeg.

»Jeg har jo allerede forklaret Dem, at hvad der ligger uden for det almindelige, det dagligdags, tjener mere til at fremme end til at hemme Opdagerens Værk. Naar man skal klare et saadant Problem som dette, saa er Hovedsagen den, at man er i Stand til at slutte baglængs. Dette er en meget nyttig Færdighed, og den er temmelig let at praktisere, men det er ikke mange Mennesker, der giver sig af med den. I det daglige Livs Forhold er det ogsaa meget formaalstjenligt at slutte forlængs, og derfor faar man ingen Øvelse i det andet. Der findes vel hundrede Mennesker, der kan slutte syntetisk for hver een, der kan slutte analytisk.«

»Ja, jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig er med,« sagde jeg,

»Det havde jeg heller ikke ventet; men lad mig forsøge paa at gøre mig mere forstaaelig for Dem. Naar De for en Flok Mennesker fortæller en Række sammenhængende Begivenheder, saa vil de allerfleste kunne sige Dem, hvad Enderesultatet vil blive af disse Begivenheder. De fleste Mennesker kunne nemlig i Tankerne følge Begivenheder videre fremad i deres Konsekvenser og saaledes slutte sig til, hvad der vil ske. Men der gives kun meget faa, der, naar De fortæller dem et Resultat, kan sige Dem ifølge deres egen Tankeslutning, hvilke Trin af Begivenheder, der har ført op til dette Resultat. Det er denne Evne, jeg tænker paa, naar jeg taler om at slutte baglængs eller analytisk.«

»Nu forstaaer jeg Dem,« sagde jeg.

»Dette her var nu netop et Tilfælde, hvor Resultatet var givet, og hvor man havde at finde alt det forudgaaende selv. Jeg skal forsøge at give Dem de forskellige Trin i mit Ræsonnement. Lad

os begynde ved Begyndelsen. Jeg nærmede mig, som De vil erindre, Huset til Fods, og jeg havde i Forvejen værget mig for alle vildledende Indtryk. Meget naturlig begyndte jeg allerførst at undersøge Vejen, og der saa jeg tydelig, hvad jeg allerede har fosklaret Dem. Sporene af en Cab, som, hvad jeg ved nærmere Forespørgsler forvissede mig om, havde været der i Nattens Løb. Ved at undersøge Sporets Vidde overbeviste jeg mig om, at det ikke kunde være en privat Vogn, dertil var Afstanden mellem Hjulenes Spor for lille, det maatte som sagt være en Cab.

Dette var altsaa den første Slutning, jeg kom til. Saa gik jeg langsomt op ad Havegangen, der ikke havde faaet Grus i lang Tid og derfor var meget blød paa Grund af den foregaaende Nats Regn, saa at den var meget modtagelig for Fodspor. For Dem saa den rimeligvis ud som en gennemtrampet Søle; men for mine øvede Øjne havde hvert Spor paa dens Overflade sin Mening og Betydning.

Lad mig her indskyde den Bemærkning, at der ikke er nogen Gren af Opdagervidenskaben, der er af saa stor Vigtighed, og som dog bliver saa ringeagtet og forsømt, som den Kunst at kende og følge forskellige Menneskers Spor. Heldigvis har jeg altid lagt megen Vægt herpaa og megen Øvelse har gjort Kunsten til en anden Natur hos mig paa lignende Maade som det er sket med en Jagthund. Jeg saa Politibetjentens dybe Fodspor; men mellem dem saa jeg ogsaa Sporene af de to Mennesker, der først havde været inde i Haven. Det var let at se, at de havde været der før de andre; thi mange Steder vare deres Spor næsten helt ud-

slettede af de andres, som vare traadte oven paa dem.

Paa denne Maade blev det andet Led i min Slutningskæde dannet; og den lød saaledes, at de natlige Gæster havde været to i Tallet, den ene mærkelig ved sin Højde, hvad jeg sluttede mig til af hans Skridts Længde, og den anden klædt i Selskabsdragt, at dømme efter de smaa og elegante Spor, hans Støvler havde efterladt.

Saa snart jeg traadte ind i Huset, blev denne sidste Slutning bekræftet: Der laa Manden med de fine Støvler, og det maatte altsaa være den høje, der havde begaaet Mordet, hvis der da i det hele taget var Tale om noget Mord. Der fandtes intet Saar eller synligt Tegn paa Vold paa Liget, men det fortrukne Ansigt med dets ophidsede Udtryk sagde mig, at han havde forudset sin Skæbne, før den traf ham. Folk, der dør af Slagtilfælde eller en anden lignende naturlig Aarsag, har aldrig saadanne fortrukne Ansigter.

Jeg lugtede til Ligets Læber og opdagede en næsten umærkelig sur Lugt, og derved kom jeg til den Slutning, at han var bleven tvungen til at tage Gift. Her var det atter Ansigtets hadefulde og forfærdelige Udtryk, der hjalp mig; thi heraf sluttede jeg mig til, at han maatte være bleven *tvungen* til at tage Giften. Det var ved, hvad jeg vil kalde Exklusions-Methoden, at jeg kom til denne Slutning; thi ingen andre Hypoteser vilde passe sammen med Kendsgernerne. De maa heller ikke tro, at denne Dødsmaade er noget uhørt, en paatvungen Forgiftning er paa ingen Maade noget nyt i Forbrydelsernes Annaler. Tilfældet med Dolsky i Odessa

og Leturier i Montpellier vil straks rinde enhver Toxikologist i Tankerne.

Men nu kom det store Spørgsmaal. Hvorfor? Her kunde ikke være Tale om noget Rovmord; thi Liget var jo slet ikke plyndret. Var dér da maaske Politik med i Spillet, eller var der en Kvinde? Det var disse Spørgsmaal, der nu fremstillede sig før mig. Jeg hældede nogle Øjeblikke til den første Formodning, men forlod den straks for at blive ved den sidste. Politiske Snigmordere har kun det ene Maal at myrde deres Ofre og derefter flygte; men dette Mord var forøvet efter omhyggelig forudgaaende Overlæg, og Morderen havde efterladt sine Spor rundt om i hele Værelset, hvoraf det fremgik, at han havde været der hele Tiden. Det maatte have været en privat Forurettelse og ikke nogen politisk, der laa til Grund for en saadan methodisk Hævn, og da Skriften paa Væggen blev opdaget, blev jeg endnu mere overbevist om, at min Formodning var rigtig; thi dette var altfor øjensynligt et Kneb, og da saa tilmed Ringen kom for Dagen, kunde der ikke længere være nogen Tvivl. Morderen havde tydelig nok benyttet den for at minde sit Offer om en eller anden død eller fraværende Kvinde. Det var af denne Grund, at jeg spurgte Gregson, hvorvidt han i sit Telegram til Cleveland havde forespurgt, om der i Mr. Drebbers tidligere Liv fandtes et eller andet Punkt af særlig Interesse. Som De vil erindre, svarede han imidlertid herpaa benægtende.

Jeg gav mig nu i Færd med at underkaste Værelset en meget grundig Undersøgelse, og Resultaterne af denne bekræftede min Formodning om Morderens Højde og gav mig yderligere Oplysning

med Hensyn til Trichinopoly Cigaren og Længden af hans Negle.

Da der slet ikke var noget, som kunde tyde paa en Kamp mellem Morderen og hans Offer, var jeg allerede kommen til den Slutning, at Blodet, som var flydt hen over Gulvet, hidrørte fra Morderens Næse, der under hans Ophidselse var sprungen op at bløde. Jeg kunde ogsaa se, at Blodsporene faldt sammen med Sporene af hans Fødder. Det er meget sjældent, at en saadan Blødning foraarsages alene af Sindsbevægelse, naar den paagældende da ikke er meget fuldblodig, og derfor vovede jeg den Slutning, at Forbryderen rimeligvis var en robust og rødkindet Mand. Kendsgernerne viste senere, at jeg ogsaa her havde sluttet rigtig.

Efter at jeg havde forladt Huset, gav jeg mig i Færd med at udføre det, som Gregson havde forsømt. Jeg telegraferede til Politiovrigheden i Cleveland, men begrænsede mine Spørgsmaal til de Omstændigheder, der stod i Forbindelse med Enoch Drebbers Giftermaal. Svarene paa disse Spørgsmaal vare meget oplysende og faldt godt sammen med mine Slutninger. Jeg fik at vide, at Drebbere allerede der havde søgt Lovens Beskyttelse mod en gammel Medbejler, der hed Jefferson Hope, samt at denne samme Hope for Øjeblikket maatte befinde sig i Europa. Jeg vidste nu, at jeg holdt Nøglen til den sælsomme Gaade i min Haand, og at der ikke var andet tilbage end at finde Morderen.

Jeg var allerede ved mig selv kommen paa det rene med, at den Mand, der var gaaet ind i Huset sammen med Drebbere, ikke var nogen anden end ham, der havde kørt ham derhen i Cab'en. Sporene paa Vejen viste mig, at Hesten havde gaaet

frem paa en Maade, der ikke vilde være bleven tilladt, hvis nogen havde siddet og passet paa den. Hvor kunde Kusken have været andre Steder end inde i Huset? Desuden vilde det jo være absurd at antage, at en Mand, der var ved sine fulde fem, vilde udføre en vel overlagt Forbrydelse, saa at sige lige for Øjnene af en tredie Person, som han kunde være sikker paa vilde forraade ham. Og endnu et: sæt, at et Menneske vilde forfølge et andet Menneske her i London, hvad var da mere formaalstjenligt for ham end at blive Cab-Mand? Alle disse Betragtninger ledede mig til den sikre Slutning, at Jefferson Hope var at finde mellem Hovedstadens Kuske.

Men naar han havde været Kusk da han forøvede Mordet, saa var der ingen Grund til at tro, at han endnu ikke var det. Tvært imod, fra hans Standpunkt vilde enhver pludselig Forandring i Levevis udsætte ham for at faa Opmærksomheden henledet paa sig. Han vilde efter al Rimelighed i det mindste for en Tid fortsætte med sin tidligere Beskæftigelse.

Der var heller ingen Grund til at antage, at han gik under et paataget Navn. Hvorfor skulde han forandre Navn i et Land, hvor slet ingen vidste, hvad hans rigtige Navn var? Derfor organiserede jeg mit Opdager-Korps af Gadedrenge og sendte dem til enhver Vognmand i hele London, for at opspørge den Mand, jeg vilde have fat i. Hvor godt dette lykkedes, og hvor hurtigt jeg benyttede mig af det, maa jo endnu være Dem i frisk Minde. Stangersons Mord var et Mellemspil, som kom fuldstændig uventet, men som i hvert Tilfælde næppe kunde have været forhindret. Ved dette kom jeg som De ved i Besiddelse af Pillerne, hvis Tilværelse jeg allerede havde

formodet. De ser, at det hele er en Kæde af logisk Rækkefølge uden Brud eller andre Mangler.«

»Det er vidunderligt,« udbrød jeg. »Deres Fortjenester burde belønnes med offentlig Anerkendelse. De bør offentliggøre en Beretning om Sagen, og vil De ikke selv, saa vil jeg gøre det.«

»Ja, gør De kun, hvad De vil, Doktor,« svarede han. »Men se engang her!« fortsatte han og rakte mig en Avis: »læs hvad der staar!«

Det var Bladet »Ekko« for samme Dag, og Artiklen, som han pegede paa, var netop helliget Mordsagen og Morderen.

»Offentligheden,« stod der, »er gaaet Glip af en meget sensationel Retssag, derved at Amerikaneren Jefferson Hope, som blev mistænkt for Mordet paa Mr. Enoch Drebber og Mr. Joseph Stangerson, pludselig er afgaaet ved Døden. De nærmere Enkeltheder i denne interessante Sag ville nu næppe komme for Dagens Lys, skønt vi fra de paalideligste Kilder dog have erfaret saa meget, at Forbrydelsen var Resultatet af et meget romantisk Fjendskab af gammel Dato, et Fjendskab, hvori Mormonisme og Kærlighed spille en fremtrædende Rolle. Det synes, som om begge de myrdede i deres yngre Dage have tilhørt de sidste Dages Hellige, og at den afdøde Fange ogsaa har haft hjemme i Saltsøstaden.

Hvis denne Sag ikke faar andre Følger, saa vil den dog i det mindste have den Virkning, at den paa den mest slaaende Maade fremhæver vort Opdager-Politis fortræffelige Ordning og ypperlige Elementer, og den vil derhos give alle Udlændinge den gavnlige Lære, at de gøre bedst i at afgøre deres private

Uenigheder hjemme hos dem selv og ikke udkæmpe dem paa britisk Grund.

Det er en offentlig Hemmelighed, at Fortjenesten for den hurtige og snilde Paagribelse af Morderen udelukkende tilkommer de velbekendte, snarraadige og energiske Opdagere, d'Hrr. Lestrade og Gregson. Det synes som om Morderens Paagribelse er sket hos en vis Mr. Sherlock Holmes, der nok ogsaa som Amatør har vist noget Talent som Opdager og som under saadanne Læremestres Vejledning forhaabentlig med Tiden vil kunne tilegne sig i det mindste noget af deres Dygtighed. Man venter forøvrigt, at der under en eller anden passende Form vil blive tilstillet de to nævnte Opdagere en Udmærkelse som en Anerkendelse af deres store Fortjenester.«

»Sagde jeg Dem det ikke nok, da vi begyndte?« udbrød Sherlock Holmes med en hjertelig Latter. »Resultatet af vor Studie i rødt er, at vi skaffe dem en Udmærkelse.«

»Bryd Dem ikke derom,« svarede jeg. »Jeg har alle Kendsgerningerne optegnede i min Dagbog, og Offentligheden skal nok faa dem at vide. Indtil det sker, faar De trøste Dem ved Deres gode Bevidsthed og ved den romerske Gniers Ord:

»Populus me sibilat, at mihi plaudo
Ipse domi, simul ac nummos contemplor in arca.«

(Hor. Sal. I. 1. 66—67.)

(Folket udpiber mig, men jeg er tilfreds med mig selv hjemme, saa snart jeg betragter Pengene i Kassen.)

